

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SWEET LITTLE HEARTS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANORA WILLIAMS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

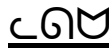
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

P... S... W...

Güzel Kırık Aşk

“Williams, endişeleri ve eylemleri gerçek hayatta olduğu gibi hissettiren, tam anlamıyla ete kemiğe bürünmüş karakterlerle anlatım konusunda yetenekli olduğunu gösteriyor. Emily Henry'yi anımsatan gözyaşlı anları, ateşli seks sahneleri ve büyüleyici randevularla dönüşümlü olarak anlatıyor. Aşk oyununun iniş çıkışlarını yakalayan bir spor romantizmi.”

—*Kirkus Reviews* (yıldızlı yorum)

“Baştan sona etkileyici bir şekilde yazılmış, özgün ve duygusal olarak sürükleyici bir kitap... Yazar Shanora Williams, bir kez daha hikaye anlatıcılığı konusundaki olağanüstü yeteneğini sergiliyor.”

—*Midwest Book Review*

Wanting Mr. Cane

“Telefonunuzun ekranını eritecek kadar ateşli bir aşk hikayesi! Beş yasak yıldız!”

—Sierra Simone, *USA Today* en çok satan yazar

“Şekerli, seksi bir aciliyetle kaplanmış, yasak aşkın lezzetli bir parçası. Bu hikaye, son sayfayı çevirdikten çok sonra bile daha fazlasını istemek için beni aç bıraktı.”

—Dylan Allen, *USA Today* en çok satan yazar

...e Perfect Ruin

“Şok edici, şehvetli bir gerilim romanı.”

—Tarryn Fisher, *New York Times* en çok satan yazar

“Kıvrımlı ve imkansız an okumak ! 10/10,
tavsiye ederim.”

—Claire Contreras, *New York Times* en çok satan yazar

“İlk dönüm noktasından itibaren kitaba bağlandım.”

—Alessandra Torre, *New York Times* en çok satan
yazarlarından

Every Last Secret

“Her köşede şeytani dönüşler ve sürprizler ile ideal bir yaz kitabı.”

—*Booklist* (yıldızlı yorum)

“Williams, ödüllü bir romantik ve gerilim romanları yazarıdır;
intikam hikayesi, kurgu koleksiyonlarında kolayca yer bulacaktır.
Kitap kulüpleri ve zengin elitlerin ahlaksız yönlerini okumayı
sevenler için biçilmiş kaftan.”

—*Library Journal*

□ *e Diğer Metres*

“Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen’in *The Wife Between Us*
kitabının hayranları bu kitabı elinden bırakamayacak.”

—*Kitap Listesi*

“En hevesli okuyucuları bile şok edecek bir doruk noktasına
sahip, hızlı tempolu bir psikolojik yolculuk. Alyssa Cole, Liv
Constantine ve Megan Goldin hayranlarına tavsiye edilir.”

—*Library Journal*

SWEET LITTLE HEARTS

SHANORA'NIN DİĞER ESERLERİ WILLIAMS

Ward Duet

*Sahip Olamadığım
Adam İhtiyacım Olan
Adam*

Cane Serisi

*Bay Cane'i İstemek
Bay Cane'i Kırmak
Bay Cane'i Sevmek
Bayan Cane Olmak*

Nora Heat Koleksiyonu

*Kirli Küçük Sır Okşama
Arzu
Profesörüm*

Tek Başına

*Benim İçin Kötü
Koç*

*Geçici Erkek Arkadaş
Nişanlımın Kardeşi
Kıyamet Günü Aşk
Son Nefesine Kadar
Güzel Kırık Aşk*

Seri

*Bay Black Düeti
FireNine Serisi
Ace Crow Düeti
Venom
Üçlemesi*

□ Gerilim

*Mükemmel Yıkım
Önceki Eş
Diğer Metres Acı Gerçek
Gölün Fısıltıları*

*Bu kitapların çoğu Kindle Unlimited'da mevcuttur.
Daha fazla bilgi için <http://www.shanorawilliams.com> adresini
ziyaret edin.*

SWEET LITTLE HEARTS

**SHANORA
WILLIAMS**

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Shanora Williams Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır._
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662533242 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662533235 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak resmi: © Crissy1982 / Getty; © Kisialiou Yury, © Vilor, © KresnaBaron, © Michael Kraus, © MeSamong / Shutterstock

*Yıllarca sertlikten sonra kırılgan ve yumuşak olmayı
öğrenen herkese...
sevgiyi hak ediyorsunuz.*

İÇİNDEKİLER

YAZARIN NOTU

BİR: OCTAVIA

İKİ: OCTAVIA ÜÇ:

OCTAVIA DÖRT:

JAVIER BEŞ:

OCTAVIA ALTI:

JAVIER YEDİ:

OCTAVIA SEKİZ:

OCTAVIA DOKUZ:

JAVIER ON: JAVIER

ON BİR: OCTAVIA

ON İKİ: OCTAVIA ON

ÜÇ: JAVIER

ON DÖRT: OCTAVIA

ON BEŞ: JAVIER ON

ALTI: OCTAVIA ON

YEDİ: OCTAVIA ON

SEKİZ: JAVIER ON

DOKUZ: OCTAVIA

YİRMİ: JAVIER YİRMİ

BİR: JAVIER YİRMİ İKİ:

JAVIER

YİRMİ ÜÇ: OCTAVIA

YİRMİ DÖRT: OCTAVIA
YİRMİ BEŞ: JAVIER YİRMİ
ALTI: OCTAVIA YİRMİ YEDİ:
OCTAVIA YİRMİ SEKİZ:
JAVIER YİRMİ DOKUZ:
OCTAVIA OTUZ: OCTAVIA
OTUZ BİR: JAVIER
OTUZ İKİ: JAVIER
OTUZ ÜÇ: OCTAVIA OTUZ
DÖRT: JAVIER
OTUZ BEŞ: OCTAVIA
OTUZ ALTI: JAVIER
OTUZ YEDİ: OCTAVIA
OTUZ SEKİZ: OCTAVIA
OTUZ DOKUZ: JAVIER
KIRK: OCTAVIA
KIRK BİR: OCTAVIA
KIRK İKİ: JAVIER
KIRK ÜÇ: JAVIER KIRK
DÖRT: JAVIER KIRK
BEŞ: OCTAVIA KIRK
ALTI: JAVIER
KIRK YEDİ: OCTAVIA KIRK
SEKİZ: OCTAVIA KIRK
DOKUZ: JAVIER ELLİ:
JAVIER

ELLİ BİR: OCTAVIA ELLİ

İKİ: JAVIER ELLİ ÜÇ:

OCTAVIA EPİLOG:

JAVIER

TEŞEKKÜRLER

BAĞLANTIDA KALALIM

YAZAR HAKKINDA

YAZARIN NOTU

Sevgili Okuyucu

Sweet Little Hearts bu romanın adı olduğu için size küçük bir sır vereceğim: *Bu kitapta olan her şey tatlı değıl.*

Bu hikaye, hayatın zorluklarını aşmaya çalışan bekar bir baba/dul, bir dadı ve sevimli bir dört yaşındaki çocuğun hikayesi olsa da, bazı tetikleyici unsurlar içerebileceğinden, sizi önceden uyarmak istiyorum. Olası tetikleyici unsurlar arasında keder, ölen bir sevdiğinle ilgili tartışmalar, takip, taciz ve sözlü/fiziksel istismar (kahramanımızdan değıl) sayılabilir.

Ruh sağlığını korumaya büyük önem veriyorum, bu nedenle yukarıdakilerden herhangi biri sizi herhangi bir şekilde tetikliyorsa lütfen dikkatli olun. Devam etmeye karar vererseniz, Javier ve Octavia'nın hikayesini beğeneceğinizi umuyorum!

Sweet Little Hearts, tek başına okunabilen bir spin-off romanıdır. Karakterleri daha iyi anlamak ve hikayelerinin nasıl başladığını öğrenmek istiyorsanız, [*Beautiful Broken Love'da*](#) onlarla tanışmanızı şiddetle tavsiye ederim.

BİR OCTAVIA

Küçükken, her türlü aşkın muhteşem olduğuna inanırdım... ta ki aşkın zehirli yüzünü görene kadar.

İlk başta, bunun zararını fark etmezsiniz. Bir şeylerin yolunda olmadığını söyleyen içgüdülerinizin uyarılarını ve midenizin derinliklerinde hissettiğiniz ince sarsıntıları görmezden gelirsiniz. Sonra sizi sevdiğini iddia eden kişi affedilemez bir şey yapar ve size geriye tek seçenek kalır: ondan uzaklaşmak.

Tek istediğin sevmek ve sevilmekken, bu çok üzücü bir durum.

Güvende ve önemsendiğini hissetmek.

Tüm bu yaşadıklarımın sonu, ciddi bir ilişkiye girmenin gerçekten değip değmeyeceğini düşünmeden edemedim. Onları kaybetmek ya da onlar tarafından incitilmek için daha fazla insana güvenmeye değer mi?

Sonunda kendi sonucuma vardım: *Aşık* olmak bir şaka olmalıydı. Çünkü aşk ciddi olsaydı, bana bu kadar kötü davranmazdı.

İKİ

OCTAVIA

"Gergin misin?" Davina'nın sesi arabamın hoparlörlerinden dökülürken, direksiyonu sağa çevirdim.

"Gergin mi? Neden gergin olayım ki?" diye sordum, tek şeritli yolda araba sürerken. Yaklaşık yirmi dakika önce otoyoldan çıkmıştım. Atlanta trafiği çok sinir bozucuydu, bu yüzden daha sakin ve boş bir caddede olmak rahatlatıcıydı.

"Çünkü Javier'i bir insan olarak ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak," dedi kardeşim, "Aleesa söz konusu olduğunda o hiç şakaya gelmez."

"Evet, Miami'de onun çenesini gıdıklarken çıldırdığında bunu anlamıştım. Ama hayır, gergin değilim. Bu fırsatı diğerleri gibi görüyorum. O sadece yardıma ihtiyacı olan bir ebeveyn."

"Tamam. Peki, bana bir iyilik yap Tavia, lütfen onu kızdırma."

"Ne?" diye bağırdım, masumiyet takınıyormuş gibi. "Ben nasıl birini kızdırabilirim ki?"

"İnsanlarla dalga geçmeyi sevdiğin için onu kızdırırsın." Güldü. "Bizim için bunlar zararsız şakalar. Birbirimizle dalga geçmeye alışkınız, ama Javier bizim gibi büyümedi. Kendi evinde onu utandırırsan, muhtemelen seni kovacaktır."

"Tamam. En iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum." Diye iç geçirdim. "Özellikle de annem Abe'nin tedavisi için daha fazla paraya ihtiyaç duyduğu için."

Küçük kardeşimiz Abraham otistikti ve yıllarca deneme yanılma yöntemiyle onun için mükemmel bir klinik bulmuştuk. Onun yeni terapisti sabırlı , nazik , ve titiz ama

delice pahalıydı. Ancak oraya başladığından beri Abe kendine daha fazla güven duymaya başlamış, yeni şeyler denemeye biraz daha istekli hale gelmiş ve bizimle iletişim kurmada daha iyi hale gelmişti. İletişim kısmı önemliydi. Bence terapi her kuruşuna değdi. Ne yazık ki, onun için bu iyi şeyin devam etmesini sağlamak için *daha fazla* para kazanmam gerekiyordu.

"Para konusunda endişelenme kardeşim," dedi Davina. "Onlara yardım edeceğimi söylemiştim. Terapi masrafları karşılanacak."

"Evet, ama kim bilir ne kadar süre evden uzak kalacağım, bir şeyler katkıda bulunmam lazım. Yeni bir iş bulduğumda toparlanıp gitmekten her seferinde suçluluk duyuyorum. Ve annemin parfümerisi kötüye gidiyor

..." Sinirli bir nefes verdim. "Sadece elimden geldiğince onlara destek olmak istiyorum. Abe klinikteki işini kaybederse, bunu pek iyi karşılamayacaklar."

"Her şey yoluna girecek," diye teselli etti kardeşim. "Onların batmasına asla izin vermem. Onlar iyi olacaklar, Octavia. Ayrıca, annemiz çok daha kötülerini atlattı. Sen yeniden ayağa kalkmaya çalışıyorsun, o yüzden sadece bu yeni işe odaklan. Her şey yoluna girecek."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Atlanta Ravens'ın NBA oyuncusu ve başlangıç pivotu Javier Valdez ile röportaj yapmak için dört saatlik yol katetmiştim. Kız kardeşimin nişanlısı Deke Bishop kadar ünlü değildi, ama insanlar onu neredeyse aynı derecede seviyordu. Otuz dört yaşındaydı (benden dört yaş büyüktü) ve %70 oranında huysuz bir pislik olmasaydı, onu son derece çekici bulurdum.

Scrooge *olmadığı* zamanlarda, kızıyla etkileşim kurduğunda yüzde 30'luk bir oran vardı. Onun gerçekten nazik davrandığını gördüğüm tek kişi kızıydı. Şey, kızı ve en iyi arkadaşı Deke.

Çoğu kişi için, profesyonel basketbol oynayan (ve çok seksi olan

eklemeliyim) bir adamla çalışma şansı bir rüya olurdu.

Javier Valdez, 1,95 metre boyunda, *çılgin* tavırları olan Arjantinli bir devdi. Bana da kesinlikle bir rüya gibi gelirdi... tabii benden nefret etmeseydi. Bir hafta önce beni arayıp evinde buluşmak isteyip istemediğimi sormasına ve değerli kızının yanına yaklaşmamı istemesine şaşırmıştım.

Birkaç ay önce Davina ile Miami'ye yaptığımız kısa seyahat sırasında, Javier'in Aleesa için uygun bir aday olduğumu fark ettiğine inanıyorum. Davina, yatırımcılarından biri olan Chester ile öğle yemeği için uçtu ve ardından bizi düzenlediği bir çatı katı partisine davet etti. Miami'ye hiç gitmemiştim ve bu mükemmel bir fırsat gibi geldiği için ona eşlik ettim. Orada Javier ve Aleesa ile tanıştım.

Javier gergin ve mesafeli biriydi, ama kızına karşı ne kadar iyi davrandığını bizzat görmüştü. Aleesa ve ben iyi anlaşıyorduk.

Dinle, Chester'ın katındaki koridorda onunla kovalamaca bile oynamıştım... üstümde kısa, dar bir elbise varken. Oyunumuzun sonunda, o yorgun düşmüş ve uyumaya hazırdı, Javier saatlerdir onu uyutmaya çalışıyordu. Övünmek istemem ama bu dadılık işinde çok iyiydim.

Navigasyon sistemim, hedefime iki dakika uzaklıkta olduğumu gösteriyordu.

"Onun evine varmak üzereyim," dedim kız kardeşime. "Nasıl gittiğini sana haber veririm... ve Deke'yi ona küfür etmeye göndermen gerekirse."

Vina güldü. "Deke'nin bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Benim için yapacağına eminim."

"Biliyor musun? Eminim benim için yapardı." Tekrar güldü. "Seni seviyorum kardeşim. İhtiyacın olursa ara beni."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Kısa bir süre sonra, siyah bir ferforje kapı gördüm. Çağrı kutusuna şifreyi girdim ve kapılar açılmaya başladı.

Araba sürerken, fildişi sıvalı dış cephesi ve İspanyol kiremit çatısı olan iki katlı evinin detaylarını içime çektim. Evin önünde, koyu yeşil yapraklı palmiye ağaçları rüzgârla dans ediyordu. Garaj yolu daire şeklindeydi ve ortasında, taze çiçeklerle çevrili, su fışkıran bir çeşme duruyordu.

Bana sahil kenarındaki bir tatil evini çok hatırlattı. Güzel bir konak, ama aynı zamanda çok sade bir yer... Javier'e tam olarak uyan bir yer.

Güzel, sade... ve *acımasız*.

Park ettikten sonra Honda'mdan indim ve ayaklarım granit parke taşlarına basıyordu. Yüksek bir kemerin arkasında gizlenmiş olan ön kapıya doğru yürüdüm. Tavandan bir avize sarkıyordu ve sekiz basamaklı bir merdiven verandaya çıkıyordu.

Zili çaldım. Kapının açılması neredeyse bir dakika sürdü.

Javier diğer tarafta duruyordu, beyaz tişört, siyah basketbol şortu ve Nike çorapları giymişti. Ayaklarında da bir çift siyah terlik vardı. Tişörtünün ortasında takımının adı ve altında sekiz rakamı yazıyordu — forma numarası.

Ah, kafasındaki pembe tek boynuzlu at saç bandını da unutmayayım. Onu izlerken gülmemeye çalıştım, ama ciddi bir ifadeyle bana tepeden tırnağa bakıp maço görünmeye çalışması da pek yardımcı olmadı.

"Biraz erken geldin," dedi o kalın Arjantin aksanıyla. Beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çattı. "Kapıdaki zili çaldın mı?"

"Uh... hayır, yapmadım. Mesajında, sadece kodu yazıp içeri girmemi söylemiştin."

O, sanki bunu hatırlamaya çalışır gibi, başka yere bakıp gözlerini kırptı.

"Şey..." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Altı dakika daha bekleyip kapıya geri dönmeli miyim, yoksa...?"

"Hayır, sorun değil. Aleesa ile bir şey yapıyordum." Tam o sırada, bir çığlık ve yerde yankılanan ayak sesleri duydum. Küçük bir el kapıyı onun altından kavradı ve Aleesa kapıyı daha da açtı.

Aleesa, gevşek bukleler halinde düşen kum rengi kahverengi saçları ve çok güzel adaçayı yeşili gözleriyle kesinlikle çok sevimliydi. Cildi, Javier'in sıcak bej renginden bir iki ton daha açıktı.

Beni görünce, "*Aman Tanrım! Bu o!*" der gibi, iki elini yanaklarına koydu ve nefesini tuttu.

Bana doğru koşarken çığlık attı, sonra iki kolunu bacaklarımin etrafına doladı ve bana sıkıca sarıldı.

Ben de gülerek eğilip ona sarıldım. "Merhaba tatlı kız! Aman Tanrım, ne büyük bir kucaklaşma. Nasılsın?"

"İyiyim. Benimle oynamak ister misin?" diye sordu, bana bakarak.

"Bu babanıza bağlı." Tekrar dik durup ona baktım. "Henüz kuralları çiğnemek istemem."

O içini çekti ve geri çekildi. "İçeri gel."

Aleesa bacağımı bıraktı, ama sadece elimi tutup beni eve sürüklemek için. Cilalı mermer zeminlerle kaplı antreden geçerek, üzerine birkaç portre asılmış kirli beyaz duvarların önünden geçerek yol gösterdi.

Fotoğraflardan biri dikkatimi çekti. Beyaz gelinlik giymiş bir kadın, takım elbise giymiş Javier'in yanında duruyordu. Ancak Aleesa beni oturma odasının ortasına götürüp oyuncak evi ve denizkızı koleksiyonunu gösterdiği için fotoğrafı iyice inceleyemedim.

Onlar hakkında ayrıntılı bilgi verdi ve ben de başımı sallayarak en sevdiğini not aldım. Gözümün ucuyla Javier'i mutfığın yanında bizi izlerken gördüm. Bu arada mutfak gerçekten inanılmazdı. Tamamen paslanmaz çelikten yapılmış, büyük bir beyaz kuvars ada ve gümüş kulplu ve düğmeli koyu gri dolapları vardı.

"Aleesa, bir buzlu şeker ve on dakika televizyon izlemeye ne dersin, prenses?" diye sordu, dondurucuyu açarken.

"Evet! *Bluey* izlemek istiyorum!"

Javier başını salladı ve Popsicle'ı yanına alarak oturma odasına gitti. Aleesa'nın oturması için bir battaniye serdi, ardından ambalajı açıp limon yeşili Popsicle'ı ona uzattı. Uzaktan kumandayla devasa televizyonu açtı, *Bluey'e* gitti ve Aleesa'nın alnına bir öpücük kondurarak ona gülümsedi.

Tema şarkısı çalarken ve Aleesa soğuk dondurmasını yalarken, sonunda bana döndü. Gülümsemedi. Biraz korkmuş olabilirdim, ama kafasında hala tek boynuzlu at boynuzu varken onu ciddiye almak zordu.

"Buraya oturabiliriz." En yakın masayı işaret etti, altı kişilik ahşap bir masa ve siyah İskandinav tarzı sandalyeler.

Karşımda oturarak hemen kollarını kavuşturdu. "Önce basit birkaç sorum var," dedi.

"Tamam." Ön kollarımı masanın üzerine koydum ve parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Ne zaman başlayabilirsin?"

"İsterseniz, bugün başlayabilirim."

Bir an sessiz kaldı, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. "Bunun uzun vadeli bir taahhüt olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Özgeçmişinizi daha iyi göstermek için birkaç hafta yapabileceğiniz bir şey değil."

"Evet, anlıyorum. Sen meşgul bir adamsın ve profesyonel bir sporcusun. Anlıyorum." Beni sınamaya çalıştığını, beni biraz kızdırmaya çalıştığını anlayabiliyordum, çünkü son cümlesi kesinlikle çok kaba bir şeydi.

Bana bakarken dudaklarını bükerek, "Ve sen CPR sertifikasına sahip misin?" dedi.

"Elbette. Görmek isterseniz sertifikam arabamda..."

"Bunu gerçekten neden yapmak istiyorsun?" diye sordu, sözümü keserek.

"Neyi? Kızına bakmak mı?"

"Evet. Sana baktığımda, aylarca bir yerde sıkışıp kalıp başka birinin çocuğuna bakmak isteyen bir kadın görmüyorum. Bu işi isteyen birçok kişi oldu, ama hepsi bir amaç uğruna bu işi istiyordu."

"Sana garanti ederim, ben bu işi sadece ona bakmak ve para kazanmak için yapıyorum," diye güldüm ve ona güvence verdim.

Bluey, biz birbirimize bakarken arka planda çığlık attı.

İlk önce gözlerini kırptı.

"Onun fotoğraflarının çekilmesini istemem," diye devam etti. "Onun ve benim mahremiyetimize saygı duyan birine ihtiyacım var. Güvenebileceğimiz birine."

"Anlaşılabilir. Daha önce gizlilik anlaşmaları imzaladım. Eğer benim bunu yapmamı istiyorsanız, benim için sorun yok."

Gözlerini kısarak beni daha yakından inceledi. Ne? Her şeye razı olmam onu rahatsız mı etmişti? Elinden geleni yapabilirdi. Her şeyi duymuştum.

Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Seninle ilgili sorunum, hayatta hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünmen. Her şey senin için bir tür oyun gibi, sanki her sorunu gülerek geçiştirebilir ve ortadan kaldıracabilmişsin gibi."

Onun sözlerine kaşlarını çatıttım. Kahretsin, *çok acı verici*.

"Kızımın bakımı benim için çok önemli," diye devam etti. "Çok seyahat ediyorum, bu yüzden burada olup elini tutamam. Bu da demek oluyor ki, sorumlu ve güvenilir birine ihtiyacım var... ve bir yanım, *senin* gibi birine tamamen güvenebileceğimden emin değil."

"*Benim* gibi birine mi? Kaba olmak istemem ama beni tanımıyorsun bile."

"Aynen öyle. Tek bildiğim, en iyi arkadaşımın nişanlısının kız kardeşi olduğun."

"Benim tek bildiğim ise, senin kız kardeşimin nişanlısının en iyi arkadaşı olduğun. Bildiğim kadarıyla seri katil bile olabilirsin, ama yine de buraya gelerek riski göze aldım."

O kaşlarını çattı. "Ben seri katil değilim."

Ben sıırttım. "Kanıtla."

Kaşlarını daha da çatarak, "Bunu nasıl kanıtlayabilirim ki? Ne yapmam gerekiyor, mezarları kazıp sana orada ceset olmadığını mı göstermem gerekiyor?" dedi.

Omuz silktim.

"Bunu yapmak için nereden zaman bulacağım ki... Biliyor musun? Boş ver." Sanki her şeyi önemsemyormuş gibi elini salladı, ama yanaklarının kızardığını fark ettim.

Davina haklıydı. O kolayca utanıyordu. Aslında neredeyse çok kolay.

"Bu göreve yüzde yüz bağlı kalabilir misin?" diye sordu, sesinde tamamen bıkkınlık vardı. "Bu, gerektiğinde seyahat etmek, Aleesa'yı derslerine ve randevularına götürmek, yemeklerinin sağlıklı olmasını sağlamak ve her gün yeterince egzersiz yapmasını sağlamak anlamına gelir."

"Yüzde yüz bağlıyım."

"İyi." Bu söz kesin ve netti. "Çünkü onun için en iyisini bekliyorum ve istiyorum."

"Evet, taktığınız tek boynuzlu at saç bandından bunu anlayabiliyorum.

Sadece en iyi babalar bunu isteyerek takar."

Yüzünde şaşkınlık belirdi, ama söylediklerim kafasına dank edince, elini uzattı ve saç bandını çıkardı.

Bir kez daha gülmeme engel oldum.

"Gördün mü, işte demek istediğim bu," diye bağırdı, ama Aleesa'nın duyamayacağı kadar yüksek sesle değil. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun."

"Eğer böyle hissediyorsan, neden beni bu kadar yolu gelip mülakata çağırdın?"

"Çünkü seçeneklerimi bilmek istedim... ve karşımda kim olduğunu görmek istedim. Şu ana kadar pek etkilenmedim ve sorduğuma pişman oldum. Bu akıl oyunlarına vaktim yok."

Oh, olamaz. Aleesa, Popsicle çubuğuyla fırlayıp kalktığı anda sandalyeme yaslandım.

"Bitti!" diye bağırdı. Çöp kutusuna koştu ve çubuğu çöp kutusuna attı, sonra bana doğru koştu ve N.W.A tişörtümü çekti.

"Adın ne?" diye sordu. "Octavia," diye gülümseyerek cevap verdim. "Octava," dedi.

Gülerek, onun yaşındaki çoğu çocuğun benim adımla zorlandığını söyledim. "Bana Tavia desen nasıl olur?"

"Tava," dedi, tekrar etmeye çalışarak.

"O da olur." Ona göz kırptım, o da gülümsedi ve elinden geldiğince bana sarıldı. Sonra başını kaldırıp tekrar sordu: "Benimle oynar mısın?"

"*Bluey* ne olacak, Leesa?" diye sordu Javier, omzunun üzerinden televizyonu işaret ederek. Ona tatlı bir gülümseme attı.

"Hayır. Tava ile oynamak istiyorum."

Javier kızından bana baktı ve bir kez daha kaşlarını çatmamak için elinden geleni yaptı.

Omuz silktim. "Çocuklar beni gerçekten çok seviyor."

Sinirli bir iç çekişle, sandalyesinde daha dik oturdu. "Peki. Seni işe alacağım, ama *sadece* programım yoğunlaşmak üzere olduğu ve ona hemen bakacak birine ihtiyacım olduğu için. Ama bir kez bile hata yaparsan, Octavia, kovulursun." Sert bir şekilde parmağını kaldırdı. "Sana tek bir *şans* vereceğim. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdim ve ona alaycı bir selam verdim.

Sandalyesinden kalkarken İspanyolca bir şeyler mırıldandı. "Pazartesi gecesi Boston'a gidiyorum. Mümkün olduğunca çabuk başlayabileceğini söylediğine göre, pazar günü buraya gelmeni istiyorum, böylece sözleşmeleri ve anlaşmaları gözden geçirebiliriz. Yapabilir misin?"

"Tabii."

"Güzel." Aleesa'ya bir bakış attı. Aleesa, benim kucağıma tırmanmayı başarmış ve saçlarımla oynamaya başlamıştı.

"Saçlarını çok seviyorum, Tava," diye mırıldandı, parmaklarını altın mücevherlerden birinin üzerinde gezdirerek.

"Teşekkürler, meleğim."

"Nerede kalacaksın?" diye sordu.

"Oh, muhtemelen bir otelde kalacağım."

Kafasını salladı. "Otelde paranızı boşa harcamayın. Kullanabileceğiniz bir misafir evim var. Aleesa ile oynamanızı bitirdikten sonra size göstereceğim."

"Aww." Ona gülümsedim. "Gördün mü, senin kalbini biraz olsun eritebileceğimi biliyordum. Teşekkürler, Javier."

Gözlerini devirdi. "Onunla otuz dakika oyna, sonra git." Oturma odasına yürüdü ve kanepelerden birine çöktü.

"Anlaşıldı," diye mırıldandım.

Yaşasın! En azından işim vardı. Yine de dikkatli olmam gerekiyordu. Aleesa'nın yanında öksürsem bile beni anında kovacağından hiç şüphem yoktu. Sert bir adamdı, ama sorun değildi. Ben de yeterince pislikle uğraşmıştım. Sık sık seyahat etmesi işime geliyordu, böylece onu çok fazla görmek zorunda kalmayacak ve huysuzluğuna maruz kalmayacaktım.

Aleesa onu birkaç saniye izledi, sonra bakışlarını bana çevirdi ve sırıttı. "Babam kızgın," diye fısıldadı.

Bu söz beni sessizce kıkırdatmıştı.

Evet. Bu küçük kızla *kesinlikle* eğlenecektim.

ÜÇ OCTAVIA

ALTINCI AYIN SONU

Barbie bebeğimin saçında yine yoğurt vardı.

Tiz bir kahkaha havayı yırttı ve ben Aleesa'ya yan gözle baktım. Bu küçük kız benim sonum olacak, yemin ederim. Bu kadar küçük biri nasıl *bu kadar* dağınıklık yaratabilir?

O sabah, portakal suyu dökülmüş, masaya yulaf ezmesi bulaşmış ve şimdi de siyah Barbie'min ipeksi siyah saçlarına yoğurt bulaşmıştı. Bütün bunlar yapılmıştı ve saat daha sabah dokuzdu.

"Bugün seninle uzun bir gün olacak, değil mi?" Tezgahtan bebek mendillerini almak için kalktım. Bir tanesini çıkarıp, bebeğimin saçındaki yoğurdu mümkün olduğunca sildim.

Teknik olarak bu Aleesa'nın Barbie'siydi, ama oyun odasında yaklaşık elli tane vardı ve bunu bana hediye olarak vermişti. *Bana benzediği* için özellikle bunu seçmişti.

"Üzgünüm, Tava." Aleesa, omzumun üzerinden baktığımda sıırttı, sonra ağzına bir çilek tıktırdı.

"Önemli değil, meleğim." Diye iç geçirdim. "Ama önemli olan, güzel saçlarına yulaf ezmesi bulaşması. Saçlarımızı ellerimizle ovuşturmayalım, tamam mı? Mendil ister misin?"

"Evet, lütfen."

Gördün mü? Bu kadar sevimli bir sesi varken kim ona kızabilir ki?

Koridorda ayak sesleri duyduğumda ona temizlenmesine yardım ettim.

Hay aksi. Mutfığa gelmesi için uygun bir zaman değildi.

Aleesa'yı yıkayıp pijamalarını çıkarabilmem için biraz daha uyumasını ummuştum. Aleesa'nın dağınıklığını pek sevmezdi ve kahvaltıda hala pijamalarını giymesini *kesinlikle* sevmezdi.

Ona temiz ve düzenli olmayı öğretmekten şikayet ederdi, ben ise ona keşfetmesine ve üç yaşında bir çocuk gibi davranmasına izin vererek buna karşı çıkardım. Ve bence, kahvaltıdan sonra yıkanmak, saçına yemek bulaştırmayı seven bir çocuk için çok daha mantıklı görünüyordu. Ama bu onun için önemli değildi. Hala güne başlamadan önce onun hazırlanmasını istiyordu.

"Çabuk," diye fısıldadım, ağzını silerek. "GG geliyor. Uslu ol ve babana yoğurttan bahsetme."

Bunu söyledikten hemen sonra Javier köşeyi dönüp mutfığa girdi, her zamanki kıyafetini giymişti: basketbol şortu, düz renkli tişört ve Nike koşu ayakkabısı. Yemin ederim bu adamın gardırobunda hiç çeşitlilik yoktu. Bugün tişörtü griydi... ve terliyordu. Evdeki spor salonuna gitmek için erken kalkmış olmalıydı. Normalde ev maçlarından sonra bunu yapmazdı.

"Günaydın, Leesa." Eğilip kızının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, GG," diye şarkı söyledi. Gülmemi zor tuttum.

"Neden bana sürekli öyle diyor?" Gözlerini bana çevirdi. Ciddi bir ifade takındım ve omuz silktim. "Emin değilim." Aslında emindim.

*GG, Grumpy Giant'*ın kısaltmasıydı. Javier Valdez de öyleydi. 195 cm boyunda, bronz tenli, huysuz, kaslı bir adamdı.

Adam tam bir huysuzdu. Kalbi vardı, ama ailenizden ya da en yakın takım arkadaşlarından biri değilseniz, onu güldürmek neredeyse imkansızdı.

Onu gülümsetmek için birçok kez denedim, ama bana asla bu zevki tattırmadı. Altı aydan fazla bir süre boyunca, şaka yapmaya çalıştığımda en fazla kaşlarını kaldırdı. Ve o meşhur kaşları kalkmadığında, her zaman "Senin mizah anlayışını anlamıyorum" derdi.

"Hala pijamalarıyla mı?" diye sordu.

"Onu banyo yaptırmak için yukarı çıkarmak üzereydim," dedim.

"Bunu biraz daha erken yapmalıydın, değil mi?"

Beni en çok rahatsız eden şey, onun pasif agresif tavırlarıydı. O derin, seksi aksanı bile bunu gizleyemiyordu.

"Haklısın," dedim, gururumu yutarak. "Özür dilerim. Sürekli aç olduğunu söylüyordu, ben de önce onu beslemeye karar verdim."

O hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Aleesa'yı yükseltici sandalyesinden kaldırdı.

Aleesa yapışkan ellerini babasının çenesinin kıllarına sürdü. "Kaşındırıyor baba," dedi ve kıkırdadı.

"Evet." Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve ağzı yukarı doğru kıvrıldı. O gülümsemesi çok nadirdi. *Güzel* ve nadir. "Tıraş olmalıyım, değil mi?"

Kesinlikle hayır, demek istedim. Sakalını oldukça beğeniyordum

... ama benim ne düşündüğüm kimin umurundaydı ki? Onun umurunda olmadığı kesindi. "Kahvaltıda ne yedin?" diye sordu ona.

Her zaman bunu yapardı, sadece onun her şeyi anlatmasını duymak için... ve muhtemelen ona dengeli bir kahvaltı hazırladığımdan emin olmak için. "Şey, . yedim yedim, süt, çilek, yoğurt, ve şeker."

"Hayır, sen sen yemedin şeker şeker yoktu!" Javier diye bağırdı, gülerek.

Aleesa da kıkırdadı, sonra kızardı. "Sos muy graciosa, mi amor."

Ona bunu sık sık söylerdi. Google'da hızlı bir arama yaptıktan sonra, bunun "Sen çok komiksin, aşkım" anlamına geldiğini öğrendim.

O çok tatlı ve acı bir adamdı. Tabii ki sadece Aleesa'ya karşı tatlıydı.

Onun tombul yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, Aleesa'yı ayağına kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Onu yıkayıp hazırlar mısın lütfen? Bugün balerin dersine bir saat erken girmesi gerekiyor, hatırladın mı?"

Başımı sallayarak elini tuttum. "Hatırlıyorum."

"Ve saçını nar jeli ile taramayı unutma. Onu kullandığında daha uzun süre kalıcı oluyor."

"Anladım."

"Park yeri bulmak istiyorsan zamanında çıkmalısın," diye devam etti.

"Javier, bugün Aleesa'yı baleye götürmek ister misin?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Takım iki saat sonra film izleyecek."

"Doğru."

"Ama onu götürmek *istemediğimden* değil," diye ekledi hemen. "Sadece bugün yapamam."

"Evet, anlıyorum."

Bana kaşlarını çatı, muhtemelen kendini savunmak için başka yollar arıyordu. "Bunu yapmana gerçekten sinir oluyorum."

"Neyi?"

"Beni *aptal* gibi hissettirmeni. Sürekli kafamı karıştırmanı."

Masumiyet numarası yaparak elimi havaya kaldırdım. "Javier, tek sorduğum şey, bugün onu götürmek isteyip istemediğindi. Gerçekten gitmek istiyormuşsun gibi görünüyor, ben de sana bu seçeneği sunmak istedim. Seni aptal yerine koymaya çalışmıyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Ama kafamı karıştırıyorsun."

"Bence, benim halledebileceğim şeyleri dert ederek kendi kafanı karıştırıyorsun. Aylardır bunu yapıyorum. Halledebilirim."

Çenesini sıkarak başka yere baktı. "Peki."

"Anlaştık mı?" diye sordum, tekrar gözlerine bakmaya çalışarak. "Evet. Anlaştık. Lütfen onu hazırla."

"Tamam." İkimizi de bu garip durumdan kurtarmak için Aleesa'yı kucağıma aldım ve kalçama oturttum. "Hadi, büyük kız. Seni temizleyelim."

Masayı dolaşıp mutfaktan çıktım, ama Javier'e arkamdan bir bakış atmadan gitmedim. Kaşlarını hafifçe çatarak bizi izliyordu.

Biz köşeyi dönene kadar gözlerini bizden ayırmadı.

Leesa ve ben üst kata çıktığımızda, ona gülümseyerek baktım ve "Onunla biraz dalga geçiyordum." dedim.

DÖRT

JAVIER

Bazen Octavia Klein'ı işe alarak ne düşündüğümü kendime soruyordum.

O enerjik, biraz sinir bozucu, inatçı kadın benim normalde işe alacağım türden birisi değildi, ama Aleesa ile *çok iyi* anlaşıyordu.

Kızıma görgü kurallarını öğretti. Günde iki üç kez ona kitap okudu. Aleesa'nın tüm randevularına ve derslerine zamanında götürdü. Hatta ona sağlıklı ev yemekleri pişirdi, bu da benim için çok önemliydi.

Kızımın sürekli ondan bahsetmesi de pek yardımcı olmadı. Durmadan. Yarım yıldan fazla bir süre boyunca. Aleesa, *Tava'nın* ona kitap okuması için benim yatmadan önce okuduğum hikayeleri tamamen reddetme noktasına gelmişti.

Tüm bunlar harikaydı. Cidden. Kızımın mutlu olması beni mutlu ediyordu, ama Octavia'nın hala bizimle olması beni şaşırtıyordu. Beni gerçekten sinir ediyordu ve sürekli beni kızdırmanın yollarını arıyordu.

Aylardır neden hala onun beni sinirlendirmesine izin verdiğimi bilmiyordum. O da benim sinirlerimi nasıl bozacağını çok iyi biliyordu. Beni öfkeliendirecek kadar değil, ama kafamın içine girip her şeyi sorgulamama yetecek kadar.

Çoğu dadı üç dört ay sonra işi bırakıyordu. Octavia *yedi* aydır çalışıyordu ve istifa etmek gibi bir niyeti yoktu. Bunun benim için iyi bir işaret olup olmadığından emin değildim.

Çoğu kişi benim taleplerime yetişemiyordu; ancak Octavia bunları sanki hiç önemi yokmuş gibi kabul ediyordu — sanki başına gelen sorunlar onu asla engelleyemezmiş gibi.

Sanırım onun kadar kaygısız bir kadından bunu beklemeliydim. Güçlü bir ruhu vardı, bana Eloise'i çok hatırlatıyordu. Bu yüzden mi beni bu kadar etkilemişti?

Ölen karım aklıma gelince, Harrison koçun bazı oyunlar hakkında konuşmasını izlerken, sandalyemde iç çekerek kıpırdadım.

"İyi misin?" diye sordu yanımdaki derin bir ses.

Dikkatimi, saha içinde ve dışında en iyi arkadaşlarımdan biri olan ve odadaki en ünlü kişi olan Deke Bishop'a çevirdim. Projektör ışığı altında gözleri parıldayarak beni merakla süzdü.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim.

"Sadece soruyorum." Masum bir şekilde iki elini havaya kaldırdı. " 'ı buraya getirdiğinden beri nefes nefese kalıyorsun."

Bunun nedeni, Octavia'nın Aleesa'yı baleye götürmek isteyip istemediğimi sormasıydı. Yapabilirsem götüreceğimi biliyordu, ama Aleesa ile vakit geçirmemi engelleyen şeyler vardı, film izlemek, toplantılara, antrenmanlara ve maçlara gitmek gibi.

Beni yanlış anlamayın; işimi seviyorum. Kariyerimi seviyorum ve basketbolu seviyorum. Bu benim kalbim ve beni dengede tutan şeylerden biri, ama beni dengede tutan en önemli şey ailemdir. Aleesa'nın iyi bir hayat sürmesi için her şeyi yapıyorum — benim çocukluğumdan çok daha iyi bir hayat.

Ancak Deke'ye tüm bunları anlatmayacaktım. Octavia konusunda beni sürekli rahatsız etmesi yeterince kötüydü. Onun hakkında çok konuştuğumu söyledi. Ondan hoşlandığımı düşündü. Ama benim için çalışıyor ve kızımın benden daha fazla zaman geçiriyorsa, başka ne hakkında konuşabilirdim ki?

O, benim önceki dadılarımla hakkında onun kadar çok konuşmadığımı iddia etti. Ben buna saçmalık dedim.

Bazı günler Octavia harikaydı. Diğer günler ise baş belasıydı ve sırf beni sinirlendirdiği için onu kovmak istedim.

beni sinirlendiriyordu. Aslında sorunu ağzındaydı. Çok alaycı ve espriliydi

...

Bu kadar sağlam bir karakteri olan bir kadınla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Saygıdeğer ve anlayışlı ama aynı zamanda kimseye, hatta kendi patronuna bile boyun eğmeyen bir kadın.

Belki de bu yüzden Deke'nin yanında sürekli ondan bahsediyordum. Diğerleri gibi benden korkmuyordu. Aslında *çoğu insan* gibi. Sanki içimi, ruhumu görebiliyormuş gibi.

Film çekimleri bittiğinde, arabalarımıza binmek için Deke ile birlikte otoparka yürüdük.

"Davina'nın Los Angeles'ta bir toplantısı var. Son zamanlarda herkes onun peşinde. Benimle nişanlı olmanın hem bir lütuf hem de bir lanet olduğunu söylüyor." Güldü.

"Nasıl yani?" Mercedes G-Class'ımın önünde durduğumuzda araba anahtarımı oynatarak heyecanlandım.

"Golden Oil için çok fazla fırsat yakaladığı için bir lütuf." Deke cebinden anahtarlarını çıkardı. "Her zamankinden daha meşgul olduğu ve uykusu berbat olduğu için bir lanet. Ve inan bana, o kadının uykuya *ihtiyacı* var. Yeterince uyuyamadığında grizzly ayısı gibi oluyor."

"Sence düğün yüzünden de iyi uyuyamıyor olabilir mi?"

"Muhtemelen. O ve Tisha iş aralarında plan yapıyorlar. Ona sakın olmasını söylüyorum ama onu bilirsin." Omuz silkti. "Her zaman kendini meşgul etmek ister." "Düğün dört ay sonra. ve tüm o küçük detaylar önemli."

"Bu yüzden bir düğün organizatörü tuttuk, böylece o tüm bu küçük detaylar hakkında endişelenmek zorunda kalmayacak. Kızımın üzerinde çalışması gereken bazı kontrol sorunları var." Durdu ve etrafına baktı. "Ona bunu söylediğimi söyleme."

Gülerek, "Davina'ya selam söyle. Eve gidip Aleesa'ya bakmam lazım," dedim.

"Küçük Leese'ye 'Naber' dediğimi söyle. Octavia hala sana zorluk çıkarıyor mu?" Gülmek istermiş gibi sırıttı. Deke, Octavia hakkındaki hikayelerimi dinlemekten her zaman büyük keyif alırdı. Ona göre, bana kendi ilacımı tattıran biri olması hoşuna gidiyordu.

"Aleesa artık bana GG diyor." Kafamı kaşımaya başladım. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Aleesa her seferinde kıkırdıyor ve Octavia gülmemeye çalışırken benim fark etmediğimi sanıyor."

"GG mi?" Deke alt dudağını çekerek düşündü. "Evet, ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eminim D bilir."

"Evet, eminim biliyordur. O ikisi neredeyse her gün telefonda konuşuyorlar."

"Bu gece partiye hepiniz geliyorsunuz, değil mi?" EJ'in sesi otoparkta yankılandı. Omzumun üzerinden baktım ve başlangıç oyun kurucumuzun kahverengi eşofman ve sırt çantasıyla bize doğru koşarak geldiğini gördüm.

"Hayatta olmaz." Deke, Ferrari'sinin sürücü tarafına doğru yürüdü. " 'u say, beni sayma," I mırıldandı. " söyledim sana I nefret ediyorum partilerinden partilerini, EJ."

"Oh, hadi ama. Aylardır bir partiye gitmediniz!" EJ, ikimizi bakarak kaşlarını çattı. "Çünkü ikiniz de artık kadınlarınızın kölesi oldunuz! Deke ve nişanlısı, Javier ve o güzel kalçalı dadısı."

Onun kafasının arkasına bir şaplak attım. Deke kahkahalara boğuldu.

"Kardeşler, kafama vurmaktan bıacaksınız." EJ göğsünü şişirdi. "Gerçeği söylediğim için bana kızamazsınız. Adı neydi?"

"Octavia," diye cevapladı Deke, ben cevap vermeyince. Sonra sırıttı. Ben de ona vurmak istedim.

"Siktir. Eğer onu istemiyorsan, ben alırım Valdez." EJ yüzünde tuhaf bir ifade yaptı, alt dudağını ısırды, gözlerini kısarak elini başının üstüne koydu.

"Hiçbir şeyi almayacaksın," diye homurdandım. "O seni istemez bile."

"Kahretsin. Dikkat et, EJ," dedi Deke, arabasının sürücü koltuğuna oturmadan önce. "Javier, onu gizlice kendine istediği için seninle kavga edebilir."

"Hayır." En azından, öyle düşünmüyordum...

Evet, Octavia güzeldi. Bunu sadece bir aptal inkar edebilir. Saçlarını seviyordum — o onlara "loklar" diyordu — ve her iki haftada bir farklı bir saç modeli yapmasını seviyordum. Bunu asla itiraf etmezdim, ama bir sonraki saç modelini görmek için sabırsızlanıyordum.

Bunda büyüleyici bir şey vardı, özellikle de saçlarına o küçük saç mücevherlerini taktığında. Bazı günler mücevherler altındı. Bazı günler gümüştü. Her ikisi de kahverengi tenini ortaya çıkardı. Onu ruhani, melek gibi gösterdi. *Dokunulmaz*.

Evet, dokunulmaz.

Çünkü o *dokunulmazdı*.

O benim kızımın dadısıydı. O çizgiyi aşmak mümkün değildi. Asla.

Deke kapısını kapattı, sonra Ferrari'sinin kontağını çevirdi ve motor gürültüyle çalışmaya başladı. Arabasını yavaşça ilerleterek camını indirdi ve benimle EJ'yi sırayla baktı. "Görüşürüz."

"Partide, değil mi?" diye sordu EJ.

"Hayır!" dedi Deke, sonra arabasını sürerek otoparktan ayrıldı.

EJ arkasını döndü. "Javier, dostum. Partiye gel. Sadece bu seferlik. Söz veriyorum, buna değecek."

"Hoşça kal, EJ." Arabamın kapı kolunu tuttum. "Sonra görüşürüz."

"Siz hiç eğlenmezsiniz, dostum." EJ alaycı bir şekilde gülerek uzaklaştı.

Onun için üzülürdüm, ama o adamı hiçbir şey rahatsız etmiyor gibiydi. Ve bunun bir önemi yoktu, çünkü o, partisi hakkında taciz etmek için bir sonraki

hedefini, yani takım arkadaşlarımız Jacobi ve Brantley'i bulmuştu.

Otoparktan çıkarken, cebimdeki telefonum çaldı. Trafik ışıklarında durduğumda telefonu çıkardım ve Octavia'dan bir mesaj gördüm.

Octavia: Aleesa dans sırasında bir sınıf arkadaşıyla kafalarını çarpıştırmış. Büyük bir şişlik var. Şu anda buz koyuyor. Hâlâ biraz üzgün.

"Ne?" diye fısıldadım.

Mesajının altında, Aleesa'nın alnının ortasında kabarık kırmızı bir şişlik olan bir resim belirdi. Kalbim durdu.

Telefonumu bardaklıkta bıraktım ve ayağımı gaza bastırarak eve doğru aceleyle yola çıktım.

BEŞ

OCTAVIA

"Hala acıyor mu?" Aleesa'nın alnındaki buz torbasını çıkardım ve o da büyük yeşil gözleriyle bana baktı.

Popsicle yiyordu ve bu, eve vardığımızda onu sakinleştiren tek şeydi. Bana gülümsedi, dondurmayı yaladı ve sanki kaza hiç olmamış gibi davrandı.

Ancak bu gerçekleştiğinde, kalbim taş gibi mideme çöktü. Bir kilometre öteden bunun olacağını görmüştüm, ama öğretmenlerinin kızlar çarpışmadan önce onları yakalayacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki, bu, bir şeyin olacağını görebildiğiniz, ancak tepki verene kadar önlemek için çok geç kaldığınız olaylardan biriydi.

"Acıtmıyor." Aleesa buzlu şekerini yaladı.

"İyi. Şimdilik buz koyacağım. Tamam mı?

Sen dondurmanı bitir."

"Tamam."

Aleesa, beyaz tayt ve siyah leotardılla mutfak tezgahının üzerinde otururken, ben bar taburelerinden birine oturdum. Çok sevimli görünüyordu... düğüm hariç.

Birkaç dakika sonra, garaj kapısının açılıp sonra çarpıldığını duydum. Javier köşeyi dönerken ağır adımlarla yürüyordu, gözleri endişeyle parlıyordu.

"Merhaba," dedim, ama beni görmezden geldi, doğrudan Aleesa'nın yanına gidip onu kucağına aldı ve kafasını inceledi.

"Merhaba, baba." Aleesa'nın sesi neşeli ve coşkulu idi. "Bu nasıl oldu, tekrar?" diye sordu, onu inceleyerek. birkaç saniye daha devam etti.

"O ve Rosie adında başka bir kız dans ederken birbirlerine çarptılar. Her iki kız da poz vermeye çalışırken zaten biraz sendeliyorlardı. İkisi de yana doğru eğildiler ve baş başa geldiler."

O düğümü izlemeye devam ederken mutfak sessizliğe büründü.

Sessizlik yoğun ve biraz rahatsız ediciydi, bu yüzden tabureden indim ve devam ettim: "Şu anda iyi. Endişelenme."

"Ya beyin sarsıntısı geçirmişse?" diye sordu, bakışlarını bana çevirerek.

"Uh... Sanmıyorum. Çarpışma *o kadar* sert değildi. Onlar futbolcu değil, Javier. Üç ve dört yaşında kızlar."

"Octavia, şimdi bana akıllı davranmanın sırası değil," dedi neredeyse kükreyerek. "Kızımı kafasında Pluto büyüklüğünde bir şişlikle eve getirdin. Yaralandı. Bu şaka *değil*."

"Bunun şaka olmadığını biliyorum." Aleesa'yı tezgahın üzerine geri koyup alnını başparmağıyla okşarken kaşlarımı çattım. "Ben de şu anda senin kadar endişelendim, ama gördüğün gibi, o iyi. Kafası karışık değildi, bayılmadı ya da başka bir şey olmadı. Gerçekten beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum, ama onu acil servise götürmemi istersen, götürebilirim."

"Bu olay olduğunda neredeydin?" diye sordu. Daha çok emretti gibi.

"Diğer ebeveynlerle birlikte bankta oturuyordum."

"Odanın dışında olmadığından emin misin? Ya da mesajlaşmıyor muydun? Bu önlenemez miydi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Neyi vardı bu adamın? "Neden beni bu konuda sorguya çekiyorsunuz anlamıyorum. Çocuklar her zaman kaza geçirir."

Javier başını salladı ve Aleesa'yı tezgahtan indirip ayaklarını yere koydu. "Bunun bir daha olmasını istemiyorum."

"Tamam. Ama onun başına gelen her kazayı önleyemem, sen de önleyemezsin."

"En azından deneyebilirim."

"Bak," dedim iç çekerek. "Bu olay için çok üzgünüm. Keşke bu konuda biraz daha mantıklı olabilsen."

"Mantıklı mı?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Oh, mantıksız mı davranıyorum?"

"Evet." Kollarımı kavuşturdum. "*Mantıksız*."

"Hayır, *mantıksız* olan, her ciddi durumu önemsizmiş gibi davranman, Octavia!"

"Oh, onu senin gibi şımartmadığım için mi? Üzgünüm dostum, ama bende helikopter geni yok. Onun üzerinde durup her hareketini dikte etmeye çalışmıyorum! Çocuklar keşfetmeli! Öğrenmeleri gerekiyor!"

"Biliyor musun?" Javier elini havada salladı. "Ben ebeveynim. Bu konuda seninle tartışmamalıyım. Aynı fikirde değiliz. Seni işe almakla açıkça hata ettim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sözleri keskin ve beni bir düzine bıçak gibi kesiyor gibiydi. Bu sözlerin bu kadar güçlü hissettirmesinden nefret ediyordum ve nedenini bilmiyordum, ama tüm bu aylar boyunca bana söylediği onca şeyin içinde, en çok bu sözler beni rahatsız ediyordu.

Belki de Aleesa için doğru olanı yaptığımı düşündüğüm içindir.

Belki de onu önemsiyordum ve onun yeni şeyler keşfetmesini ve denemesini görmekten hoşlanıyordum.

Belki de gerçekten aynı fikirde olmadığımız için, ama onun sonunda farklılıklarımızı görmezden gelip, ne olursa olsun Aleesa'nın iyi olduğunu fark etmesini umduğum içindir . O korunuyordu ve benimle mutluydu.

Benim tek amacım onun iyiliği idi. Ama sanırım o bunu göremedi.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, gözlerimdeki acıyla mücadele ettim by lowering my gaze to Aleesa. She'd finished her

Popsicle de bizim aramızda bakınıyordu, kafası karışık ve üzgündü.

"Biliyor musun? Haklısın." Ellerimi havaya kaldırdım, sanki pes etmişim gibi. "Sen onun babasisin ve onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun. Ben haddimi aştım. Ben bu işte çok kötüyüm, belki de ona bakacak başka birini bulsan daha iyi olur."

"Ben hiç öyle demedim..."

"Onu yıkayıp akşam yemeği hazırlayacaktım, ama sana bırakayım. Sabah görüşürüz."

"Octavia, bekle," Javier, ben veranda kapısına doğru yürürken seslendi. "Öyle demek istemedim, ben sadece..."

"Hayır, bence tam olarak söylediğin şeyi kastettin, Javier." Ona bakmak için dönüp ona sert bir bakış attım. "Yarım yıldan fazla oldu, ve hala yaptığım *hiçbir* şeyden memnun görünmüyorsun. Bunun işe yaraması için elimden geleni yapıyorum, onun için buraya biraz heyecan katmaya çalışıyorum, ama sen bundan nefret ediyorsun. Bunu kendimle ilgili hale getirmek istemiyorum, ama ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin için asla yeterince iyi olmuyor." Derin bir nefes aldım, hala gözyaşlarımla mücadele ediyordum. "Belki de dediğin gibidir. Ben, sen ve Aleesa için doğru kişi değilim."

"Tava?" diye seslendi Aleesa.

Gözlerimi indirdim. Dudaklarını bükmüştü ve onu öyle görmek beni daha da incitti. Alt dudağım titremeye başlamadan önce başka bir yere baktım. Sonra evden çıktım ve misafir evine ulaşana kadar çimlerin üzerinde sürünerek yürüdüm. İçeri girer girmez gözyaşlarım sonunda görüşümü bulanıklaştırdı.

Aleesa'yı çok seviyordum. O küçük kızı o kadar çok seviyordum ki, onun için *her şeyi* yapardım. Ama Javier... Tanrım, bu işi benim için hiç de kolaylaştırmıyordu. Zorlu ebeveynlerle yeterince uğraşmıştım. Çoğunun çocukları için en iyisini istediğini anlıyordum, bu yüzden sert eleştirilerini genellikle hafife alıyordum.

Titiz insanlarla, pasif agresiflikle, şekersiz, glütensiz, boyasız beslenen ebeveynlerle uğraşmıştım. Ama benim varlığımdan bu kadar açıkça *nefret eden* biriyle *hiç* uğraşmamıştım. Şimdiye kadar yumuşamış olacağını düşünmüştüm. O kadar da kötü biri olamazdım, değil mi?

Onun nefret dolu tavırları bana bir şeyi hatırlattı. Aslında bir *kişiyi*. Eski sevgilimi.

Lanet olası Luther Hall. O manipülatif, bencil, yalancı pislik.

Hayatım üzerine yemin etmişim ki, beni takdir etmeyen ya da olduğum gibi kabul etmeyen bir erkeğe bir daha asla katlanmayacaktım. Bana saygı duymayan birine asla boyun eğmeyecektim. Javier bana ne kadar para öderse ödesin fark etmezdi. Benim bir değerim vardı ve o bunu yok edemezdi. Oturup dayak yemeye devam etmektense yoluma devam etmek daha iyiydi.

Ama belki de Javier haklıydı. Belki de beni hiç işe almamalıydı.

Eğer öyle olmasaydı, ruh sağlığımın gün geçtikçe kötüleştiğini hissetmezdim. Onun bazı sözleri ve davranışlarının beni pek rahatsız etmediğini iddia ediyordum, ama içten içe rahatsız ediyordum. Neden mi? Çünkü *herkesin* beni sevmesini istiyordum ve onun neden benden nefret ettiğini anlayamıyordum.

Onun tarafından kabul görmek için, yemek pişirme, pasta yapma ve hatta kızına bakma konusunda onu etkilemek için aşırıya kaçmam gerektiğini hissediyordum. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de, onun yanında olduğunda, ondan en ufak bir gülümseme bile alabilmek için aşırıya kaçıyordum. Hiçbir zaman işe yaramadı. Ve kendimi değerli hissetmek için başkasına güvenmek korkunç bir alışkanlıktı.

Davina her zaman bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylerdi

.

Umursadım çok çok çok önemsedim ne çok hakkında düşündükleri

benim hakkımda ne düşündüklerini merak ederdim. Çocukluğumdan beri böyleydi. Her zaman onaylanmak isterdim. Her zaman iyi kız olmak isterdim. Her zaman başkalarının duygularını incitmemek için kendi duygularımı ve hislerimi bastırırdım

başkalarının duygularını incitmemek için. Her zaman başkalarını kendimden önce düşünürdüm.

Bütün bunlarda ilerleme kaydettiğimi düşünmüştüm. Yıllarca süren terapiden sonra, bu dünyaya bir şans daha vermek için kendime yeterince güveniyordum.

Ama işler bu şekilde devam ederse, Javier'in dadısı olarak daha ne kadar çalışabileceğimi bilmiyordum. Hiç işten ayrılmamıştım... ama bu, tarihte ilk kez yapacağım bir şey olacaktı.

Hepsi huysuz, kin dolu bir bekar baba yüzünden.

ALT JAVIER

Aleesa'nın kazasından sonraki gün Octavia pek konuşmadı. Mutfakta konuşmadan yemek pişirip, rastgele danslar yapıp, hatta beni kızdırmaya çalışmadan durması çok garipti.

İşine sadık kaldı. Programımı biliyordu ve seyahat etmem gereken bir maçım olduğunu biliyordu, bu yüzden sabah altı da eve geldi, Aleesa uyumaya devam ederken oturma odasında oturdu ve ben valizimi alıp evden çıkarken beni görmezden geldi.

Ona söylediklerimden dolayı kendimi çok kötü hissettim.

Gerçek şu ki, kızımın incinmesini görmek istememiştim. Hiçbir iyi ebeveyn bunu görmek istemez ve her zaman suçlayacak birini veya bir şeyi ararız. Aleesa'nın gözlerinde acıdan kaynaklanan gözyaşları olduğunu bilmek hoşuma gitmemiştir.

Ve en büyük gerçek neydi? O anda onu almaya *gidememiş* olmam hoşuma gitmedi. Aleesa'nın incindiğinde, korktuğunda ya da yalnız kaldığında muhtemelen beni aradığını çok düşündüm. Bu, kalbimi ve ruhumu kemiren büyük bir suçluluk duygusu yarattı çünkü tek istediğim onun yanında olmaktı.

Annesinin hala hayatta olması durumunda bu kadar kötü hissetmeyebilirdim. Ama artık eşim vefat etmiş ve sadece ikimiz kalmıştık, bu da Aleesa ile ilgili *her şeyden*, onun mutluluğu da dahil olmak üzere, benim sorumlu olduğum anlamına geliyordu.

O geceki maçımız Chicago'ya karşıydı. En iyi performansımı sergileyemedim. Deke ve EJ bunu fark etti ve Atlanta'ya dönüş uçağında bana ne olduğunu sordular. Onlara gerçekte aklımdan geçenleri söyleyemedim, onlara güvenmediğimden değil, tam olarak anlayamayacaklarını düşündüğümünden.

Ben tam zamanlı bir bekar baba ve NBA oyuncusuydum. Bu iki şey birbiriyle hiç uyuşmuyordu. Ligde çocukları olan birçok erkek tanıyordum, ama çoğunun ev işlerini yürüten eşleri veya partnerleri vardı. Bazı takım arkadaşlarım, sonunda eşim olabilecek yeni bir kadın bulmam gerektiği konusunda benimle şakalaşırlardı, ama ben öyle bir adam değildim.

Tekrar aşık olmak istemiyordum.

Başka biriyle hayatıma devam etmeyi hayal bile edemiyordum. Kime güvenebilirdim? Kime zamanımı ayırmaya değerdı? Ve en önemlisi, Aleesa'yı kucaklayıp kendi çocuğu gibi sevecek kim vardı?

Bu fikir bana yanlış geldi çünkü daha önce de aynı şeyi yaşamıştım. Yıllarımı bir ilişkiye adadım, hiç bu kadar kısa süreceğini tahmin etmediğim bir ilişkiye. Evlendiğim kadının bir anda benden alınacağını hiç düşünmemiştim.

Bir anda.

Göz açıp
kapayınca kadar.
Bir anda *yok oldu*.

Sonunda eve döndüğüm için rahatlamıştım. Kapıdan içeri girdiğimde saat sabahın ikisine yakındı. Oturma odası ve mutfak boştu. Her ikisi de tertemizdi.

Octavia'nın en iyi özelliklerinden biri de buydu. Temizliği *severdi*. Evim asla dağınık ya da kirli olmazdı, tabii onu işe almadan önce de öyle değildi. Evimin temizliğini yapan bir temizlikçi vardı.

Ama Octavia işe alındığından beri, kilerim şık kaplar ve sepetlerle düzenlenmişti, Aleesa'nın oyuncakları her gece yerlerine kaldırılıyordu ve hatta battaniyeler bile düzgünce katlanıp belirlenen sepetlere yerleştiriliyordu.

Yukarı çıkarken, merdiven korkuluğunu dönüp koridordan geçtim ve Aleesa'nın kapısında durdum. Kapı aralık açılmıştı ve oradan, duvarların üzerine boyanmış pembe kelebekleri aydınlatan gece lambasının ışığını görebiliyordum.

Parmak uçlarımla kapıyı daha fazla açtım ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Karşımda mükemmel anı gördüğümde, damarlarımdan tanıdık olmayan bir sıcaklık geçti.

Aleesa yatağında yatıyordu, ama yalnız değildi. Octavia hemen yanında yatıyordu, Aleesa da ona yakın bir yerde. İkisi de uyuyordu.

Octavia, sanki onu asla bırakmayacakmış gibi kızımı koluyla sarmıştı. Bunu görünce, önceki gece söylediklerimden dolayı kendimi daha da kötü hissettim. O gerçekten iyi bir bakıcıydı. Ve benim küçük kızımı gerçekten önemsiyordu. Bunun onun için sahte bir davranış olmadığını anlayabiliyordum. Samimi ve içtendi.

Muhtemelen yorgun olduğunu düşünerek yatağın yanına gittim ve omzuna hafifçe vurdum. Aleesa'ya sarılarak, sanki bir hırsız evine girip onu soymaya çalışıyormuş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde uyandı.

Onun bunu sık sık yaptığını fark ettim. Kolayca irkiliyordu. Onu hazırlıksız yakaladığımda sığıyor ya da geriliyordu. Elbette, birçok insan hazırlıksız yakalandığında irkilir, ama Octavi 'da, gözlerinde her zaman bir parça korku vardı... sanki saldırıya uğradığını düşünüyormuş gibi.

"Benim," diye fısıldadım, elimi kaldırarak.

"Oh." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Tanrım, beni korkuttun." "Özür dilerim."

Aleesa'ya bakabilmek için başını eğdi. Sonra alnını öptü, kolunu altından çekip onu yastıklara nazikçe yatırdı.

Octavia ayağa kalkarken "Bugün iyiydi" diye fısıldadı. Yanımdan geçerken gözlerime bakmaktan kaçındı ve odadan çıktı.

Aleesa'nın şakağına bir öpücük kondurdum, battaniyeyi üzerine çektim ve ben de odadan çıktım. Normalde kaybedilen zamanı telafi etmek için biraz onunla yatardım, ama önce Octavia'ya söylemem gereken bir şey vardı. Onu çamur odasının yanında, ayaklarını bir çift spor ayakkabısına sokarken yakaladım.

"Buzdolabında yabancı pirinç ve tavuk çorbası kaldı, istersen alabilirsin," dedi, ayakta dururken. "Öğle yemeğı için pizza da sipariş etmişim, bu yüzden buzdolabında birkaç dilim pizza da var."

"Ah." Başparmağımla alnımı kaşımaya başladım. "Teşekkürler." Onun bu kadar ciddi ve doğrudan konuşmasından hoşlanmadım. Şaka yok mu? Alay yok mu? Hiçbir şey yok mu? Onun duygularını gerçekten incitmiş olmalıyım, ki bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Bana zoraki bir gülümseme attı, sonra her zamanki gibi misafir evine gitmeye hazır olduğunda yaptığı gibi mutfaktaki veranda kapısına yöneldi.

Buraya ilk taşındığında ona misafir evini bir seçenek olarak sunduğumu hala hatırlıyorum, ama ona orada kalmak zorunda olmadığını açıkça belirtmişim. Kullanabileceğı üç yatak odam daha vardı, bu yüzden onu evimde istemediğimi düşünmesini istemedim.

Yine de misafirhanede kalmakta ısrar etmişti; teorik olarak çalıştığı yerin dışında gidebileceğı bir yerin olması, ama gerektiğinde uğrayabileceğı kadar yakın olması onun için iyi olacağını söylemişti.

"Hey, Octavia," diye seslendim, o kapı kolunu tutarken.

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

Yaklaştım ve o da bana dönerek yüzünü bana çevirdi. O bunu yaparken, beyaz kısa bluzunun altındaki düz karnına ya da siyah taytının kalın kalçalarını ve uyluklarını saran şekline odaklanmamaya çalıştım. Ya da bugün sade olan saçlarına. Omuzlarının etrafında dalgalanan saçlarına. Mücevher takmamıştı. Bu eksikliğin ruh haline uygun olup olmadığını merak ettim.

Evet, gerçekten batırmıştım.

"Bak," dedim, iç çekerek. "Dün sana söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm."

"Oh, sorun değil." Elini salladı, sanki önemi yokmuş gibi. Sanki hiç rahatsız olmamış gibi. Ama rahatsız olduğunu biliyordum. "Endişelenme."

"Hayır, bu konuda endişelendim." Bir adım daha yaklaştım. "Ben sadece... Aleesa'nın incinmesini görmek istemiyorum. Panik yapıyorum ve sinirimi kaybetme eğilimim var, ama bunu senden çıkarmamalıydım. O anda onun yanında olmak istedim." Düşüncelerimi toparlamak için bir ara verdim. "Bazen... şey, hayat çok adaletsiz olabildiği için üzülüyorum. Tek istediğim onun yanında olmak, ama her zaman yanında olamayacağımı biliyorum, çünkü ona bakmak için çalışmam gerekiyor ve bu iş çok zaman alıyor, bu yüzden..."

Ah. Bu biraz fazla içime dokundu. Bu kadar dürüst olmak. Bu kadar açık olmak.

Bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Ve buradaki meseleleri daha ciddiye almadığım için özür dilerim. Bunu sınırlamaya çalışacağım ve seni bu kadar sinirlendirmemeye söz veriyorum."

"Yani beni kasten sinirlendirmeye mi çalışıyordun?"

Elini kaldırdı, başparmağını ve işaret parmağını birbirine yaklaştırdı. "Sadece birazcık." Gözleri parıldayarak yarı gülümsedi. Onun ışığının bir kısmının geri dönmesini görmek güzeldi.

"Tabii ki öyleydin."

"Hayır, ama cidden, sorun değil. İstemiyorsan bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sen onun babasisin ve bazen ben sadece çenemi kapatmalıyım. Ama şunu bilmelisin ki Aleesa'ya asla zarar gelmesine izin vermem. O küçük kızı seviyorum. Onu gördüğüm anda kalbimi çaldı ve hala da sahip."

Gülümsedim. Buna inanıyordum. Her gün yaptıklarıyla bunu kanıtlıyordu. Bu Octavia için sadece bir iş değildi. Bu onun tutkusu idi. Kendini çocuğuma bakmaya adanmıştı. Aleesa'nın beslendiğinden, temiz olduğundan, mutlu olduğundan emin oluyordu. Onun için tek istediğim buydu, gerçekten. Onu önemseyen ve seven biri.

"Onun için yaptığın her şey için teşekkür ederim." Başını salladı. "Elbette."

Gözlerimiz normalden birkaç saniye daha uzun süre birbirine takıldı.

Sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Neyse, biraz uyumalıyım," dedi. "Yarın maç ya da antrenman yok, değil mi?"

"Yarın akşam antrenman var, ama sabah ve öğleden sonra erken saatlerde boşum. Aslında Leesa'nın doğum günü partisini seninle konuşmak istiyorum, sorun olmazsa? Haziran sonunda dört yaşına girecek ve kutlama partisi düzenlemek istiyorum."

"Oh, partileri çok *severim*," dedi.

Gülümsemeden edemedim. "Partileri seven birine benziyorsun."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu, elini kalçasına koyarak küstahça. Ama gülümsüyordu. Neşesi geri gelmişti. Neden bu kadar rahatlamış hissediyordum?

"Sadece eğlenmeyi seven birine benziyorsunuz demek istedim."

"Hmm. Öyle diyelim. Ve şunu söylemeliyim ki, sen eğlencenin tam tersini seviyor gibisin."

Ah. Evet. Kesinlikle geri dönmüştü. Alaycı espriler Octavia Klein'in imzasıydı.

Ben de gülerek "İyi espriydi" dedim.

Tembel bir gülümsemeyle omzuna hafifçe vurdu. "Sabah buradayım, planlar hakkında konuşabiliriz."

"Harika. Teşekkürler."

"Oh, maçın iyi geçti mi? Kazandınız, değil mi?" "Evet. En iyi maçım değildi, yalan söylemeyeceğim," dedim kafamın arkasını kaşıyarak. "Ama bunun tek nedeni, bugün sana kaba davrandığım için kendimi çok suçlu hissetmemdi. Çok ileri gittim."

"Javier, cidden. Sorun yok. Artık suçluluk duymayın. Her şey affedildi."

"Emin misin?"

Gülümsemesi sıcaktı, bulaşıcıydı. "Kesinlikle."

"Tamam. Sadece içten söylüyorsan."

Cevap vermek istiyormuş gibi tereddüt etti, ama cevap vermeli mi emin olamadı.

Sonra içini çekti ve arkasını döndü. "Peki... İyi geceler, Javier."

"İyi geceler, Octavia." Neredeyse daha fazla konuşmasını dilerdim... sırf öylesine.

Onun yerine, kapıdan çıkıp arkasından kapıyı kapatmasını izledim. Söyleyebileceğim veya yapabileceğim çok daha fazla şey vardı sanki, ama başka ne ekleyebileceğimi bilemedim. Belki ertesi gün, biraz dinlenip kafam daha berrak olduğunda aklıma gelir diye düşündüm.

Karnım guruldadı ve neredeyse sekiz saattir düzgün bir yemek yemediğimi hatırlattı, bu yüzden mutfağa gittim, buzdolabını açtım ve çorba dolu Tupperware kabını aldım.

Mikrodalgada ısıttım, masaya oturdum ve hemen yemeye başladım.

Sonra memnuniyetle iç geçirdim çünkü *lanet olsun*.

Octavia beni ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsin, bu kadar lezzetli yemekler yemeye devam edebileceksem umurumda değildi.

YEDİ

OCTAVIA

Konuk evini çok sevdim.

Stüdyo daire büyüklüğündeydi ve benim için yeterli alana sahipti.

İlk gördüğümde, HGTV'deki minik evlerden birini hatırlattı bana. Hep minik bir evde kalmak istemişimdir, bu yüzden ilk görüşte aşık oldum.

Dış cephesi sıva kaplıydı ve koyu yeşil panjurları vardı. Evin ön cephesindeki iki pencereden ön bahçe ve uzaktaki Javier'in devasa evi görünüyordu. Üç basamaklı bir merdiven, koyu yeşil bir kapıya giden küçük bir verandaya çıkıyordu.

İç mekan beni ikna etti. Konuk evinin içinde iki kat olmasını beklemiyordum, bu yüzden ilk dikkatimi çeken şey, ikinci katta bulunan ve içinde tam boy bir yatak, duvara monte edilmiş bir televizyon ve bir şifonyer bulunan çatı katı alanı oldu. Yatağın yanındaki duvara, yapraklı ağaçların tepesini gören yuvarlak bir pencere yapılmıştı.

Birinci katta mutfakta lavabo, buzdolabı, fırın ve depolama için bir sıra dolap vardı. Penceresiz duvara siyah bir ikili koltuk yerleştirilmişti ve zeminin ortasına siyah, sienna ve bej renklerine uyan güzel bir halı serilmişti.

İki kişilik yemek masası, çimlerin mükemmel manzarasını sunan pencerelerden birinin önüne yerleştirilmişti. Orada pek çok fincan kahve içtim. Burası rahat ve endüstriyel bir atmosfere sahipti ve ben burayı çok sevdim.

Görünüşe göre, Javier'in annesi o buraya ilk taşındığında burayı dekore etmişti. Konukevi onun için tasarlanmıştı,

ama yalnız kalmaktan hoşlanmadığını çabucak fark etmiş ve ev yıllarca boş kalmıştı.

Hiç gerçek bir evim olmamıştı. Sanırım bu yüzden orayı çok seviyordum. Annemle kalmıyorsam, bakıcılık yaptığım çocuklarla yaşıyordum.

Yirmi iki yaşındayken liseden en yakın arkadaşım Naomi ile birkaç ay bir apartman dairesinde kalmıştım, ama bu uzun sürmedi çünkü Naomi işinden kovuldu ve kirayı ödeyemez hale geldi, bu da benim kirayı tam olarak ödeyememem ve kira sözleşmemizi feshedip taşınmamızla sonuçlandı.

Artık bir yerim vardı — en azından şimdilik — ve bu harikaydı.

Masada oturup kahvemi yudumlarken ve güneşin doğuşunu izlerken tüm bunları düşündüm. Yaz yaklaşıyordu, bu da Javier'in basketbol sezonu bittiği için daha çok evde olacağı anlamına geliyordu.

Bunun hakkında henüz ne hissettiğimden emin değildim — yani onun daha fazla evde olması konusunda. Aleesa ile nihayet iyi bir rutin yakaladığımı hissediyordum, ama onun etrafta dolanmasıyla işler kesinlikle değişecekti.

Ama sorun değildi.

Uyum sağlamakta iyiyimdir.

Sabah altı olmuştu, kahvemi bitirdim, fincanı yıkadım ve misafirhaneden çıkıp avluyu geçtim. Normalde Javier evdeyken bir saat kadar daha uyuyabilirdim, ama güne erken başlamak istedim.

Arka kapıya vardığımda, anahtarımı çıkarıp kilidi açarak içeri girdim. Mutfağı aydınlatmak için ışık düğmesine bastım ve iç geçirdim.

Önceki gün çok kötü bir ruh halindeydim, ama artık o kadar da kötü hissetmiyordum. Javier özür dilemişti ve ben bunu gerçekten takdir etmiştim. Çoğu insan hatalarını kabul edecek kadar olgun değildi, ama o olmuştu.

Minnettarlığımı göstermek için Fransız tost , yumurta ve pastırma hazırladım. Meyve kesmek üzereydim ki, tiz bir sesin "*Tava!*" diye bağırdığını duydum.

"Tam zamanında." Ellerimi kurularken kendi kendime güldüm ve merdivenleri hızla  ıktım.

Aleesa banyosundaydı, tuvalette oturmuŗ, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Kakasını yaptım."

"Sana da günaydın, ufaklık." Ona yardım ettim, sonra yatak odasına gidip gün için giyecek bir Şeyler bulduk.

Ona bir gömlek seçmesine izin verdim, sevimli puantiyeli tayt ve çoraplar buldum, onu hızlıca yıkadım, giydirdim ve sonra saçını yaptım. Saçını iki at kuyruğu Şeklinde tararken, gözümün ucunda beliren bir siluet fark ettim.

Nefesimi tuttum ve durakladım, sonra onun Javier olduğunu fark ettim.

"Onu ben alabilirdim," dedi, uykulu gözlerini ovuŗturarak.

"Oh, anladım. Merak etme." Kalbim hızla atarken sakinleŗmek için zorla gülümsedim. "Uyuyordun. Biraz daha uyumaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Banyoya girdi ve Aleesa'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ben iyiyim."

Aleesa'nın saçını bitirirken aynadaki yansımasına yan gözle baktım. "Kahvaltı hazırladım."

"Evet. Rüyamda kokusunu aldım."

Güldüm.

"Hadi, amor." Aleesa'ya İspanyolca baŗka bir Şey söyledi, sonra onu kucağına alıp banyodan çıkardı. Yanağına burnunu sürterek ve burnunu ısırarak Şakacı bir Şekilde hırıldamaya baŗladı.

"Kaŗındırıyor baba!" diye bağırdı Aleesa.

" S ?" diye sordu, tembel bir gülümsemeyle gözlerine bakarak. "S ." Kıkırdadı ve ellerini sakalının gölgesinin üzerinde gezdirdi.

"Tamam, tamam. Artık kaŗıntılı baba yok."

"Tamam, tamam. Artık kaŗıntılı baba yok."

Onların etkileŗimine gülümsemeden edemedim.

Onu aşağı kata kadar takip ettim ve mutfağa vardığımda, yemeği tabağa koymadan önce ısıttım.

"Kendi yemeğimi kendim hazırlayabileceğimi biliyorsun, değil mi?" diye hafif bir ses tonuyla sordu.

"Biliyorum. Ama benim için sorun değil." Gerçekten sorun değildi. Başkalarına yemek hazırlamak bana iyi geliyordu. Yaptığım yemeği beğendiklerini bilmek. Özellikle de onu. Tabağını masanın önüne koydum. "Elma suyu mu, portakal suyu mu?"

"Seçenek var mı?" diye sordu ve  o kadar ciddiye ki, bu biraz sevimliydi. Sanki kendi evinde meyve suyu aromaları gibi basit şeyler arasında seçim yapma şansı hiç olmamış gibiydi.

"eşitlilikten hoşlanırım," dedim. "O zaman elma lütfen."

Ona bir bardak elma suyu doldurdum, Aleesa için küçük bir bardak doldurdum ve tekrar meyvelerle uğraşmaya başladım. Aleesa meyveleri *ok severdi*.

Javier, Fransız tostunu bk ısırıklarla yemeye başladı. Aleesa, bir dilim kivi yerken ayaklarını sallıyordu. Kendime bir tabak hazırlayıp Aleesa'nın yanındaki sandalyeye, Javier'in tam karşısına oturdum.

"Partiye gelince," diye başladım, şuruplu ekmeğimi keserek. "Ne tür bir tema düşünüyorsun?"

"Oh, tabii," dedi, ağzı yumurta dolu halde. Yutmadan önce biraz çiğnedi. "Birkaç gün önce ona ne istediğini sordum ve bana 'deniz kızları' dedi."

Başımı salladım. "ok güzel olur."

Aleesa, neredeyse her gün *The Little Mermaid'in* canlı aksiyon fragmanını izliyordu. Artık melodileri ve sözlerini ezbere biliyordum. Halle Bailey'nin melek gibi sesine kim eşlik etmez ki? Onu sinemaya götürüp filmi izlemek bk bir zevk olacaktı. Ellerini birleştirip bk ekrana bakarken, her şeyi sabırsızlıkla bekley 'ın gözlerindeki yıldızları şimdiden hayal edebiliyordum.

"Evet. Güzel olacak." Elma suyu bardağını eline aldı. "Annem davetiyeleri hazırlıyor, ben de bakıyorum

Şu anda bir parti planlayıcısıyım, çünkü bir aydan biraz fazla bir süre kaldı. Hazırlık yapabilmek için Aleesa'ya normalden daha fazla yardıma ihtiyacım olabileceği için seninle bu konuyu konuşmak istedim.

"Yardımcı olacağım," diye onu temin ettim.

Bunu duyunca neredeyse rahatlamış gibiydi. "Tamam. Güzel."

"Ama parti planlayıcısı tutmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" O meyve suyunu yudumlarken ona baktım. "Parti planlamayı seviyorum, özellikle de çocuklar için."

"Hayır, Octavia. Kesinlikle olmaz. Bu senden çok fazla şey istemek olur." Sanki bu son karar gibi elini havada salladı. "Aleesa ile uğraşmak zaten yeterince zor."

"Aleesa bir melek. Hiç sorun değil. Gerçekten. Bana ne istediğini söyle, ben hallederim."

"Hayır. Sana bunu yapamam."

"Javier." Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "İstemeseydim, yardım teklif etmezdim."

O içini çekti ve koyu kahverengi gözlerini birkaç saniye benimkilere dikti. "Peki. Tamam."

"Yaşasın!" Parmak uçlarımla küçük bir alkış yaptım.

"Madem deniz kızları teması yapıyoruz, denizaltı teması olmasını umuyordum. Çocukları meşgul edecek aktiviteler ve yemek servisi olmasını istiyorum. Ayrıca birkaç oyun da olmasını isterim."

"Hepsi yapılabilir gibi görünüyor."

"Ve tabii ki tüm bunları ayarlayan için sana para veririm." Sanki tüm durumu duraklatıp bunu açıkça belirtmek istercesine elini kaldırdı. "Hiçbir şey için cebinden para çıkarmak zorunda kalmayacaksın."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Tamam."

"Sana verdiğim kredi kartını ihtiyacın olan her şey için kullanabilirsin."

Biraz şaşırarak gözlerimi kırptım. "Emin misin?" Kredi kartını en fazla market alışverişi, benzin ve Aleesa'nın çeşitli ihtiyaçları için kullanmama izin vermişti. Her ay

bütçe vardı ve ben işe başladığımda, bütçeyi aşmamamı çok net bir şekilde belirtmişti.

"Evet."

"Hmm... tamam. Kulağa hoş geliyor. Parti için bütçem ne kadar?"

"Bütçe yok," diye kesin bir şekilde cevap verdi. "Sadece onun için harika bir gün yap."

Hay aksi.

"Ne?" Javier'in omuzları çöktü. "Gözlerin çok büyük. Sence bir bütçe ayırmam gerekir mi?"

"Paranızla ne yapacağınızı size söyleyemem, ama size şunu söyleyebilirim ki, eğlenceli bir doğum günü partisi düzenlemek için çok para harcamanıza gerek yok. Bazen ne kadar basit olursa o kadar iyidir. Çocuklar eğlendikleri sürece umursamazlar. Ve sizin de dediğiniz gibi, ben eğlenmeyi seven biriyim. Bu özelliğimi iyi bir şekilde kullanayım."

Gülümsedi. Yüzünde tam olarak yayılmasa da, ondan bunu kopardığım için kendimle gurur duydum.

"Tamam, olur. Bu konuda sana güveneceğim." Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kısa bir süre beni inceledi. "Teşekkürler, Octavia."

"Tabii ki. Kızımızın hayatının en güzel gününü geçirmesini sağlamalıyız, değil mi?" Aleesa'nın çenesini sıktım, o da burnunu kırıstırıp güldü.

O çok mutlu bir çocuktü. Bazen babasına ne kadar zıt olduğunu görünce şaşıırıyordum.

Bu da annesinin nasıl biri olduğunu merak etmeme neden oluyordu. O da aynı derecede neşeli ve canlı mıydı? Tatlı mıydı? Yemek yapmayı sever miydi? Dans etmeyi? Dikiş dikmeyi? Şarkı söylemeyi?

Giriş holünde ve Aleesa'nın yatak odasında onun fotoğrafları vardı. Çok güzel bir kadındı ve hepsinde mutlu görünüyordu.

Ama gülümsemelerin yanıltıcı olabileceğini en iyi ben bilirim.

Javier çatalını hafif bir tıkırtı ile masaya bıraktı, sonra esnedi. Tabağı temizdi, neredeyse hiç bir şey kalmamıştı.

"Git uzan ve biraz daha uyu," dedim. "En azından bir saat kadar."

"Aleesa için kalkmam lazım. Yarın beni görmeyecek."

"Bir saat daha uyumanın zararı olmaz." Göz kırptım.

Gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Beni işe yaramaz hissettiriyorsun, biliyor musun?" Bunu yarı şakacı bir tonla söyledi. Dalga geçiyordu... ve bu, hayatımda duyduğum en kuru dalga geçmeydi, şaka yapmıyorum. Bu adam şaka yapmayı biliyor muydu acaba?

"Ben sadece yardım etmek için buradayım. Şimdi *git*." Tabağını aldım. "Ben hallederim."

Dudaklarını sıktı, yavaşça ayağa kalktı. Bakışlarını Aleesa'ya çevirdi, iç geçirdi ve birkaç kez gözlerini kırptı. Sonra yanına gitti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Bu arada, kendini işe yaramaz olarak nitelendirmemelisin," dedim o mutfaktan çıkmadan önce. Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Yardımcı olmak seni işe yaramaz yapmaz. Seni akıllı yapar. Bizler sadece insanız, Javier. Kimse senin mükemmel olmanı beklemiyor." Aleesa eğilip, bir köpek yavrusu gibi tabağındaki şurubu yalamak için dilini çıkardığı sırada onu işaret ettim. "**Özellikle** de o. Senin onun yanında olduğunu bildiği sürece, ne olursa olsun mutlu olacaktır. Babam yanımdayken ben de öyleydim."

Bir an orada durdu, sözlerimi sindirir gibi görünüyordu.

Sonra başını salladı, bir saniye boyunca gözlerime baktı ve mutfaktan çıktı.

Sıcak bir dalga üzerimi kapladı.

O uzaklaşmadan hemen önce gözlerinde bir şey vardı. Bana bakışında bir şey vardı ki, içimi sıcak ve biraz da bulanık hissettirdi.

Masayı temizledikten ve Aleesa'ya çocuk boyu Hello Kitty masasında yapması için bir yapboz verdikten sonra, gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım.

Takdir.

Bu *gerçek* bir takdir duygusuydu. Artık
bir yerlere varıyorduk.

SEKİZ

OCTAVIA

"Bunu neden kabul ettin?" diye sordu kardeşim gülerek.

"Çünkü yardıma ihtiyacı var, Vina." Yumurtaları karıştırmayı bitirebilmek için telefonumu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırdım. "Ve belki de burada işimi yapabildiğimi görürse bana karşı bu kadar pislik gibi davranmayı bırakır. Beni kovacağını sanmıştım. En azından artık onun doğum gününe kadar maaşımın güvende olduğunu biliyorum."

"Lütfen. Seni kovmayacak," diye mırıldandı Davina. "Sen nereden bilirsin ki, *her şeyi bilen*?" Yumurta kasesini ve kadının kendinden emin bir şekilde söyleyeceklerini dinlemek için telefonu tekrar elime aldım.

"Sadece biliyorum. Deke'ye senden bahsederkenki halinden ... Javier övünen birine benzemiyor, ama sürekli Aleesa'ya ne kadar sabırlı davrandığından bahsediyor, yemeklerinden bahsetmeye bile gerek yok. Deke, Javier'in senin yaptığın yemeklerden bahsetmekten vazgeçmediğini söylüyor. Artık Javier'in senin hakkında veya yaptıkların hakkında konuştuğunun farkında bile olmadığını düşünüyor."

Bunu duyunca kalbim kıpır kıpır oldu.

Hayır, bekle. *Kalbim, dur artık. Artık erkekler için heyecanlanmıyoruz.*

"Aleesa konusunda tüm görüşlerin onunla aynı olmasa da," diye devam etti, "Deke'ye onunla gerçekten iyi iş çıkardığını söyledi."

"Gerçekten mi?" diye gülerek tepki verdim. "Keşke bunu bana kendisi söyleseydi."

"Javier'in nasıl biri olduğunu bilirsin. Muhtemelen biraz zaman geçmesi gerekiyor. Eminim bir gün sana da açılacaktır."

"Hayır, sorun da bu. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Yani, basketbolcu olduğu, bir kızı olduğu ve daha önce evli olduğu dışında, onu neredeyse hiç tanımıyorum. En derin, en karanlık sırlarını bilmemi beklemiyorum, ama kendisi hakkında pek konuşmuyor. Annesi veya kız kardeşi hakkında bile neredeyse hiç konuşmuyor, ama sürekli onlarla telefonda konuştuğunu duyuyorum. Sanki bir kasa gibi." Hindi pastırması dilimini ısırđım. "O adamdan tek kelime bile alamıyorum."

"Evet, ona biraz müsamaha göstermeye çalış," dedi Davina.

"O çocuk tek başına tek başına ve programı programı delice yoğun, eminim. Muhtemelen koşuşturmacadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardır. Deke yazın yaklaşmasına seviniyor. Neden? Çünkü *senin şeyine* durmadan daldırıp durmak için mi?"

"Tavia, lütfen." Ciddi abla sesini kullanmaya çalıştı, ama gülmesini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. "Seni yakında görmek istiyorum. Haftaya ilk kez uzun zamandır programım oldukça boş. Javier'e gelip seni görebilirim."

"Ah. Çok isterim," diye iç geçirdim.

"Eminim. Hangi gün olacağını bana söyle. Bir şekilde hallederiz." "Tamam."

"Seni seviyorum, Poop-Butt."

"Ben de seni seviyorum, Stinky V."

Telefon görüşmesi bittikten sonra telefonumu tezgahın üzerine koydum ve yumurtalarımaya geri döndüm. Yumurtaları çırpıp hızlı bir kahvaltı dürümü hazırladıktan sonra ayakkabılarımı aradım.

İki ayakkabımı da giydikten sonra, tezgahın üzerinde telefonumun titrediğini duydum. Mutfğa geri dönüp tezgahın üzerinden telefonumu aldım ve konu başlığı "O, tekrar denemeliyiz" olan bir e-posta gördüm.

Spam olduğunu düşündüm, ama yine de tıkladım. Sonra okuduğumda kalbim durdu.

Naber O,

Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti. Atlanta'da yeni bir iş bulduğumu söylemek istedim. Bir teknoloji şirketinde çalışıyorum.

Seni televizyonda Ravens'ın basketbol maçlarından birinde ön sırada otururken gördüm. Bir oyuncunun çocuğunu kucağında tutuyordun ve kamera sana odaklandı.

Şimdi onun dadısı mısın? Javier Valdez'in mi? Kız kardeşinin nişanı herkesin dilindeydi, sanırım bu işi de bu sayede aldın, takımla bir şekilde bağlantın var mı? Bu harika. Dadı olmak istediğini biliyorum, senin adına sevindim.

Ne zaman boş olursan haber ver. Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Seni özlüyorum ve seni görme fırsatı bulmak isterim.

Sevgilerim
le, Luther

Ağzım ekşidi, boğazım düğümlendi. E-posta adresimi nasıl buldu ki? Beni televizyonda görmesi umurumda değildi, ama kişisel olarak benimle iletişime geçmesi? Yıllar önce onunla *tüm* iletişimi kesmiştim... ama yine de beni bulmuştu.

Ellerim titreyerek kahvaltı paketimi aldım ve konukevinin kapısından çıktım. Bacaklarım titriyordu, ancak sonunda Javier'in malikanesine vardım.

Arka kapının kilidini açmadan, birinin ağladığını duydum. Ağlamayı tanıdığımda kalbim durdu ve Luther hakkındaki tüm düşüncelerim uçup gitti. Eve daldım ve ağlamalar iki kat daha yüksek sesle devam etti.

Mutfaktan, Javier'in Aleesa'yı kucağında oturma odasında durduğunu gördüm. Onu sakinleştirmek için onu kucağında ileri geri yürütüyordu. Saçları dağınıktı, yüzü yorgundu ve gözleri benimkilere takıldığında, gözlerinin etrafındaki stresi gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum ve mutfaktan koşarak ona doğru gittim.

"Ağlayarak uyandı. Odasına gittiğimde karnını tutuyordu. Ağrıyor diyor."

"Ne kadar bir
sırtımı
sırtını ovuşturarak.

gibi mi?" " "
Aleesa'nın sırtını Aleesa'nın

sordum,

"Muhtemelen."

"Ah. Sorun değil," diye Aleesa'ya fısıldadım. Bana uzandı ve Javier onu isteyerek bana verdi, rahatlatma anında vücuduna yayıldı.

"Neden beni aramadın? Uyandığında gelebilirim."

"Sabahınızı bölmek istemedim. O saat beşte uyandı ve ben buradayken saat yedide resmi olarak işe başlamanızı kararlaştırmıştık. Bu, sözleşmenizi ihlal etmek olurdu, değil mi?"

"Düşüncelisin," dedim Aleesa'yı sallarken, "ama acil durumlar için kalkmaktan memnunum. Bunları ihlal olarak görmüyorum."

"Tamam. Sadece sınırları aşmak istemedim."

"Anlıyorum." Onu sakinleştirmek umuduyla ona gülümsedim. "Senin yükünü hafifletmek için buradayım Javier. Aleesa için buradayım, evet, ama sana da yardım etmek için buradayım. Bunu asla unutma. Tamam mı?"

O başını salladı, sonra kanepelerin birinin kenarına oturdu, dirseklerini uyluklarına dayadı ve yüzünü avuçlarına gömdü. Ellerini yukarı doğru iterek, parmaklarını koyu renkli saçlarının arasından geçirdi.

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... *çok yorgunum*. Dün geceki maç uzatmaya gitti ve medyaya konuşmam gerekti. Bazı günler çok zor oluyor..."

Aleesa sakinleşmişti, başını omzuma yaslayarak hıçkırarak ağlıyordu.

"Zor. Anlıyorum." O yere bakarken onu bir an izledim. Çok üzgün, çok... yalnız görünüyordu. Onu bu halde görmek kalbimi acıttı. Yalnız olmadığını fark etmesini umdum. "Ona mide ağrısı için ilaç verdin mi?"

"Henüz vermedim."

"Tamam. Merak etme. Ben hallederim. Ve dinle, kendine fazla yüklenme. Bu, küçük çocuklar için normal bir durumdur," diye onu teselli ettim. "Kabız olduğu için kaka yapamıyor olabilir ya da yatağının altında eski bir meyveli atıştırmalık bulup yemiş olabilir. Çocuklarda ne olacağını asla bilemezsin, bu yüzden fazla stres yapma. Ve eğer sana fazla gelirse, bir dahaki sefere beni ara. Yardım etmek için buradayım derken ciddiylim."

Dudaklarını sıkıştırdı ve hızlıca başını salladı.

Aleesa ile birlikte ilaç sepetini almak için mutfığa gittim. Sepetin içinde her türlü şey vardı. TYLENOL, BENADRYL, MOTRIN, öksürük şurupları, gaz tabletleri, vitaminler. Karın ağrısı ilacını buldum ve aldım. Onu ada tezgahına taşıdım ve kutuyu açabilmek için üzerine koydum.

Bana dudaklarını büzüp, gözleri nemli bir şekilde baktı.

"İyi hissetmiyorum, Tava," dedi kırılgan bir sesle. O küçük ses kalbimi parçaladı.

"Biliyorum, meleğim. Sorun yok." Ölçü kabını yıkadım. "Bunu içeceğiz" —kabın içine ilacı döktüm—"böylece kendini daha iyi hissedeceksin. Tadı üzüm gibi. Üzümü seversin, değil mi?"

Gözlerini sildi. "Evet."

"Güzel." Ona bardağı uzattım, o da dudaklarına götürüp içti. Bardağı alıp yıkadım ve ilacı sepete geri koydum. Sabah henüz erkendi ve onun yorgun olduğunu hissedebiliyordum. Aleesa erken kalkan biri değildi, bu yüzden bir iki saat daha uyuyabilirdi, eminim.

Onu tezgahıtan kaldırdım, kanepeye taşıdım ve yatırdım. Ama o bunu kabul etmedi. Babasının kucağına tırmandı ve onun göğsüne sokuldu.

Babası onu sıkıca sarıp sarmaladı, ben de ona bir battaniye uzattım.

Onu yeni doğmuş bir bebekmiş gibi nazikçe örttü, battaniyeyi çenesiyle omuzu arasına sıkıştırdı, sonra çıplak ayaklarının örtüldüğünden emin oldu.

Mutfağa gidip ne yapacağımı bilemeden oyalanmaya başladım. Aleesa, ben işe alındığımdan beri ilk kez hastalanmıştı. Arada sırada birkaç kaza geçirmiş ve burun akıntısı olmuştu ama bugünkü gibi hissettiren bir şey olmamıştı.

Çoğu cumartesi sabahı, güne hazırlanmak, saçını yapmak, onu yürüyüşe veya parka götürmek, market alışverişi yapmak ya da avluda üç tekerlekli bisikletine binmesine izin vermekle geçirirdim.

Luther'ın gönderdiği e-posta yüzünden zihnim hala karışık olduğu için bu da pek yardımcı olmuyordu. Aleesa, onun saçmalıklarından uzaklaşmam için hoş bir dikkat dağıtıcı olurdu. Yine bu konuda kendimi heyecanlanmaya ve endişemin artmaya başladığını hissettim, bu yüzden Javier'e sırtımı dönerek gözlerimi kapattım ve on sayarken birkaç kez derin nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Javier.

Arkamı döndüm. Başı hafifçe eğikti ve kaşlarının arasındaki deri buruşmuştu.

"Evet." yanıtım nefes nefese, aceleliydi. " İyiyim. Sadece Leesa'nın yakında iyileşmesini umuyorum."

Javier benim bahanemi kabul etmiş gibiydi, çünkü Aleesa göğsünde dinlenirken tekrar bana ve Aleesa'ya baktı. "Ben de öyle umuyorum."

Aleesa'nın uykuya dalması uzun sürmedi. Javier rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve başını kanepenin üstüne dayadı.

"Sen benim bir başarısız olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandı.

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Kendi kızımı bile sakinleştiremiyorum, ona ilaç veremiyorum."

"Bu doğru değil." Tekrar oturma odasına girdim ve odanın diğer ucundaki koltuğa oturdum. "İkiniz de yorgunsunuz. Eminim sen de bu durumu gayet iyi idare edecektin."

"Elbette... ama sen bu konuda benden çok daha iyisin."

Biraz gülümsedim. "Sadece çocuklarla çalışmaya alışkınım. Aslında okulu bitirip çocuk psikolojisi diploması almak istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, gerçekten şaşırmış bir şekilde.

"Evet. Çocukları seviyorum. Zihinlerinin masumiyetini ve hayal güçlerinin büyüklüğünü seviyorum. Bizim için çok küçük olan şeyler onlar için çok önemli. Onlar için dünyayı takdir etmek zor değil."

"Bu ilginç bir bakış açısı."

"Ayrıca, ebeveyn olduğunda durum farklıdır. Onlar için endişelenmek ve stres yapmak bir nevi işin gereğidir."

O gülümsedi buna . Aslında gülmek
Dişleri dişlerini göstererek.

Sonra başını eğip kızını incelemeye başladı. "Onun için çok endişeleniyorum."

"Ne hakkında?"

Bir an sessiz kaldı, başını sallayarak başparmağıyla kızın yanağını okşadı. Kız derin bir nefes aldıktan sonra yine uzun bir nefes verdi. "Çünkü annesi olmadan hayatı her zaman biraz eksik kalacak. Bazen Eloise yerine benim alınmış olmasını diliyorum."

Oh.

"Keder içinde bir çocuk yetiştirmek zor," diye devam etti. "İnsanlar benim mutlu bir adam olmamı bekliyorlar, hala hayatta olduğum ve kızımın da hayatta olduğu için minnettar olmam gerektiğini düşünüyorlar. Ve inan bana, Aleesa'ya sahip olduğum için mutluyum. Onun burada ve sağlıklı olduğu için mutluyum, ama buraya ait olmadığımı hissetmediğim tek bir gün bile yok. Aleesa'nın benim yerime annesi olsaydı daha iyi olacağını düşünmediğim tek bir gün bile yok."

"Javier, ben..."

"Özür dilerim." Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. "Fazla konuştum. Dediğim gibi, *gerçekten çok* yorgunum." Gülerek geçiştirmeye çalıştı.

"Hayır, özür dileme. İnan bana, anlıyorum." Kendini çok fazla sinirlendirmemesi için elimi kaldırdım. "Kaybettim

bir baba ve bir kayınbirader. Ve biliyorum ki bu ikisi eşini kaybetmekle aynı şey değil, ama acıyı anlıyorum. Babam tanıdığım en iyi insandı." Gözyaşlarımı tutmak için duraklayıp başka yere bakmak zorunda kaldım. "Ben... şey... Davina ve benim için yaptıklarını hala hatırlıyorum. O gerçekten en iyisiydi." Gözlerim hala başka yere bakarken saçlarımdan birini çektim. "Davina'nın ilk kocası Lew da *gerçekten* harika bir adamdı. Onu seviyordu ve benim için gerçekten bir kardeş gibiydi." Gözlerim yine Javier'e kaydı. "İnan bana, anlıyorum. Düşündüklerin veya hissettiklerin için seni yargılamıyorum. Evet, kızlar annelerine ihtiyaç duyar, ama babalarına da ihtiyaç duyarlar. Sen iyi gidiyorsun."

O, tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. Bakışları burnuma, sonra ağzıma düştü. Ben de bir süre onun dudaklarına baktım... ta ki birbirimize gereğinden fazla uzun süre baktığımızı fark edene kadar. O da farkına varmış gibi görünüyordu ve gözlerini benden ayırdı.

"Ben, şey... İsterseniz onu yatırabilirim," dedim, Leesa'yı işaret ederek.

"Gerek yok." Onunla birlikte ayağa kalktı. "En azından bunu halledebilirim."

Yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Tamam."

Onun köşeyi dönüp kaybolmasını izledim. Ağır adımlarıyla merdivenleri çıkarken, koltuğa yaslandım ve kafamda konuşmamızı tekrar ettim.

Sonunda bana açılmaya başlamıştı.

Bu iyi bir şeydi... ama aynı zamanda tetikleyiciydi.

Babamı *çok* özlüyordum. Onunla en azından bir kez daha konuşabilmek için her şeyi yapardım. Ve Lew... Dostum, o da zor bir kayıptı.

Lew çok gençti ve Davina ona çok aşıktı. Her Noel'de bana aptalca hediyeler verirdi. Üzerinde popo resimleri olan çoraplar, "*Beni sınama*" veya "*Sarkazm benim ikinci dilimdir*" gibi sözler yazılı tişörtler. Ve bu aptalca hediyelere bir romantik kitap veya kitapçı hediye kartı eklerdi.

Davina'nın ondan vazgeçmesinin neden bu kadar zor olduğunu anlıyordum. Ve Javier'in neden her zaman gardını düşürmediğini de anlayabiliyordum. Huzurunu büyük ölçüde kaybetmişti. *Karısını* kaybetmişti, ama Davina'nın yapabildiğini yapamıyordu.

Evinde ya da yatağında kalıp günlerce ağlayamazdı. Dünyadan saklanıp haftalarca herkesi ve her şeyi dışlayamazdı. Ona bağımlı bir çocuğu vardı, bu da *her gün* uyanıp onun için devam etmek için kendine yeterli gücü bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum — bencil olmak ya da kendime acımak için zaman ayırmamak, çünkü birisi hayatta kalmak için sana gerçekten *ihtiyaç duyuyor*. Aleesa için yaptığı fedakarlıklar... Bunu tek başına yaptıktan sonra içten içe nasıl hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum.

Kendi duygularıma o kadar odaklanmıştım ki, şimdiye kadar bu şekilde düşünmemiştim.

Kız kardeşimin haklı olduğunu anladım. Ona karşı nazik davranmam gerekiyordu çünkü sebepsiz yere huysuz ve soğuk davranmıyordu.

O sadece kederle başa çıkmaya çalışırken elinden geleni yapan bir adamdı.

DOKUZ

JAVIER

Aleesa'yı uyutmak için yatırdıktan hemen sonra, yatağıma gittim, ama tanıdık bir kabus gördüm. Eloise'in öldüğü zamanlarda her yıl gördüğüm kabus.

Eloise, üzerine ışık vuran bir yatakta oturuyordu. İpeksi koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve en sevdiği pembe geceliği giymişti. O gün gerçekten çok güzel görünüyordu.

Bir süre sonra, onun bizim yatağımızda, tam ortada, sırtı başlığa yaslanmış olarak oturduğunu fark ettim. Elinde pembe renkli bir bebek tutuyordu. Yatağına yaklaştım, o da bana baktı, gülümsedi ve bebeği bana uzattı.

"O tamamen senin," dedi Eloise.

Bebeğimin yüzünü inceledim. Düğme burnu ve kum rengi bukleleri olan güzel kızım. Yeşil gözleri tıpkı Eloise'inkiler gibiydi.

Eloise'e tekrar baktım, ama insanlar onu çevreliyordu. Bacaklarının arasından kan akıyordu ve bunu görünce çılgılık attı. Biri bebeği benden aldı ve ben Eloise'e gitmekle bebeğimin iyi olduğundan emin olmak arasında kalakaldım.

Ama Eloise benim yerime karar verdi. Kızımızı işaret ederek gitmemi istedi. Sonra bağırmaya devam etti.

Biraz zaman geçti. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece bebeğimize baktığımı biliyordum. Sonunda, onu kontrol etmek için odaya geri döndüm, ama Eloise ve tüm yabancılar gitmişti.

Karımın orada olduğunun tek izi, yatağın ortasındaki büyük kan lekesi idi.

ON JAVIER

Muhtemelen Octavia'ya bu kadar çok şey anlatmamalıydım.

Aleesa'nın mide ağrısı sırasında onunla yaptığım o konuşmadan sonra, bana gözlerinde aşırı derecede sempatiyle bakıyordu.

Ya da belki de acıma duygusuydu.

Kimseye sempati duymasını beklemiyordum. Hayatın sadece... şey, *hayat* olduğuna inanıyordum. Kötü şeyler olur, bazen adil olmaz ve kimse bununla ilgili bir şey yapamaz. Ama bu, hayatın sana dağıttığı kartlarla yetinmen gerektiği anlamına gelmez.

Birçok insan, zaman geçtikçe sevdiğiniz birini kaybettikten sonra hayatın daha kolay hale geldiğini söyler. Benim için durum böyle değildi.

Ben, sonunda genç bir kadın, sonra da yetişkin bir kadın olacak bir kızı tek başına yetiştirmeye çalışan bir babaydım. Onun seçimlerinde akıllı, güçlü, ihtiyatlı ve dirençli bir insan olmasını istiyordum. Ama bunu yaparken onun yumuşaklığını biraz da olsa yok edeceğimden korkuyordum.

Octavia, kızların babalarına ihtiyaçları olduğunu söyledi ve ben de buna inandım, ama bence en çok ihtiyaçları olan şey doğuran ebeveynleridir.

Neden mi? Çünkü aylarca annelerinin rahminde büyürler.

Vücutlarından besinlerle beslenirler.

O ebeveyn tarafından, acı ve sevginin tuhaf bir karışımıyla dünyaya gelirler.

Kordon kesilene kadar o ebeveyne kelimenin tam anlamıyla bağlıdırlar.

Aleesa'ya gelince, annem ve kız kardeşim Catalina yanımdaydı ve ellerinden geldiğince bana yardım ettiler, ama annem zamanının çoğunu Arjantin'deki dedem ve ninemle geçiriyordu, kız kardeşim ise New York'ta oldukça popüler bir ressamdı.

İkisi de Aleesa'yı ziyaret edip ona göz kulak olduklarında onlara minnettar oldum. Aleesa'ya benim öğretemediğim şeyleri öğrettiler... Octavia da öyle. Bu yüzden onun acıma duygusuna tamamen kızamadım.

Yine de, içimi böyle dökmekle aptalca davrandığımı hissettim. Bu benim tarzım değildi ve beni o kadar rahatsız etti ki, ikinci yarı final maçında oyunum bozuldu.

"Gözlerinin altında torbalar var dostum," dedi Deke devre arasında.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ve elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Formamın eteğini kaldırıp alnımdaki teri sildim. Takım kaptanımız ve şutörlerimizden biri olan Vonny, rakip takımdan bir oyuncuya faul yaptığında düdük çaldı.

"Hadi ama," diye bağırdı solumda oturan Jacobi. "Bu saçmalık ve onlar da bunun farkında."

"Kesinlikle saçmalık," diye homurdandı Deke. "Yemin ederim, bu yıl bizi alt etmek istiyorlar."

"Bishop!" Koç Harrison seslendi. "Oraya gir. Vonny, bir saniye otur! Sakinleş."

Deke sahada yerini alırken Vonny bankın yönüne doğru koştu. EJ'in Deke'ye güzel bir pas attığı ve Deke parmak uçlarına yükselerek üç sayılık bir atış yaptığı anda, stadyumu karıştıran faul hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Jacobi, ellerini çırparak. Havluyla sahayı vurdu, sonra omzumu salladı. "Hadi, Valdez! Neşelen! Aklın nerede?"

Burada değil.

Son düdük çaldığında rahatladım. Ama tabii ki yine medyayla ilgilenme sırası bendeydi, bu da panelde oyunumun ne kadar kötü olduğu hakkında aptalca soruları cevaplamam gerektiği anlamına geliyordu.

Medyanın, hiçbir sporcunun kötü maçlar oynamak istemediğinin farkında olmadığını düşünüyorum. Açıkçası, bizi insan olarak görmediklerini düşünüyorum. Onlar için biz sadece bir eğlence kaynağıyız.

"Bugün oynarken aklından neler geçtiğini bize anlatır mısın, Javier?" diye sordu gazetecilerden biri.

"Hayat" dedim sadece.

"Tabii ki. Biraz daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

"Daha fazla açıklayacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Eşinizin vefatının yıldönümü yaklaşıyor diye mi?" diye sordu başka bir gazeteci - sırasını beklemeden, eklemeliyim.

Çenemi sıktım.

Deke yanımdaki sandalyede kıpırdadı. "Sakin ol, koca adam," diye mırıldandı, ağzını mikrofondan uzaklaştırarak. Sonra öne eğildi ve şöyle dedi: "Javier'in bu hayat meselesini anlıyorum. Çılgınca bir şey. Bazen maç sırasında, bazılarımızın maç dışında kişisel sorunları oluyor ve bu da sahada konsantre olmayı zorlaştırıyor. Örneğin, nişanlım düğünümüz için masa örtüsü renk örnekleri gönderiyor. Yanık turuncu, adaçayı yeşili veya bordo rengi seçmeli miyiz diye düşünmemek zor. Renk seçmek basketbol oynamaktan daha önemli olmalı, değil mi? Yani, bunlar çözmemiz gereken gerçek sorunlar."

Herkes güldü ve sonraki sorular Deke ve diğer takım arkadaşlarım Vonny ve Pavlo'ya yöneltildi.

İşimiz bittiğinde, Deke, EJ ve Jacobi ile birlikte bir SUV ile otelimize gittik.

"Böyle müdahale ettiğin için teşekkürler." SUV'nin ikinci sırasındaki yanımda oturan Deke'ye baktım. Jacobi ön koltukta, EJ ise üçüncü sırada oturuyordu.

"Önemli değil," dedi. "Seni koruduğumu biliyorsun." Onun sandığından daha çok minnettardım.

Otele vardığımızda, Jacobi ve EJ ayrı yönlerde doğru yola çıktılar , beni ve Deke lobide

birkaç hayranımız bizi fark etti ve yaklaşarak imza istedi. Deke, elbette, memnuniyetle kabul etti. İlgiyi çok sevdi ve şeker gibi yedi.

Ben onun tam tersiydim. İlgiyi umursamıyordum, ama hayranlarıma kaba davranmak da hoşuma gitmiyordu, bu yüzden eşyalarını imzaladım.

"Neyin var senin?" Deke, özel asansörle odalarımıza giderken sordu.

Alnımı ovuşturarak iç geçirdim. "Yine o rüyayı gördüm... Eloise ile ilgili olanı."

"Oh. Kahretsin."

"Evet. *Kahretsin.*"

"Üzgünüm dostum. Zor olduğunu biliyorum. Özellikle de onu kaybettiğin tarihe bu kadar yakınken."

"Neden bu rüyayı görmeye devam ettiğimi anlamıyorum. Her yıl beni rahatsız ediyor ve giderek daha da canlı hale geliyor."

Deke omuz silkti. "Belki sana bir şey söylemeye çalışıyordur."

"Ne söylemek istiyor?" diye bağırdım. "Karımın kan kaybından öldüğünü ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını mı?"

Deke b a n a baktı. Başka biri olsaydı, korkardı. Ama bu Deke'di. Beni iyi tanıyordu. "Sen birine birine dinleyecek dinleyecek ya da bir bir tavsiye

tavsiye verecek biri var mı?" diye sordu sakın bir sesle.

"Ben... Bilmiyorum." Gözlerimi kapattım, beni boğmaya hazır olan duygu dalgasıyla mücadele etmeye çalışıyordum. "Neden böyle berbat şeyler oluyor, anlamıyorum. Aleesa için çok endişeleniyordum, ama Eloise'in durumu açıkça iyi değildi ve belki de daha dikkatli olsaydım..." Cümle yarım kaldı. Bunu söylemenin bile anlamsız olduğunu bilerek, yenilgiyi kabul eden bir nefes verdim. Eloise gitmişti. Ne kadar istesem de geri gelemezdi.

Asansör sessizliğe büründü, ta ki zil çalana ve kapılar açılana kadar. Katımıza gelmiştik.

Deke kapıyı işaret ederek önce benim çıkmamı istedi. Ben çıktım, o da hemen arkamdan geldi.

Kapımın önünde durdum, bu günü unutmaya, duş almaya ve uyumaya hazırdım. Sabah, bir sonraki maçtan önce Aleesa'yı FaceTime'dan arayabilirdim. Bu gece aramak istedim, ama aramak için çok geçti. Onu görmek kendimi daha iyi hissettirirdi, orası kesindi.

"Eğer tavsiye istiyorsan..." Deke gözlerini bana dikti. Biraz yoğun ama kenarları yumuşaktı. "Bence kendini suçlamayı bırakıp kendini *affetmeye* başlamalısın."

ON BİR OCTAVIA

Aleesa'yı bir sonraki yarı final maçına götürdüm. Sezonun son iç saha maçıydı ve babasını özlemişti.

Neyse ki Davina da bize katılabildi. İkinci sırada oturduk, kırmızı veya siyah üniformalı, yüzleri boyalı veya kıvrıkcık peruklu taraftarlar etrafımızı sarmıştı.

"Nasılsın?"

Ağzı hot dog ile dolu olan kız kardeşime baktım. "Ne?" diye gülerek sordum.

Yutmadan önce biraz daha çiğnedi. "İşler nasıl gidiyor?" dedim.

"Oh. İyi. Ama ağzın doluyken konuşmayı kes. Beni iğrendirdiğini biliyorsun."

Gözlerini devirdi ve hot dog'dan bir ısırık daha aldı. Diet Coke'u bir dikişte içtikten sonra, "Karbonhidratları gerçekten bırakmam lazım. Stadyumda satılan yiyecekleri yersem elbiseye nasıl sığacağım?" dedi.

"Bütün gün hiçbir şey yemedin demiştin, değil mi?"

"Yemedim," diye onayladı. "Bu maçı izleyebilmek için Denver'daki toplantıdan aceleyle döndüm. Deke gelmemi çok istedi."

"Bana sorarsan, stadyumda satılan yiyecekler hiç yememekten iyidir." Kız kardeşim, işine çok daldığında yemek yemeyi atlama gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Tish'in bütün gün yemek yemeden gitmene izin vermesine şaşırdım."

"Tish o toplantıda benimle değildi," dedi Davina. "Erkeğiyle küçük bir kaçamak yapıyor."

"Ah."

"Ama ciddi. İşler iyi mi? Sorun yok mu?" Aramızdaki koltukta oturan ve devasa dev ekranı izleyen Aleesa'ya baktı.

"Hayır, değil gerçekten. I demek istiyorum, Grumpy Giant hala bir *biraz* kapalı, ama bana karşı tavrı çok daha iyi."

"Öyle mi?" Kahverengi gözleri büyüdü ve bir bukle saçını kulağının arkasına koydu. "Nasıl?"

Terreddüt ettim ve o bunu fark etti. Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu, hafifçe gülümserken.

"Hayır, hayır." Elimi sallayarak reddettim ve başımı salladım. Neden tereddüt ettiğimi bile bilmiyordum. Davina'ya *her şeyi* anlatmıştım. Ama... bu, paylaşmam gerekmeyen bir şey gibi geliyordu. Javier bana güvenmişti ve ben buna saygı duyuyordum. Aleesa'nın mide ağrısı olduğu gün onun söylediklerini tekrarlamak yanlış geliyordu.

"Tavia?" Davina abla sesiyle seslendi.

Meraklı gözlerine baktım, sonra Aleesa'ya göz attım. Raven'in maskotu büyük siyah kanatlarını çırparak sahaya koşarken, Aleesa alkışlayıp çığlık attı.

"Tamam. Deke'ye söyleme, çünkü bunu paylaşmam doğru mu bilmiyorum, ama birkaç gün önce ilk kez karısı hakkında biraz konuştu."

"Oh." Kız kardeşim koltuğunda kıpırdadı, altın bilezikleri tıkırdadı. "Onun hakkında ne dedi?"

"Özetlemek gerekirse? Temel olarak, onun yerine kızına bakması için burada olmasını dilediğini söyledi. Yas tutarken ebeveynlik yapmanın zor olduğunu söyledi. Ve onun çok baskı hissettiğini ve herkesin ondan beklentileri olduğunu söyleyebilirim. Ama... Bilmiyorum, Vina. Bu durum onu gerçekten çok zorluyor gibi görünüyor. Onu o sabahki gibi hiç görmemiştim. Çok... kırık ve üzgün görünüyordu."

"Çünkü öyle." Kız kardeşim sandalyesine yaslanıp iç geçirdi. "Bu yüzden ona karşı nazik olmanı söyledim."

huysuz davranışlarıyla idare ediyormuş gibi yapıyor, ama... Kırık bir insanı gördüğümde anlarım."

O durakladı ve ikimiz de bu fırsatı değerlendirerek sahaya baktık. Bir kadın maskotla bir tür kuş dansı yapıyordu. Bu tabii ki Aleesa'yı güldürdü.

"Bence onu biraz daha tanımalısın, o da seni," dedi Vina. "Bu yaz muhtemelen buna yardımcı olacaktır, çünkü o daha çok evde olacak."

"Evet," diye mırıldandım. "Belki."

Anonsörün sesi arenanın hoparlörlerinden duyuldu ve Aleesa sandalyesinde sıçradı.

"Ah! Tava, çok gürültülü!" diye bağırdı ve kulaklarını kapattı. Gürültü konusunda tutarsızdı. Bazı maçlarda, arenada yankılanan gürültülü sesi tolere edebiliyordu. Diğer zamanlarda ise, şu anda olduğu gibi, ses çok yüksek geliyor ve onu korkutuyordu.

Sırt çantasını karıştırarak gürültü önleyici kulaklıklarını aradım. Kulaklıklarını taktıktan sonra onu sandalyesinden kaldırıp kucağıma oturdum. Artık mutlu olan kız, sırada ne olacağını bildiği için ayaklarını sallıyordu.

Dansçılar gösterilerini yaptıktan sonra, arena karardı, sadece oyuncu tünelini aydınlatan spot ışığı kaldı. Spiker, her birini sahneye çağırmadan önce Ravens hakkında övgü dolu sözler söyledi.

Sekiz numara anons edildiğinde ve Javier Valdez'in adı etrafımızda yankılandığında, Aleesa alkışladı ve ben de onu kucağımda tutarak birlikte tezahürat yaptık.

O sahaya çıktığında her zaman ilk yaptığı şey, başını çevirip kızını aramaktı.

"Bu babam!" diye bağırdı. "Merhaba baba!"

Onun çılgılığı çok sevimliydi ve sevinci bulaşıcıydı. Javier ona öpücük gönderirken ben de gülümsedim ve ona el salladım. O her zaman böyle yapardı — ona öpücük gönderir, sonra koşarak dizilişe doğru giderken gülümserdi — ama bugün bu hareketinde beni hazırlıksız yakalayan bir şey vardı.

Belki de bunu yaptıktan hemen sonra, aynı gülümsemeyle gözlerime bakıp başını salladığı içindi.

Ya da belki de zihnim bana oyun oynuyordu.

Deke Bishop sahneye çağrıldığında ve arena gürültüye boğulduğunda gözlerimi ondan ayırdım. Müstakbel kayınbiraderimin özelliği buydu. Herkes onu seviyordu. Seyircilerin yüzde 90'ının özellikle onu görmek için burada olduğuna emindim.

Deke, o kendini beğenmiş gülümsemesiyle koşarak dışarı çıktı, kalabalığa el salladı ve sonra bizim tarafımıza baktı. İki parmağını dudaklarına götürdü, öptü ve havaya attı, gözleri Davina'ya kilitliydi.

Davina da parmaklarını öperek onun sevgisine karşılık verdi.

"Ugh," diye inledim. "Hepiniz çok aşıksınız. Midemi bulandırıyor sunuz."

Davina kızarak omzuyla bana çarptı. "Nefret etme."

"Sana bir şey söylemem gerek." Jumbotron'dan gözlerimi ayırdıktan sonra Davina'ya baktım.

Davina başını çevirip gözlerime baktı. "Ne oldu?" "Luther bana e-posta attı."

Yüzü hemen buruştu. "Ve ne dedi?"

ne dedi?"

"Atlanta'ya taşındığını ve bir teknoloji şirketinde iş bulunduğunu söyledi. Ayrıca bir maç sırasında Aleesa ile birlikte kalabalığın içinde beni gördüğünü, bu yüzden benim de Atlanta'da olduğumu düşündüğünü ve buluşmak istediğini söyledi. Hayatını değiştirdiğini iddia ediyor." Gözlerimi devirdim.

Davina beni dikkatle süzdü. "Bunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, kızım, hayatta olmaz!" Neredeyse çığlık attım ve Aleesa'nın da oyuncuların sahada

Vina rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi. "İyi. Çünkü artık senin zamanını harcamaya layık değil. Sana saygısızlık ettiği anda bu ayrıcalığını kaybetti."

"Yeni e-posta adresimi nasıl bulduğunu anlamıyorum," dedim, Ravens'ın bir oyuncusunun layup atışını kaçırmamasını izlerken. Kalabalık hep bir ağızdan inledi.

"Hangi teknoloji şirketinde çalıştığını söyledi mi?"

"Hayır... ama sürekli hackleme ve birinin bilgilerini bulmanın ne kadar kolay olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum." Sadece benim e-posta adresimi bulmak için internette derinlemesine araştırma yaptığı düşüncesi beni ürpertti. "Bunu bilmeliydim."

Luther'dan ayrıldığımda, telefon numaramı değiştirmiş ve e-posta adresimi terk ederek, adımlı veya soyadımı içermeyen yeni bir adres oluşturmuştum. Ona annemin adresini vermemiş olduğum için mutluydum.

Annem, Luther ve benim evimizde bir akşam yemeğinde onunla bir kez karşılaşmış ve ertesi gün bana onu sevmediğini söylemişti. Bu, ilişkimizin başlangıcındaydı. Onu yargılayıp kabul etmediği için ona çok kızmıştım, ama şimdi neden öyle dediğini anlayabiliyordum.

Onda benim göremediğim bir şey görmüştü. *Tehlikeli* bir şey. Davina da onunla tanıştığında bir şey söylemişti: onda tuhaf bir şey vardı. Ama kız kardeşim, her ne kadar aşırı koruyucu olsa da, ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilirdi. Bana, eninde sonunda gerçeği göreceğimi söylemişti.

Luther, ailemin onun hakkında bu kadar kötü düşündüğü için deli olduğunu söylerdi ve ben de onun manipülasyonuna kapılıp, ailemin gerçekten deli olduğunu düşünmeye başladım.

"Senin yerinde olsam, onun e-postasını siler ve hiç görmemiş gibi davranırdım. O olmadan hayatın çok daha iyi, kardeşim."

"Evet." Diye iç geçirdim. "Haklısın." Telefonumu çıkardım, e-postalarımı girdim ve bulana kadar aradım. Çöp kutusu simgesine bastıktan sonra "Sildim" dedim. Neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum.

daha önce yapmadığımı bilmiyorum. Bu hareket bile bana büyük bir rahatlama getirdi.

Ama o gece, misafirhanede tek başıma, cırcır böceklerinin civıltısını ve rüzgârın hışırtısını dinlerken, Instagram'da Luther'ı aramaya karar verdim.

Yıllardır bunu yapmamıştım, ama beynimde bir şey beni rahatsız ediyordu, onun değişip değişmediğini görmek için yalvarıyordu. Instagram kullanıcı adı aynıydı. *LuthTooReal*.

"Aptalca bir kullanıcı adı," diye mırıldandım.

En son fotoğrafında bir grup erkekle poz veriyordu. Hepsi göğsünde logo bulunan aynı pastel mavi gömlekleri giiyorlardı.

CordTech.

Bir sonraki fotoğrafta ise takım elbise giymiş, bir kilisenin önünde duran Luther'in fotoğrafı ve "Tanrı'ya şükürler olsun" yazısı ile dua eden eller emojisi vardı.

Son baktığımda, Luther dinle ilgilenemeyecek kadar tanrı kompleksine sahipti.

Başka bir fotoğrafta ise kumsalda otururken, "pişmanlıkları bırakmaya çalışıyorum" yazısı vardı.

O anda uygulamayı kapattım.

Kalbim, onun fotoğraflarına bakıp, sakalının ne kadar bakımlı olduğunu ya da saçındaki koyu dalgaları gibi bazı şeyleri hatırlayarak çok hassaslaşmıştı. O açık kahverengi ten, çarpık gülümseme ve o okra rengi gözler.

Luther çekici bir adamdı, ama görünüşü aldatıcıydı. Belki değişmişti. Belki de değişmemişti.

Ama ne olursa olsun, onun daha iyi bir adam olmasını gerçekten umuyordum. Eğer gerçekten değişmişse, ona layık birini bulması için tüm şansımı diliyordum.

ON İKİ OCTAVIA

Ravens yarı finalleri kazandı ve konferans finallerine yükseldi.

Javier, Houston'a uçmak için erken ayrılmak zorundaydı, bu da onun ayrılmasından bir saat önce kalkıp duş alıp giyinmem gerektiği anlamına geliyordu, böylece malikaneye yetişebilirdim.

Arka kapıdan içeri girdiğimde, mutfaktaki bar taburelerinden birinde oturmuş telefonunu karıştırırken onu gördüm. Kapının sesini duydu ve başını kaldırdı. Bunu yaparken saçları gözlerine düştü. Yakında saçını kestirmesi gerekecekti.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın." Bar taburesinden kayarak indi ve ayağa kalkarken ellerini ön ceplerine soktu. "Jackson'ın arabayla gelmesini bekliyorum." Jackson onun şoförüydü.

"Anladım. Bu sabah Leesa ile bir sorun yok mu?"

"Hiçbir sorun yok. En son baktığımda yastığına salya akıtıyordu."

Gülerek, "İyi." dedim.

Gözleri birkaç saniye benimkilerde kaldı, sonra dikleşti ve "Oh, gitmeden önce. Dün gece maçtan sonra sana bir şey vermek istemiştım ama unuttum." dedi.

Giriş holündeki çantasına doğru yürüdü. Büyük ceplerinden birini karıştırdıktan sonra, içinden bir şey çıkardı ve tekrar bana dönerek

"Senin için," diyerek bana bir kitap uzattı.

Octavia E. Butler'ın "*Parable of the Sower*" adlı kitabı.

Parmağımı kitabın kapağına sürttüm ve yüzüm kırılacakmış gibi hissedecek kadar gülümsedim. Ona tekrar baktım.

"Ciddi misin?" Sesim beklediğimden daha yumuşak çıktı. "Bunu benim için mi aldın?"

"Evet. Ben... Şey, kaldığımız otelde bir kitapçı vardı ve bu kitabı vitrinde gördüm. Üzerinde senin adın yazıyordu, o anda ilginç buldum ve boş zamanlarında hep kitap okuduğumu gördüğüm için, senin hoşuna gideceğini düşündüm..." İronik bir gülümsemeyle kafasının arkasını kaşıdı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve başımı sallamadan edemedim.

"Beğenmezsen, bağışlayabilirim ya da..." "Hayır, Javier, çok beğendim," dedim, gözlerine tekrar bakarak. "Çok beğendim. Teşekkür ederim."

"O zaman neden başını salladın?" diye sordu.

"Çünkü bu yazarın adı ile benim adım arasında komik bir hikaye var. Onun adını taşıdığım bir tesadüf değil, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Hayır. Annem bana onun adını verdi ve bunu yapmasına neden olan da tam olarak bu kitaptı. Bu, annemin en sevdiği kitaplardan biri ve onun hayranı olmasının nedeni." Gülerek iç geçirdim. "Görünüşe göre ben doğduğumda, o kadar çok ağlamışım ki, annem benim de kitaptaki kahraman gibi onun acısını hissettiğimi düşünmüş."

"Vay canına." O güldü. "Bu çok ilginç." "Bunu ona ve Davina'ya anlatana kadar bekle." Ben kıkırdadım.

"Çılgına dönecekler. Biliyor musun, bu bir tür kader. Benim bu yazarın adını taşıdığımı bilmiyordun, ama bana onun kitabını aldın."

"*Kader* mi? Bu kelimeyi daha önce duymadım. Beni affetmelisin. İngilizce benim ana dilim değil."

"Önemli değil. Sadece *kader* veya *alın yazısı* anlamına geliyor. Belki de senin için çalışmam kaderimde vardı. Ve belki de bu kitabı bana vermen kaderimde vardı, böylece her şey bir şekilde tam bir döngü haline geldi."

"Ah. Anlıyorum." Başını eğerek onayladı.

Bir dakika. O neydi öyle? Kızarmış mı? Vay canına. Javier Valdez gerçekten kızarmıştı.

"Bu gerçekten çok tatlı bir hediye, Javier. Tekrar teşekkür ederim." "Rica ederim, Octavia."

Cebinde telefonu çaldı ve onu çıkardı. "Jackson geldi." Telefonu cebine geri koydu ve uzun bir nefes verdi. Yanakları hala pembe renkteydi. "İhtiyacın olan bir şey olursa, bana ulaşmaktan çekinme."

"Tamam."

"Ve Aleesa kendini iyi hissetmezse, her zaman..." "Dr. Navarra'yı arayabilirsin. Biliyorum, biliyorum."

Zorla gülümsedi. "Gitmeden önce ona son bir öpücük vereceğim."

Başımı salladım. O sıcak ve bulanık his yine beni sarmıştı. O mutfaktan çıkıp merdivenleri koşarak çıkarken boğazımı temizledim, sonra kitabımla birlikte kanepeye doğru yürüdüm. Aptalca bir gülümsemeyle kitabın kapağını inceledim. Neden gülümsediğimi bile bilmiyordum. Alt tarafı bir romandı. Her zaman kitap hediye alırdım...

Ama Javier onu alırken *beni* düşünmüştü.

Beni düşünmüştü... ben orada olmasam bile.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama bunu bilmek midemde sürekli bir heyecan yaratıyordu.

ON ÜÇ

JAVIER

Ravens maalesef NBA Finallerine kalamadı.

Los Angeles ve Houston finale kaldı.

Başaramamamız çok kötüydü. Takımımız her zamankinden daha çok çalışmıştı, bazılarımız oyunumuzu geliştirmek için spor salonunda sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar çalışmıştı. Final'e kalamamamıza rağmen iyi bir sezon geçirdik ve açıkçası, şimdilik bittiği için rahatlamıştım.

Asla oyundan bıkmadım. Sorun, sürekli seyahat etmek ve ailemle geçireceğim zamanı kaçırmaktı. Eyaletten eyalete gitmek, charter uçaklarına binip inmek, farklı manzaralara sahip farklı otellerde uyanmak. Bazen jet lag yaşıyordum, bazen yaşamıyordum. Tamamen yorucuydu.

Sezon resmi olarak sona ermiş ve yazın en sıcak günleri gelmişti, bu da Aleesa'ya daha fazla zaman ayırabileceğim anlamına geliyordu. Doğum günü partisine bir hafta kalmıştı. Annem Arjantin'den uçarak gelecekti ve birkaç hafta bizimle kalacaktı, kız kardeşim Catalina da New York'tan uçarak gelecekti.

Octavia, söz verdiği gibi, parti için her şeyi halletmişti.

Ve gerçekten *her şeyi*.

Her türlü dekorasyon, parti çantası, masa düzeni, yiyecek seçimi ve hatta özel pasta. Hatta bir aktrisin denizkızı gibi davranabilmesi için büyük bir cam tank kurması için birini bile tutmuştu. Bu, benim isteğim üzerineydi. I istedim Aleesa bir şey hatırlayabilirdi

hatırlayabilirdi. Belki de bu çok fazlaydı, ama onun söz konusu olduğunda aklımda böyle bir şey yoktu.

Partinin sabahı, Octavia erkenden gelip annem ve kız kardeşime Aleesa'yı hazırlamada yardım etti. Octavia onu yıkayıp saçını yaptı, annem ve kız kardeşim ise giyinmesine yardım edip milyonlarca fotoğrafını çekti.

Ben catering şirketiyle ilgilenip arka bahçenin nasıl düzenleneceğine karar verdim ve partiden yaklaşık bir saat önce, denizkızı prensesim arka kapıdan çıkıp adımı seslendi.

"Oh, prensesim! Şu haline bak!" Ben çömelirken, o parlak mavi elbisesiyle ve ona uyan taçıyla bana doğru koşarken kollarımı açtım. Kumral saçları iki kıvrımlı at kuyruğu şeklindeydi ve yanaklarında allık vardı.

Kaşlarımı çattım.

"Catalina, sana makyaj yapmamamı söylemiştim." Aleesa'yı kucağıma alıp ayağa kalktım ve gözlerimi küçük kız kardeşime diktim. "O dört yaşında, *on dört* değil."

"Sadece birazcık sürdüm," dedi kardeşim, elini sallayarak. "Bugün onun doğum günü. Bırak da güzel görünsün."

Catalina her zaman asi bir kızdı. Yüz hatlarımız çok benzerdi, özellikle de kahverengi gözlerimiz ve kalın, uzun kirpiklerimiz. Omuzlarına kadar uzanan koyu kahverengi saçları, kırmızı-turuncu tonlarında şiddetli bir ombreye dönüşürken, ondan bir tür sorun çıkacağını anlardınız.

Bir gün kız kardeşimin elini tutup hayatının geri kalanını onunla geçirecek olan adam için dua ettim. Kız kardeşim özgür ruhlu biriydi, hayatın zincirlerine boyun eğmezdi. Eğer bunu desteklemezseniz, size seve seve orta parmağını gösterirdi.

"Oh, lütfen," dedi annem, bize yaklaşarak Aleesa'nın yanaklarını sıkmaya hazır. "Mi niña *her zaman* güzeldir. Muy, muy bonita." Öpücük sesleri çıkardı ve Aleesa kıkırdadı. Annem 1,50 metreden uzun değildi, dalgalı, koyu renk saçları vardı.

Sırtının ortasına kadar uzanan kahverengi saçları vardı. Cildi biraz daha koyu, daha çok zengin bir bej rengindeydi, muhtemelen Arjantin'in plajlarından birinde yakın zamanda bronzlaşmış olduğundan.

Annemin bir özelliği de buydu. Ya bizimle birlikte Amerika'da ya da Arjantin'deki emeklilik evinde büyükbabamı ziyaret ediyordu, ya da yakınlardaki plajlardan birinde güneşleniyordu.

Kızım kollarımdan ayrıldı ve annem onu aldı, onu denizkızı aktrisinin yakında olacağı boş su tankına doğru taşıdı.

Gözlerimi, kot şortun altına tek parça siyah mayo giyen Octavia'ya çevirdim. Tüm saçlarını başının üstünde at kuyruğu şeklinde toplamıştı, bu yüzden saçları her yöne dağılmıştı. Dağınık ve sevimliydi. Atıştırmalık masalarından birini düzelttikten sonra, bileğini çevirerek Apple Watch'unu kontrol etti.

Dikkatimin nereye gittiğini fark eden Catalina, yanıma yaklaşarak, "Ona çok tanıdık bir şekilde bakıyorsun," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Neden bahsediyorsun?"

"O *tanıdık* bakışla, bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum, çünkü söylediklerin mantıklı değil."

"Evet, biliyorsun." Gülümsedi, sonra uzaklaşarak Octavia'nın yönüne doğru yürüdü. Meyve tepsisini kapatan plastik sargının altından bir kiraz kopardı ve Octavia'ya bir şeyler söyledi. Octavia başını çevirdi ve gözlerini bana dikti.

Sonra ikisi de güldü.

Kız kardeşim ona ne dedi ki?

Kafamı salladım ve hoparlörlerini bağlayan DJ'e odaklandım.

Yirmi beş dakika içinde, arka bahçede el ele yürüyen iki tanıdık yüz gördüm. Deke ve Davina. Onları izlerken gülümsemeden edemedim.

Deke, boş kolunda pembe hediye kağıdına sarılmış bir hediye taşıyordu ama Davina konuşurken ona bakıyordu. Onu bir yemekmiş gibi izlediği için hiç dinlemiyor gibi görünüyordu. Ama dinlediğini biliyordum. O her zaman onu dinlerdi.

Onları birlikte görmek güzeldi. Onu mutlu görmek güzeldi. Ve onu... özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra. Bu yüzden Davina ve ben birbirimizi farklı bir düzeyde anlıyorduk. Sanki yas destek grubundaki insanlar gibiydik, orada olmak hoşumuza gidiyordu ama fazla konuşmuyorduk. Sadece onaylayarak başımızı sallıyor ve hayatı olduğu gibi kabul ediyorduk.

Davina beni gördü ve el salladı, bileğindeki parlak altın bilezikler güneşin altında ışıldadı. Nişanlısının elini bırakıp bana doğru geldi.

"Merhaba Javier. Nasılsın?" diye sordu, iki elimi de tutup sıktı.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Harikayım. Biraz erken geldiğimizi biliyorum, üzgünüm. Deke, Aleesa'ya ilk hediyyeyi vermek istediğini söyledi." Gözlerini devirdi, sanki *"o çok abartıyor ama onu bu yüzden seviyorum"* der gibi.

Davina ellerimi bıraktığında gözlerimi Deke'ye çevirdim. Deke sadece gülümsedi ve omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben onun en sevdiği kişiyim." Ellerimizi tokuşturduk ve ardından kısa bir kardeşçe kucaklaştık. "Naber, Valdez?"

"Önemli bir şey yok. Bugün Arnold'la buluşman gerekmiyor muydu?"

"Öyle, ama randevuyu erteledim. O bekleyebilir. Küçük dostumun gününü kaçırmak istemedim. Doğum günü kızı nerede bu arada?"

"Annemle birlikte atıştırmalık masasının yanındaydı." Etrafa bakındım ve onları denizkızı akvaryumunun yanında gördüm, oyuncak balıklar akvaryumun içinde dolaşıyordu. "Şey... şimdi yine akvaryumun yanındalar."

Ben işaret ettiğimde, Deke başını salladı ve koşturaya başladı. Arka bahçeyi hediyyeyi taşıyarak koştu, ama Aleesa'ya yaklaşır yaklaşmaz, hediyyeyi yere bırakıp onu arkadan kucakladı.

Hazırlıksız yakalanan Aleesa, Deke onu kollarında döndürdüğünde yüksek sesle çığlık attı.

Annem gülerek elini beline koydu.

Deke kızımı yere indirdiğinde, ona bir şeyler söylerken hediye aldığını söyledi. Sağımdan bir kahkaha geldi ve Davina'ya baktım. Deke'nin Aleesa ile olan etkileşimini yumuşak gözler ve sıcak bir gülümsemeyle dikkatle izliyordum.

"Sence ikinizin hiç çocuğu olacak mı?" diye sordum. "Oh, şey..." Başını salladı, gözleri

Onlar benimkine dönmeden önce bir an daha tereddüt ettim. "Sanırım öyle. Yani, gelecekte çocuk sahibi olmak istediğimizi konuşmuştuk. Ama önce bu düğünü halletmemiz gerekiyor."

"Doğru. Tüm bu planlamalar seni strese sokuyor mu?" " "

beni strese sokuyor. Düğün planlaması *yaparken* işimi dengelemeye çalışıyorum. Acil bir durum için depoya çağrıldığımda veya biri acil bir e-posta gönderdiğinde, bazen düğün planlayıcısına tam olarak odaklanmak zor oluyor." Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Ama başa çıkabilirim."

"Eminim halledersin. Sen güçlü birisin."

Gülümsedi. "Teşekkürler, Javier."

"Javi!" Annemin sesine dönüp baktım. Bahçenin ortasında durmuş, telefonunu havaya kaldırmıştı. "Abuelo arıyor! Seninle konuşmak ve Aleesa'ya mutlu yıllar dilemek istiyor!"

"Hemen geliyorum anne." Davina'ya tekrar baktım. "Görev çağırıyor. Bir şey içmek ister misin?"

"Ben iyiyim. Sen işine bak."

Davina koluma hafifçe vurduktan sonra, denizkızı aktrisiyle sohbet eden Octavia'nın yanına doğru yürüdü. Neyse ki Deke, Aleesa'yı omuzlarında taşıyarak bize doğru geliyordu. Aleesa'nın elinde iki tane yepyeni bebek bebek ve bir paket STARBURSTS vardı.

"Şeker mi? *Cidden mi?*" Aleesa'yı omuzlarından indirirken dudaklarımı sıktım.

"Elimde değildi dostum. O bunları çok seviyor."

"Onun doğum günü olduğu için şanslısın." Şekerin ambalajını açmak için elinden geleni yapan kızıma gözlerimi indirdim. "Gel, Leesa. Abuelo Pedro seninle konuşmak istiyor. "

Bir saat sonra, arka bahçe insanlarla dolmuştu.

Aleesa'nın bale sınıfından ve eski oyun gruplarından çocuklar ile takım arkadaşlarımla çocukları çimlerde koşuşturuyor, kahkahalar ve çığlıklar atıyorlardı. Çoğu su kaydıraktan karnı üzerinde kayarken, diğerleri baloncuklar üflüyor veya fiskiyelelerin etrafında zıplıyordu.

Aleesa, holografik denizkızı pulları olan pembe bir mayo giymiş, etkinlik masasında denizkızı el işçiliğini süslüyordu. Onun birkaç adım arkasında durup, yapıştırıcı çubuğunu nasıl kullandığını dikkatle izliyordum (çubuğu avuçlarına sürmeyi çok seviyordu), ama bazı ebeveynler benimle sohbet etmeye başladığı için konsantre olmak zordu.

Partilerde dayanamadığım tek şey buydu.
Sosyalize olmak.

Profesyonel bir spor organizasyonunda oynadığım için, herkes bana sorular soruyor ya da sohbet etmek için bana bakıyordu. Etrafımdaki takım arkadaşlarımla da bunu umursamıyor gibi görünüyordu, bu yüzden ya çocuklarının yanında kalıyor ya da meşgul görünmeye çalışıyorlardı.

Beni gerçekten tanıyan herkes, benim sohbet etmekte pek iyi olmadığımı söyleyebilirdi. Sessizliği umursamıyordum. Aslında, sessizlik benim için büyük bir zevkti. Ama teknik olarak ev sahibi ben olduğum için, herkes bana bakıyordu.

Yanlış anlamayın, Deke ve Davina'nın orada olmalarına minnettardım. Onlar, ailem ve Octavia ile birlikte, beni normal bir insan gibi davrandıkları için tahammül edebildiğim tek insanlardı.

Ama Deke ve Davina, terasın gölgesinde oturmuş pizza dilimleri yiyorlardı, annem ve kardeşim ise atıştırmalık masaları ile ev arasında gidip gelerek yenilerini getiriyorlardı. Octavia, masanın diğer tarafında, Aleesa'nın tam karşısında, tek boynuzlu denizkızı resmini boyuyordu.

"Ama çok az farkla kaçırdık," dedi babalardan biri, dirseğiyle bana hafifçe dokunarak. Onun Aleesa'nın ilk oyun grubundaki arkadaşlarından birinin babası olduğundan oldukça emindim.

Nasıl davet edilmişti ki? Aleesa neredeyse bir yıldır o oyun grubuna katılmıyordu. Davetiyeleri annem göndermişti. Sanırım kişi listemi temizlemem gerekiyordu.

"Sana söylüyorum, Bishop'un nişan alma yeteneği harika," dedi adam, eliyle Deke'yi işaret ederek. "Neredeyse hiç iskalamıyor, değil mi?"

"Hiç kaçırmaz," dedim.

"Sence oyunlar hakkında konuşmak ister mi?" diye sordu adam, yine Deke'ye bakarak. Hayranlık duyan bir taraftar.

Deke'ye baktım. Çenesini yukarı kaldırmış, dudaklarında bir gülümsemeyle ellerini sallayarak Davina'ya bir şey yapması için ısrar ediyordu. Davina gülerek bir peçeteyi kaldırdı ve onun çenesini sildi.

"Evet, şu anda rahatsız edilmek istemediğini düşünüyorum."

"Doğru, evet." Adam içkisini yudumladı.

"Savunman harikaydı," dedi annelerden biri. "Teşekkürler, şey..." Adı neydi? Yemin ederim

tüm bu anneler birbirine benziyor ve aynı şekilde davranıyor.

"Gianna," dedi, kaşlarını çatmamak için elinden geleni yaparak. Octavia'nın kıkırdadığını duydum. Ona baktım. Omuz silkti.

"Tamam. Teşekkürler, Gianna. Çok özür dilerim," diye özür diledim. "Bugün çok uzun bir gün oldu."

"Elbette. Bu kadar uzun bir günün ardından ne kadar yorgun olduğunu tahmin edebiliyorum.

bakmak bakmak Aleesa
bakmak kendi kendi dedi dedi anlayışlı

söyledi. "Bu yüzden çocukların *her iki* ebeveyne *de* ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Yükü paylaşmak çok daha kolay." Gianna içkisini yudumlarken, ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Ne halt ediyordu bu kadın? Sanki annesiz bir kız çocuğu sahibi olmayı ben *seçmişim* gibi davranıyordu.

Kollarımı kavuşturup kendimi tutmaya çalıştım. Kızımın partisinde bu kadına küfür etmeye niyetim yoktu. Muhtemelen kötü bir niyetle söylememişti. Yine de daha uygun kelimeler seçebilirdi.

"Bu yüzden ona yardım ediyorlar," dedi Octavia, kendini gruba dahil ederek.

Gianna, Octavia'yı baştan aşağı süzdü, parmakları limonata dolu parlak plastik bardağı sıkıca kavradı. "Doğru. Yeni dadı."

"O benim."

"Oh, tanrım." Yanımdaki adama bakarak alaycı bir şekilde güldü.

Tamam. Yanılmıştım. Gianna kaba, düşüncesiz bir kadındı.

"Evet. Her neyse, sadece kızınızın çim yediğini bilmenizi istedim." Octavia, Gianna'ya odaklanırken ağzını sahte bir gülümsemeye çevirdi. Gianna, ona kısa bir süre baktıktan sonra boynunu çevirip kızını aramaya başladı.

Ve tabii ki, denizkızı tankının yanında, dört ayak üzerinde, yüzüstü yatmış, bir buzağı gibi otları çiğneyen çocuğu vardı.

"Aman Tanrım! Penelope!" diye bağırdı Gianna ve bizden uzaklaşarak koştu.

.

Ben gülmeme engel oldum, ama yanımdaki adam gülmedi. Gülmekten kırıldıktan sonra limonatasının geri kalanını bir dikişte içti. "Yeniden doldurtacağım. Belki Deke Bishop ile sohbet etme fırsatım olur."

O uzaklaşınca, Octavia'yı tekrar aradım, ama Aleesa'nın yanına dönmüş, ponponlarından birine yapıştırıcı sürmesine yardım ediyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim, sırtarak. "Ama teşekkür ederim."

"Hayır, yapmak zorundaydım. O bir b-kelimesi." "B-kelimesi mi?" diye sordu Aleesa.

"Endişelenme, meleğim." Octavia, Aleesa'nın kıvrıcık saçlarını avucuyla düzeltti. Aleesa mor boncukların bulunduğu kutuya uzanırken, Octavia ayağa kalktı. "Her neyse, o kadına tahammül edemiyorum. Bale derslerinde bana hep çirkin bakışlar atıyor. Ama kızı çok sevimli. Umarım o kadar çimden hastalanmaz."

"Evet, genelde Gianna gibi kadınları görmezden gelirim."

"Zengin olmak berbat bir şey olmalı."

"Sadece onun gibi kibirli zenginlerle uğraşırken."

Gülümsemesini zorla bastırdı.

Neden gözlerim onun ağzında ya da dolgun alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırışında takılıp kaldığını bilmiyorum.

Boğazımı temizledim ve bir adım geri çekildim, gözlerimi ondan ayırdım. "Pastaya bakmam gerek."

"Oh, ben halledebilirim," dedi.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Aleesa'nın yanında kal. Hemen dönerim."

Ona tekrar bakamadan uzaklaştım.

Çünkü son zamanlarda bunu çok yapıyordum. Ona bakıyordum.

Onun tüm ayrıntılarını inceliyordum. Onu *hayranlıkla izliyordum*.

ON DÖRT

OCTAVIA

Pasta çok büyüktü ve denizkızının yüzgeci şeklindeydi. Bulduğum pastacı onu bu kadar güzel yapmış olduğu için çok mutluydum.

O kadar çok övgü aldı ki, herkes o kadar güzel olduğu için kesilmemesi gerektiğini düşünmeye başladı. Ama tabii ki kestik. Ve o nemli vanilya ve ombre mor kreması çok lezzetliydi.

Parti iki saat içinde sona erdi. Deke ve Davina ayrılmadan önce onlara sıkıca sarıldım. Deke, menajeriyle buluşmak için erken gitmek zorundaydı, ertesi sabah Seattle'a uçacaktı. Davina biraz daha kalmak istedi, ama Deke buna izin vermedi.

Yemin ederim, ona doyamıyor gibiydi. Ne aşk kuşlarıydılar. Ama itiraf etmeliyim ki... onların aşkını biraz kıskanıyordum. Çok gerçek ve güzeldi. Birbirlerini çok önemsiyorlardı ve bu, birbirlerine bakışlarından, birbirleriyle konuşmalarından ve birbirleri *hakkında* söylediklerinden belliydi.

Belki de Luther il 'da yaşadığım aşk yerine böyle bir aşkım olsaydı, bağlılığa bu kadar karşı olmazdım.

Çocuklar, fıskiyelerin altında koştuktan, el işleri yaptıktan, oyunlar oynadıktan ve havuzda biraz zaman geçirdikten sonra, parti bittiğinde yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Aleesa da öyle. O gece çok iyi uyuyacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Birkaç saat sonra akşam yemeğini yedikten sonra, ona bir kez daha banyo yaptırdım ve yatmaya hazırladım. Yatmadan önce hikâye okurken esniyor ve gözlerini ovuşturuyordu. Onu yatağa yatırır yatırmaz gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. O sırada, kısa bir mesafede hafif mırıldanmalar duydum.

Köşeyi döndüğümde, seslerin Javier'in annesi ve kız kardeşi Paola ve Catalina'ya ait olduğunu fark ettim.

Onlar iyi kadınlardı. Aslında, Paola'dan çok Catalina iyiydi. Catalina çok tatlı biriydi ve bizim mizah anlayışımız hemen hemen aynıydı. Paola ise, muhtemelen bana güvenmediği için, ara sıra bana yan gözle bakıyordu. Bunu anlayabiliyordum, özellikle de Javier uzun süre aynı dadiya bağlı kalmakta zorlanıyorsa.

"Bütün gün ondan bahsetmedi," dedi Paola. "Onun için endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok anne. O iyi. Tamam mı? Javier'in senin endişelenmenden hoşlanmadığını biliyorsun. Özellikle de yılın bu zamanında." Catalina'nın, annesi ve kardeşinin aksine pek aksanı olmadığını fark etmiştim. Ama bunun nedeni, Javier'den daha fazla zamanını Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirmiş olmasıydı sanırım.

O, ondan altı yaş büyüktü ve anneleri, daha iyi bir eğitim alabilmeleri için onları Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan teyzelerinin yanına göndermişti. Catalina, Amerika Birleşik Devletleri'nde okumayı sevmiş ve başarılı olmuştu. Javier ise sevmemişti ve bu nedenle çocukken Amerika Birleşik Devletleri'nde sadece iki yıl geçirdikten sonra Arjantin'e dönüp eğitimini orada tamamlamıştı.

Paola'ya göre, Amerika Birleşik Devletleri'nde başarılı olamadığı için ona kızgındı, çünkü bunu gerçekleştirmek için çok para harcamıştı. Ancak, ülkesinde basketbol yetenekleriyle çok ilgi gördüğü için (ve eminim ki zengin bir NBA oyuncusu olduğu için), bu konuyu unutmuştu.

"Evet, evet, ama..." Paola sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Sadece onun... oh, nasıl denir? Bunun ne kadar acı verici olduğunu... *kabul etmesini* istiyorum. Aleesa'ya telefonumda Eloise'in fotoğrafını gösterdim ve o uzaklaştı. Bununla yüzleşemedi bile."

"Sadece onun hakkında konuşmak istemiyor, sorun değil. Boş ver gitsin. Konuşmaya hazır olduğunda konuşur."

Arkamda hafif bir gürültü duyuldu ve ben arkama döndüm. Havuzun bulunduğu koridorun sonunda, pencerelerden birinin jaluzileri hala kapalıydı. Javier, havuza bakan bir sandalyede oturuyordu, mavi ışık suya bakarken yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Koridordan geçip kapıyı açarak dışarı çıktım. Güneş ufukta batmıştı, ama gökyüzünde hala turuncu çizgiler kalmıştı. Arka bahçe temizdi, birkaç serpantin ve kaçak konfeti hariç.

Javier geldiğimi duydu ve başını kaldırdı, gözleri sanki ağlamak üzereymiş gibi parlıyordu. Onu bu halde görünce göğsüm sıkıştı ve ağırlaştı. Neredeyse durup eve, hatta misafir evine geri dönmeyi düşündüm, sadece ona biraz alan vermek için, ama artık çok geç kalmıştım. Kaçmak sadece kaba olmakla kalmaz, aynı zamanda garip de olurdu.

Oturdu ve boğazını temizledi, gözlerini kurutmak için birkaç kez gözlerini kırpı. "Aleesa iyi mi?" diye sordu.

"Evet. O iyi," diye cevapladım. "Hemen uykuya daldı."

Dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı, zayıf bir gülümseme denemesi. Yaklaşık beş saniye sessizlik sürdü, sonra "Benim hakkımda konuştuklarını biliyorum" dedi.

Ona göz kırptım, sonra dikkatimi eve çevirdim. Buradan Paola'nın oturma odasında battaniyeleri katladığını ve Catalina'nın mutfakta eşyaları kaldırdığını görebiliyordum. İkisi de hala konuşuyordu ve Paola başka bir battaniyeyi kapıp katlarken sinirli görünüyordu. Muhtemelen artık tamamen İspanyolca konuşuyordu.

"Sanırım öyle, evet."

"Her yıl," diye iç geçirdi.

O öne eğilip dirseklerini bacaklarının üzerine koyup parmaklarını birbirine geçirdiğinde sessiz kaldım. Ona yaklaşarak masadan bir sandalye aldım

masadan bir sandalyeyi aldım ve ona yaklaştırdım, ama çok yakın değil, hala biraz mesafeye ihtiyacı olabilir diye.

"Herkesin sürekli Aleesa'yı sorduğunu biliyorum," dedim sessiz bir sesle, "ama ya sen? *Sen* iyi misin?"

Dudaklarını büzdü, hala dalgalanan suyu izliyordu. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Aklına gelen ilk kelime ne?" "Hayır."

"Hayır, iyi değilsin?" "Hayır.

İyi değilim." "Tamam. Sorun değil."

"Harika. Artık lütfen '*tamam*' kelimesini kullanmayı bırakabilir miyiz?" "Şey, bu sefer sen söyledin, o yüzden..." Ellerimi kaldırdım

ve omuz silktim.

O başını salladı, ama dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi kaçırmadım. En azından bu, gerçek bir gülümsemeye daha yakındı.

"Hey, şey... Bugün için yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedi. "Herkes çok eğlendi ve Aleesa'yı en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

Yüzümün kızarması aptalcaydı, ama yine de sandalyemde pozisyonumu düzelttim. "Tabii ki. Hiç sorun olmadı."

"Eminim biraz zahmetli olmuştur," dedi, blöfümü görerek.

"Tamam, peki. Bir nevi, ama sadece o tankta iki saat kalacak sahte bir denizkızı bulmak neredeyse imkansız olduğu için."

O gülümsedi, dişleri ışıpta parladı.

"Ama sorun değil," dedim. "Parti planlamayı seviyorum ve bir an bile tereddüt etmeden tekrar yaparım."

Takdirle başını salladı. Sonra gülümsemesi kayboldu ve yine iç geçirdi.

"Dinle..." Öne eğildim ve gözlerine baktım. "Sadece bir dadı olduğumu biliyorum, ama herhangi bir konuda konuşmak istersen, seni dinlemekten mutluluk duyarım."

Başını çevirerek koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu takdir ediyorum, Octavia. Ama konuşacak pek bir şey yok

konusacak pek bir şey yok."

"Buna inanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır. Sen eşini kaybettin. Sınırı aşmak istemem ama, onu bu zamanlarda kaybettiğini biliyorum. Bugün sadece Aleesa'nın doğum günü değil, aynı zamanda eşinin vefatının yıldönümü de."

Başını yenilgiyle sola, sonra sağa çevirdi. " 'ın buna *yıldönümü* demesinden nefret ediyorum. Sanki bir insanın ölümü kutlanması gereken bir şeymiş gibi. *Hayat* kutlanmalı. Ölüm değil."

"Teknik olarak bugün bir hayatı kutladın."

Bunu düşündü, dudakları büküldü. "Bir hayat bir hayat karşılığında, öyle görünüyor," diye mırıldandı.

Yine sessizlik hakim oldu.

"Annen senin için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor."

Alaycı bir sesle homurdandı. "O her zaman öyledir."

Bir süre durakladım ve sonra "Senin için endişeleniyorum, Javier" dedim. "Benim için endişelenmemelisin, Octavia. Ben iyiyim." "Ben de kendime aynı şeyi söylüyordum, ta ki bir gün kötü bir rüyadan ağlayarak uyandım ve bütün gün ağlamayı kesemedim. Sanki her şey bir anda üstüme çöktü."

"Baban mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey beni teselli edemedi. Onu kaybettim ve sonunda geri dönmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldım. O gün her şeyi dışa vurdum."

"Anlıyorum."

Onun profilini, keskin çenesini ve dolgun dudaklarını inceledim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Tereddüt etmiş gibi görünüyordu. "Tabii."

"Neden onun hakkında hiç konuşmuyorsun?"

Soruyu sindirirken gırtlığındaki adem elmasının hareketini izledim. Gözleri kucağına indi. "Bu... karmaşık bir durum."

Oh. Beklediğim cevap bu değildi.

Ona neyin bu kadar karmaşık olduğunu sormak istedim, ama bu, sınırları aşmak için uygun bir zaman değildi. Eğer bir şeyle uğraşmadığım bir şey varsa, o da kederdi. Özellikle de başkasının kederi.

"Bunu kabul ederim." Gülümsedim.

"Şimdilik." "Şimdilik mi?" diye sordu gülerek.

"Evet, şimdilik. Umarım bir gün onun hakkında rahatça konuşabilecek kadar rahat hissedersin."

"Bu yakında olursa hiç şaşırmam. Alaycı davranmadığın zaman seninle konuşmak çok kolay, ama nedense bunu inanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum." Yarım gülümsemesi ortaya çıktı ve yanağının ortası çöktü, sanki gamzesi varmış gibi göründü.

Ben kahkahayı bastım. "Bunu sık sık duyuyorum."

"Octavia," dedi, sandalyesinde biraz daha bana doğru dönerek. Ben de tamamen uyanık bir şekilde canlandım. "Eğer benim... *ruh halim* sana fazla geliyorsa, artık burada çalışmak istememenizi anlayacağım. Kolay bir insan olmadığımı biliyorum. Bu yüzden önceki dadılar ya istifa etti ya da işten çıkarıldı." Çenesini kaşdı. "Her zaman kızgın ya da sinirli görünmek istemiyorum. Sadece... bazı günler geçmişimi düşünüyorum ve bu beni çok etkiliyor, işleri yanlış bir şekilde hallediyorum. Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Eğer bunun üzerinde çalışıyorsan," dedim, "önemli olan tek şey budur. Senin yerinde olsam, başkalarının beni nasıl gördüğünü dert etmezdi." Daha da öne eğildim ve gözlerine baktım. "Ama sana bir şey söylemeliyim, Valdez. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Seni aziz gibi gösterebilecek insanlarla uğraştım. Güven bana. Burada her şey yolunda."

Gülümseme dudaklarına yayıldı, sandalyesine yaslanıp başını salladı ve rahat bir nefes aldı. "Kalacağın için mutluyum, *Tava*."

Gülümsedim.

Daha fazla konuşmak istedim. Daha fazla soru sormak istedim. Ama fazla meraklı görünmek ya da arkadaşlık için çaresizmişim gibi görünmek istemedim...

Javier'in arkadaşlığını takdir etmeye başlamış olsam da.

O da bana milyonlarca soru sormak istermiş gibi gözlerimin içine bakması hiç yardımcı olmadı. Sanki başka bir şey yapmak yerine beni tanımak için zaman harcamayı tercih ediyormuş gibi. Ve bu yüzeysel bir şekilde değil, daha derin bir düzeyde. Çok az kişinin, zaten sağlam bir bağ kurmamışsa ulaşamayacağı bir düzeyde.

Ama bu asla gerçekleşemezdi.

Neden böyle bir şeye izin verelim *ki*? Aleesa'nın hatırı için, ben izin vermezdim.

Evet, Javier çok seksi biriydi. Evet, ona atlayıp bir ağaç gibi tırmanırdım... ama o benim patronumdu. Ben onun çocuğunun bakıcısıydım. Ve çalıştığım kimseyle yatmamak konusunda çok katı bir kuralım vardı. Profesyonel bir imajımı korumayı seviyordum ve bir NBA oyuncusuna duyduğum şehvetin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Javier boğazını temizledi ve koltuğunun kollarına tutunarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Gidip biraz dinlenmelisin," dedi. "Senin için de uzun bir gün oldu. Ben aslanın inine girip ailemle ilgileneceğim."

Onun ayağa kalktığını görünce gülmekten kendimi alamadım. "Tamam.

İyi geceler, Javier. Onların pençelerini ortaya çıkarmamaya çalış."

Kıkırdayarak havuzun etrafından dolaştı, sonra arka kapıya doğru yürümeye başladı. "İyi geceler, Octavia." Bana dönüp baktı, eli kapı kolunda asılı kaldı, sanki benimle dışarıda kalmakla içeri girip aramızdaki bu uğultulu elektriği kaçmak arasında kararsız kalmış gibiydi.

Küçük, sıcak bir gülümsemeyle eve girdi. O gece boyunca o gülümsemeyi aklımdan çıkaramadım.

ON BEŞ

JAVIER

Octavia'nın yazın gelmesinden ve programımın daha boş olmasından memnun olduğunu anlayabiliyordum, çünkü izin günleri için sabırsızlanıyordu. Bu, sözleşmemizin bir parçasıydı: Yaz boyunca, isterse haftada iki gün izin alabilirdi. Ve istedi de.

Octavia'nın ilk izin günü Salı günüydü. Bizimle birlikte olmadığında ne yaptığını merak ettim, o kadar ki Aleesa'yı arka bahçede koşturmaya karar verdim, sadece misafir evini daha iyi görebilmek için.

İçinde pek bir şey göremedim.

Ve bu benim işim de değildi.

Yine de onu gördüm, dışarıda çimlerin üzerinde bir havlunun üzerinde uzanmış, yüzünü güneş gözlüğüyle kapamış, muhtemelen güneş kremi yüzünden parıldayan altın kahverengi teniyle. Bir elinde kitap vardı, diğer elini başının altına koymuştu.

Üzerinde sadece sarı renkli iki parçalı bir bikini vardı. Sarı rengin tenine *çok* yakıştığını düşündüğümü hatırlıyorum. Onu daha fazla sarı renkte görmek istedim.

"Tava!" Aleesa konuk evine doğru koşmaya başladı, ama onu yakaladım ve bir çuval patates gibi omzuma attım.

Kesinlikle olmaz.

Havuz, sauna veya jakuzi kullanmak için dışarı çıkmadıkça, dışarıda dolaşan bir adam değildim. Ve biz mayo giymemiştik, yani... Octavia bizi yakalarsa ona nasıl açıklayacaktım?

"Kendi işine bak," diye mırıldandım kendi kendime, sızlanan Aleesa'yı eve taşıırken.

Beni gerçekten rahatsız eden bir şey vardı.

Artık evde daha fazla vakit geçirdiğim için, Aleesa uyurken ve Octavia onun uyanmasını beklerken, okumak yerine çok daha fazla telefonuyla uğraştığını fark ettim. Okumak onun en sevdiği şeydi. Her molasında onu okurken yakalamıştım.

Ama son zamanlarda değil.

Ya mesajlaşıyordu ya da *BOBBLE*'ı kaydırıyordu — en son ünlülerin dramlarını — ya da başka bir uygulamayı kullanıyordu. Beni meraklı olduğum için istediğiniz isimle çağırın, ama kullandığı diğer uygulamanın adını tanıdım.

Spark.

Spark bir flört uygulamasıydı. Bunu biliyordum çünkü kardeşim Catalina sürekli bundan bahsediyordu. Görünüşe göre, insanları mükemmel uzun süreli ilişkiler için eşleştirmek için harikaydı... ya da tek gecelik ilişkiler için.

Octavia'nın o uygulamaya sahip olması beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu. Sürekli bir ilişki mi arıyordu... yoksa tek gecelik bir ilişki mi? Şu anda biriyle konuşuyor muydu?

Octavia'nın ayrıldığı gün Perşembe'ydi. Aleesa'nın oyun odasının penceresinden dışarı baktığımda onun ayrıldığını fark ettim. Pencere ön bahçeye ve parke taşlı araba yoluna bakıyordu. Octavia arabasını orada park ederdi, ama o gece Uber'i kullanıyordu.

Daracık kırmızı bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Saçları toplanmıştı, birkaç tutam saç kalp şeklindeki yüzünün etrafında sallanıyordu. Ve yine saçında o mücevherler vardı, onu başka bir gezegenden gelen, bu kadar basit bir yere ait olamayacak kadar güzel bir kadın gibi, ruhani gösteren mücevherler.

O zaten güzeldi, ama

boncuklar, bana bir şey yaptı. Onlara dokunmak istedim. Onları çekmek istedim. Saçlarının parmaklarımın arasından akmasını hissetmek istedim ve...

Hayır.

Dadısı değil.

Onun Uber'in arka koltuğuna binip ayrılmasını izledim. Sonra biraz sinirlendim. Muhtemelen onun bir randevuya gittiğini bildiğim içindi.

Spark'ta tanıştığı bir adamla randevuya.

Ve Uber'e ihtiyaç duyarsa muhtemelen içki içecekti.

Ve bu eğer eğer içiyorsa içiyorsa, o bu
bu adamla bir şeyler olmasını bekliyordu.

Ama yine de, onun özel hayatı beni ilgilendirmiyordu.

ON ALTI OCTAVIA

Biliyorum, biliyorum.

NBA yıldızının tam zamanlı bakıcısıyken randevu ayarlamak aptalcaydı. Javier kendini yıldız olarak görmekten hoşlanmazdı, ama öyleydi.

Zamanımın çoğunu, hatta neredeyse tamamını Aleesa'ya bakmakla geçiriyordum. Javier yılın yaklaşık %85'inde meşguldü, sezon boyunca her hafta arka arkaya maçlar ve aralarda antrenmanlar vardı. Bana sorarsanız NBA sezonu çok uzun sürüyordu, ama ben kimdim ki bir şey söyleyebilirdim.

Onun gibi bir programla, benim için derin, kişisel bir hayat sürmeye yer yoktu ve bu sorun değildi çünkü ben uzun vadeli bir ilişki aramıyordum. Üç yıllık ciddi bir ilişkiden çıkmıştım. Neredeyse o adamla evleniyordum

... ta ki acı bir şekilde uyanana kadar.

Bu yüzden Davina'ya bir daha kimseyle çıkmak istemediğimi söylüyordum. Artık erkeklere güvenmiyordum ve tek bir şey için iyiydiler...

Sikişmek.

"Gözlerin gerçekten çok güzel, biliyor musun?" randevum, viski bardağından bir yudum aldıktan sonra dedi. Adı Terry'di. Resmi olarak randevu ayarlamadan önce dört hafta boyunca Spark'ta sohbet etmiştik. "Cleo'nun gözlerini hatırlatıyorlar bana."

Kaşlarım düştü ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Kim?" "Oh, kimse. Sadece mama en büyük çocuğum."

Elini salladı, yarı gülerek.

Gözlerimi devirmekten kaçındım.

Ne yazık ki Terry, ilk yüz yüze görüşmemizden önce paylaştığımız flörtöz mesajlara uygun davranmıyordu.

Yanlış anlamayın, Terry yakışıklıydı, koyu kahverengi tenli ve saçları koyu dalgalıydı. Her iki kulağında da birer elmas küpe vardı ve çok güzel dudakları vardı, bunların... *belirli* cinsel hizmetler için iyi olacağını biliyordum. Ama bahsetmediği şey, üç çocuğun babası olduğu ve hepsinin on yaşın altında olduğu ve bu çocukların hepsinin farklı anneleri olduğu idi.

Bunu, telefonu çaldığında ve çocuklarından birinin annesi, süt parası gönderebilir mi diye sormak için konuşmamızı böldüğünde öğrendim. Telefonu kapattıktan sonra özür diledi ve bana çocuklarından bahsetmeye başladı. Son ilişkisi yürümediğini, ancak bebekleri için birlikte ebeveynlik yapmaya çalıştıklarını anlattı.

Çocuklarının üç farklı annesi vardı. O masadan kalkıp restorandan çıkmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bunu yapmamamın *tek* nedeni, bir parçamın seks arzumu tatmin etmek için buna katlanmayı düşünmesiydi.

Onun prezervatif takmasını sağladım ve doğum kontrol hapı kullandığım için onun bebek annesi kurbanlarından biri olmayacaktım.

Sandalyeimde kıvranarak cinsel tatminsizliğimle mücadele ediyordum. En son seks yapalı çok uzun zaman olmuştu. Vibratörüm Rosie en iyi arkadaşım olmuştu, ama gerçek seks olmadan daha fazla dayanamazdım.

Terry'nin tek iyi yanı, gizlice ciddi bir ilişki istememesiydi. Belki de bunun nedeni, tanıştığı her kadına tohumlarını eklemekle meşgul olmasıydı. Ya da zaten çok fazla işi vardı ve bir de buna ek olarak bağlanmaktan çok korkuyordu.

Her ne olursa olsun, daha derin bir şey aramaması iyiydi. İlişki meselesi yok, beklentiler yok, bağlanmaya çalışmak yok. En azından bu konuda anlaşmıştık.

Terry ve ben biyografilerimizde, beklentileri yüksek olmayan biriyle ilişki kurmak istediğimizi belirten bir şeyler yazmıştık

Muhtemelen, çekilme konusunda zayıf olduğunu da eklemeliydi. Tanrıya şükür doğum kontrolü var.

"Sonunda birlikte vakit geçirme fırsatı bulduğumuz için mutluyum." "Evet. Burası çok güzel," dedim, restorana işaret ederek

en azından zevki iyiydi. "İyi seçim yapmışsın."

Sırıtarak, "Senin gibi güzel bir kadın için en iyisini istedim," dedi.

Aynı bayat lafı kaç kadına söylediğini merak ederken, yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Portman's adında şehir merkezindeki bir biftek restoranında akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştı. Yapım çalışmaları nedeniyle otoparka ulaşmak çok zordu. Uber şoförü farklı bir yoldan gitmek zorunda kaldı ve beni yarım blok ötede indirdi. Ön kapıya ulaşmak için tam üç dakika yürümek zorunda kaldım, bu yüzden on dakika geç kaldım.

Terry, onu ektiğimi düşünmüştü. Eketmediğim için pişman olmaya başlamıştım.

Yemeğimiz geldi ve Terry bifteklerini keserken ben bal soslu tavuğumu yedim. Yerel bir berber olarak çalıştığını ve iyi bir müşteri kitlesi olduğunu anlattı. Kendi dükkanını açmaktan bahsederken ben tekila ve limonumu yudumlarken, tanıdık, neşeli bir ses duydum.

Bir çocuğun sesi.

Bakıcılık yaptığım bir çocuğun sesi.

Başımı çevirince, Javier'i hostes standında, arkasında Aleesa ile birlikte dururken gördüm. Aleesa bir elini akvaryumun camına dayamış, diğer eliyle babasının gömleğinin eteğini çekerek kıkırdıyordu.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadım. Eğer gömülebilseydim ve kabine eriyebilseydim, bunu yapardım. Onu evinde görmek bir şeydi, ama patronunun seni *randevuda* görmesi... şey, bu tuhaf görünüyordu.

Lütfen bu tarafa bakma.

Lütfen bu tarafa bakma.

Lütfen bu tarafa bakma...

"İyi misin?" Terry'nin sesi düşüncelerimi böldü. Hafifçe şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Yemekler beğenmedin mi?"

"Hayır, yemekler güzel. Özür dilerim, ben sadece... Tanıdığım birini gördüm sandım."

Terry kaşlarını çatarak, sanki bahsettiğim kişiyi tanıyormuş gibi omzunun üzerinden arkasına bakındı. O etrafı tararken, ben de aynısını yaptım.

Javier hâlâ oradaydı... ve şimdi ikimizi de bizi

"Aman Tanrım." Dirseklerimi masaya dayadım ve "Ne oldu?" diye sordu Terry.

Javier'in bizi görmesi umurumda olmamalıydı. Açıkçası, bu sadece bir randevuydu ve özel hayatımın işimle hiçbir ilgisi yoktu. Ama umurumdaydı çünkü o anda bir elinde paket servisi poşetinin sapları, diğer elinde kızının eli ile restoranın içinden geçiyordu.

Doğruca masamıza geldi, gözleri kararmış ve sertleşmişti, ölümlüler arasında bir dev gibiydi. Herkes ona hayranlıkla bakıyordu, bazıları fısıldaşp nefes nefese kalırken, diğerleri telefonlarıyla fotoğraf çekiyordu. Her zamanki gibi basketbol şortu ve tişört giymişti. O gün şortu lacivert, beyaz tişörtü ise pazılarını sarıyordu.

Sonra Javier beklemediğim bir şey yaptı.

Masaya yaklaşırken karizmatik bir gülümseme takındı.

"Merhaba, Octavia." Terry'den bana baktı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Bir dakika." Terry kaşlarını kaldırdı ve Javier'den bana baktı. "Sen de kimsin?" İkimiz de cevap veremedi. Terry devam etti: "Bir ilişkin var mı?"

"Hayır, ben..."

"Hayır, biz sadece çok iyi arkadaşız," dedi Javier, Terry'ye bakarak. Sonra tekrar bana odaklandı. "Leesa gelip merhaba demek istedi. Gecen n a s ı l geçiyor?"

Gözlerimi Aleesa'ya indirdim. Aleesa, bana sarılabilmek için babasının elinden kurtuldu. Ben de ona sarıldım tabii ki, ama pek güçlü bir sarılma değildi. Kafam çok karışık.

"Javier, ne yapıyorsun?" zoraki bir gülümsemeyle sordum.

"Sadece kontrol ediyorum. Hepsi bu," diye cevapladı.

"Bir dakika, Javier *Valdez* mi?" Terry artık kafası karışık ve sinirli değildi, aksine hayranlık duyuyordu. "Hay aksi dostum. Tanıdık geldiğini anlamıştım! Bak, ikinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyordum dostum. O bana bekar olduğunu söylemişti."

"Ben bekâрім!" diye karşılık verdim.

Javier sabırla elini kaldırdı. "Özür dilemene gerek yok. Biz çıkmıyoruz. Sadece onu kontrol etmek ve iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Hmm. Birkaç arkadaş için çok samimi bir davranış," dedi Terry kaşlarını çatarak.

"İnan bana, düşündüğün gibi değil," diye onu ikna ettim.

Ama Terry bunu kabul etmedi. Sanki ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyormuş gibi bana bir bakış attı. Sonra başını salladı, viskisinin geri kalanını bir dikişte içti ve sandalyesinden kalktı.

"Bak, aranızda neler olduğunu bilmiyorum, ama karmaşık ilişkilerle uğraşacak vaktim yok."

Şey... Şu anda ihmal ettiği üç kadın ve çocuğu düşünürsek, bu sözleri söylemesi ikiyüzlülüktü.

Terry uzaklaşmaya başladı ama kendini tuttu ve cebinden telefonunu çıkardı. "Aslında, gitmeden önce seninle bir fotoğraf çekilebilir miyim?" diye sordu Javier'e.

"Tabii." Javier, Terry'nin selfie çekebilmesi için biraz çömeldi.

Bu arada, ben hala tamamen inanamıyordum. Bu *gerçekten* oluyor muydu? Hayır, olamazdı. Javier'in randevumu bölmek için öylece içeri dalması imkansızdı. Neden restorandan çıkıp gitmedi? Neden gelip konuşmak zahmetine girdi? Başka bir zaman, halka açık bir yerde beni görmezden gelir ve hiç görmemiş gibi davranırdı.

Davina veya Deke'ye bunu anlatsam, bana asla inanmazlardı. Çünkü bu onun *yapacağı* bir şey değildi.

Aleesa, Terry'nin gidişini izleyerek "Hoşça kal" diye şarkı söyledi.

Terry bir anda ortadan kayboldu. O anda onun ödeme yapmadığını fark ettim.

Harika.

"Bizimle eve gitmek ister misin?" diye sordu Javier, sanki her şey tamamen normalmiş gibi.

"Ne?" diye tısladım. "Hayır! Neden sizinle bir yere gitmek isteyeyim ki? Randevumu mahvettiniz!"

"O adamla bir dakika daha geçirmek istemiyordun Octavia. Yüzünden okunuyordu."

Tamam... bu kısmen doğruydı. Terry beklediğim gibi bir adam değildi, ama Javier yine de bizi bölmeye hakkı yoktu. Son derece seksi bir profesyonel basketbolcunun, sadece benim iyi olup olmadığımı görmek için masamıza yaklaşmasının nasıl görüldüğünün farkında değil miydi? Terry muhtemelen kendini tehdit altında hissetmişti. Randevumuzun ortasında Terry'nin yanına bir kadın gelseydi, ben de onların bir ilişkisi olduğunu düşünürdüm.

Ama Javier ile benim aramda böyle bir şey yoktu ve asla da olmayacaktı.

"Sen benim neyi sevdiğimi bilmiyorsun, Javier," diye birkaç saniye düşündükten sonra sonunda söyledim.

"Lütfen, bizimle eve gel," diye ısrar etti ve elimi tuttu. "Geri dönüş için aracın olmadığını biliyorum."

"Javier, seninle *hiçbir yere* gitmiyorum," diye fısıldayarak tersledim. "Uber çağırırım."

"Octavia, ısrar ediyorum. *Lütfen.*"

O elini uzatmaya devam ederken ben ona göz kırptım. Lanet olsun ona ve o hüzünlü gözlerine. Lanet olsun, benim tek seks fırsatımı mahvettiği için. Terry ile sohbet etmek, onun hakkında birkaç önemli bilgi edinmek için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyordu

Terry ile sohbet ederek, ilk buluşmamızın tamamen garip geçmemesi için onun hakkında birkaç önemli bilgiyi öğrenmek için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyordu. Evet, Terry ile tek gecelik bir ilişki olurdu, ama onu o gece kendimi tatmin etmek için kullanabilir ve sonra bir daha onunla uğraşmazdım.

Nefesimi çekerek Javier'in elini itip kendi başıma ayağa kalktım.

"Sadece araba beklemek istemediğim için gidiyorum," diye mırıldandım. "Şimdi izin verin. Hesabı ödemem gerekiyor." Onun yanından geçmeye çalıştım, ama o narin eliyle kolumu tuttu.

"Ben hallederim," dedi. "Aleesa ile arabaya gider misin?" Bana Mercedes'inin anahtarını uzattı. "Arkaya park ettim."

Ona bugün izinli olduğumu, sözleşmeye göre bu saatte dadılık yapmak zorunda olmadığımı söyleme isteği duydum. Ama istemediğim tek şey, bir grup medyanın belirli bir basketbolcunun dadısının olay çıkardığını haykırmasıydı. Ve en son istediğim şey, berbat bir randevu yüzünden kovulmaktı.

Bu yüzden Aleesa'nın elini tuttum, çantamı aldım ve binadan çıktım.

Arabaya vardığımızda "Babanın cesareti" diye mırıldandım. Aleesa'nın emniyet kemerini taktım. Ben kemeri ayarlayıp sıkarken, o ayaklarını tekmeledi, yetişkinler arasında olanlardan tamamen habersizdi. Onun saflığını kışkandım.

Sonra, kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturarak yolcu koltuğuna oturdum. Javier'in arabaya doğru geldiğini gördüğümde, dizlerimi yolcu kapısına doğru çevirdim ve pencereden dışarıya sert bir bakış attım.

O arabaya bindi ve benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla yer kapladı. Temiz kokuyordu, sanki az önce duş almış ve ardından hafif bir sedir ağacı kokulu kolonya sıkılmış gibiydi.

Arka koltuğun zeminine paket servisi çantasını koyduktan sonra, motoru çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Aleesa için KIDZ BOP müziğini açtı. Rema ve Selena Gomez'in "Calm Down" şarkısını yüksek sesle söyledi ve sevimli şarkı söyleme sesi, kızgın kalmayı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

Javier'e bir bakış attım. Tek kelime etmedi. Ve sanki buna *haklı* varmış gibi kızgın görünüyordu.

"Bebeğim, gel, gel," diye şarkı söyledi Aleesa.

Kızgın olmaya hakkı yoktu. Gecemi mahvetti. Şimdi yine Rosie'yi kullanmak zorunda kalacaktım.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Davina'ya bir mesaj yazdım.

Ben: Javier'in az önce yaptığına inanamayacaksın.

Neredeyse anında cevap verdi. Bu da büyük olasılıkla çalışmadığı anlamına geliyordu.

Vina: Ne yaptı?

Ben: Randevumu mahvetti!

Vina: Randevu mu? Şu anda nasıl randevuya çıkabiliyorsun ki?

Ben: Mesele o değil ki.

Vina: Tamam... Nasıl mahvetti peki?

Ben: İzinli olduğum bir geceydi ve tanıştığım bir adamla restoranda oturuyordum. Javier aynı restorana paket sipariş almaya gelmiş ve bizi görmüş. Masamıza gelip her şeyi mahvetmiş. Vina: Yalan söylemeyi bırak. Javier böyle bir şey yapmaz.

Ben: Şaka yapmıyorum. Her şeyi mahvetti. Bilerek. Randevumun, bizim karmaşık bir ilişkimiz olduğunu düşündüğünden eminim. Javier'e kızgın görünmüyordu, sadece bana kızgındı. Valdez ve her şeye takıntılı hale geldi. Pislik. Vina: Bu çok komik.

Onun mesajlarının ne kadar sıkıcı olduğunu düşünürsen, öyle olduğunu düşünmezsin. Hiç emoji, sembol falan kullanmazdı. Ona orta parmak emojisi gönderdim.

Vina: Üzgünüm ama bu çok ilginç. Javier'in böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum.

Ben: Bu konuda gülüyor musun? Anlayamıyorum. Mesajlarında çok kuru konuşuyorsun.

Vina: Evet, gülüyorum. Ve sus.

Sonra önceki mesajının ardından şunu yazdı: Deke'ye söyleyebilir miyim?

Ben: Lütfen söyle. Belki arkadaşına biraz mantıklı davranmasını söyler.

Vina: Tamamdır.

Ona mesaj attıktan sonra, mesajlarımdan Naomi'nin adına gidip ona da bir mesaj attım:

Ben: Erkeklerden nefret ediyorum.

Diğer en iyi arkadaşım ise mesajlaşmada daha yavaştı. Gece vardiyasında doğum hemşiresi olarak çalışıyordu, bu yüzden birkaç saat boyunca ondan cevap beklemiyordum. Ama en azından bildirimi almıştı.

Javier'in evine vardığımızda, önce ben arabadan indim. Öfkeyle uzaklaşmaya gönlüm el vermedi. Çünkü öfkeyle uzaklaşmak, Aleesa'ya iyi geceler dememek anlamına gelirdi.

Javier paketleri toplarken, ben onu araba koltuğundan indirip eve taşıdım. İçeri girince, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve oturma odasına geçtim.

"Tava. Benimle yemek yer misin?" diye sordu Javier yiyecekleri tezgaha koyarken.

"Ah, tatlım, sanmıyorum. Ben zaten yedim, biraz doyduum."

"Lütfen," diye yalvardı, ellerini birleştirip bana köpek yavrusu gibi bakarak. Suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Bu kız çok fazlaydı. Beni kazanmak için kartlarını nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

"Seninle birlikte otursam nasıl olur?" diye teklif ettim.

"Yaşasın!" Masaya koştı ve yemek için hazır olan yükseltici koltuğuna tırmandı. Ben onun yanındaki koltuğuma oturdum, Javier ise masanın önüne bir tabak koydu. Bana baktığını hissettim. Karşılık vermek için bakmadım.

Bu benim haklarımın ihlali olmalıydı, değil mi? Bir tür sözleşme ihlali?

Ama yine de, patronumun randevularımı bölemeyeceğini belirten bir madde yoktu. Ancak, kişisel hayatımla ilgili herhangi bir nedenle beni işten çıkaramayacağını belirten bir madde vardı.

Aleesa yemeğine daldı, Javier da aynısını yaptı. O da glaze tavuk almıştı. Yediğim birkaç lokma çok lezzetliydi... ama şu anda onunla hiçbir konuda anlaşmaya niyetim yoktu.

Aleesa yemek yerken her türlü sesi çıkarıyordu, başını sallayıp ayaklarını tekmeliy . Bana brokoli çiçeği ikram etmeye çalıştı ama ben kibarca reddettim.

"Sen bilirsin," diye alay etti.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Ciddi kalmamı *gerçekten* zorlaştırıyordu. Üstelik benim kitabımdan bir sayfa alması da işleri kolaylaştırmıyordu. Ne zaman sağlıklı bir şeyi reddetsem, "sen bilirsin" derdim.

Yemeğini bitirdikten sonra, sandalyesinden kalkmasına yardım ettim. "Artık aramız iyi mi?"

"Bana kitap okuyabilir misin, Tava?"

Aman Tanrım.

Bulaşıkları lavaboya koyan Javier'e yan gözle baktım. İsteddiği zaman onu durdurup ona söyleyebilirdi.

gitmem gerektiğini söyleyip, saygımı biraz geri kazanabilirdi, ama yapmadı. Pislik. Hala tek kelime bile etmemişti. Ve hala kızgın görünüyordu. Ne sorunu vardı bu adamın?

"Sadece bir hikaye, sonra *gerçekten* gitmem gerek, tamam mı?"

"Tamam." Gülümsedi ve elimi çekerek beni mutfaktan dışarı çıkardı. Onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım ve odasına girdim. Önce pijamalarını giydirmeden ona hikaye okumazdım, bu yüzden kıyafetlerini değiştirdim, sonra dişlerini fırçalamasına yardım ettim.

Saçlarını taradıktan sonra, ona sevimli küçük bone taktım. Bu boneyi onunla çalışmaya başladığımda almıştım. Neden olmasın ki? Bukleleri korumaya değer kadar güzeldi. O da boneyi çok sevdi, kendisini prenses gibi hissettirdiğini söyledi.

Köşedeki koltuğa oturdum ve o da rafından bir kitap aldı; bir bebek pandanın ailesini arayışını anlatan bir kitap.

Bir şekilde, hikaye okumak, bana daha önce yaptığı oyuncak yiyecekleri ve banyo yapması gerektiğini söylediği, her tarafı boya kalem ile kaplı çıplak bir bebeği göstermesine dönüştü. Sonunda, gözlerini ovuşturdu ve yatmaya hazır olduğunu söyledi.

Onu yatırdım ve beyaz gürültü makinesini açtım.

Biri büyük ışıkları kapattı, bu yüzden gece lambası onların yerini aldı. Onu yatırdıktan sonra omzumun üzerinden arkama baktım. Javier kapı pervazının arasında duruyordu, omzunu kapı pervazına dayamıştı.

En azından artık kızgın görünmüyordu.

"İyi geceler, Leesa. Yarın görüşürüz." Alnına bir öpücük kondurdum, sonra elbisenin eteğini aşağı çekip kapıya doğru yöneldim.

"Affedersiniz," diye dişlerimi sıkarak mırıldandım. Javier yana doğru kaydı ve odaya girerek Aleesa'ya bir öpücük verdi.

Koridorda dolaşarak merdivenlerden aşağı inip oradan uzaklaşmaya hazırdım, ama Javier adımı seslendi.

Yürüyüşümü durdurup, kapıyı aralık bırakarak bana döndü. Tamamen bana döndüğünde, öfkemi içimde tutmaktan yoruldum.

"Bu gece beni utandırdın," diye bağırdım. "Ben sadece... Hala kafamda bunu anlamaya çalışıyorum. Ne *düşünüyordun* ki? Randevumu öylece bölmeye hakkın yoktu!"

Bir adım yaklaştı ama hiçbir şey söylemedi.

"En azından özür dilemeyecek misin?" diye sordum, ben de ona yaklaşarak.

"Hayır," diye cevapladı.

Öfke damarlarımdan fışkırıyordu. Bağırmak istedim. *Çığlık atmak* istedim. Aleesa'nın yanında olması onun için büyük şansdı.

"Neden özür dilemiyorsun?" diye sordum.

Gözleri başımdan ayak parmaklarıma doğru kaydı.

Sonra, iki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı, başımın arkasını avuçladı ve beni öptü.

ON YEDİ

OCTAVIA

Javier birkaç adım öne doğru ilerleyip beni arkaya doğru ittiğinde inledim, sırtım en yakın duvara çarptı ve portrelerden biri sallandı.

Beni kollarının arasına aldı ve elbisem uyluklarımın üstüne kadar çıktı. Bir eli bacağımın yanından yukarı kayarken, diğer eli başımın arkasında, uzun parmaklarıyla yüzümü kavradı.

Kavrayışı sahiplenici ve güçlüydü ve kesinlikle bir mesaj veriyordu.

"Seni kendime ait etmek *istediğim* için özür dilemeyeceğim," diye ağzıma doğru homurdandı.

Beni istemek mi?

Söyleyecek kelimeler aradım ama nefes almaya vaktim bile olmadı , çünkü ağzı tekrar ağzıma çakıldı. Elini yüzümden çekti ve beni koridordan geçerek yatak odasına taşıdı.

Onun yatak odasına sadece bir kez girmişt看, o da *Bluey* yapışkan bandajları almak içindi. Aleesa onları çok severdi, ama Javier onları saklardı çünkü Aleesa onları kesik veya sıyrıklar için kullanmazdı. Onları dekoratif çıkartma gibi kullanırdı. Bunun dışında, oraya girmek için hiçbir nedenim yoktu.

Ama şimdi vardı. Ve o da *onunla* birlikteydi.

Sırtım yumuşak kral yatak üzerine düştüğünde bile beni öpmeyi bırakmadı. Yüzünü tuttum ve onu daha derin öptüm, sonra dudaklarımız sadece kısa bir süre ayrıldı, böylece o eğilip gömleğini çıkarabildi.

Gömleği çıkınca, tekrar daldı ve kocaman vücudunu bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Ereksiyonu sallandı ve

aşağıya doğru, amımı bastırarak, beni her saniye daha da ıslatıyordu. Titreyen, çaresiz bir nefes bedenimden çıktı. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Külotumu bir kez kaydırması, şortunu ve boxerını bir kez çekmesi yeterliydi, o da içime girmiş olacaktı.

Aynen öyle.

Terry'nin yerine geçecek harika biriydi. Javier, kendimi onunla yatarken hayal edebileceğim biriydi, ama bunu asla yapamazdım - en azından kendime böyle söylüyordum.

Hayır. Gerçekten. Akıllı davranmalıydım. Bir erkeğin penisi için kariyerimi tehlikeye atamazdım. *Asla*. Hiçbir koşul olmasa bile. İkimiz de görmezden gelmeye razı olsak bile. Bu son derece profesyonelce değildi ve çok çirkin bir hal alabilirdi.

Bu düşünce beni kendine getirdi. Eğer işler ters giderse, eğer çok ileri gidip seks yaparsak, yarın nasıl hissederiz? Ya da daha da iyisi, o nasıl hisseder?

Tahminim doğruydu. Pişman olacaktı. Yüzde yüz.

"Bekle." Ellerimi göğsüne bastırdım ve o, dudakları şişmiş, gözleri şehvetle parıldayan bir şekilde geri çekildi. O ince basketbol şortunun altında inanılmaz derecede sertleşmişti. Ay ışığı onu bronz bronz cildini güzel koyu kahverengi meme uçlarını vurguluyordu. Ayrıca, her iki yanında derin kesikler olan, ağız sulandıran bir altı paketi vardı.

lezzetli bir V oluşturdu.

O çok seksi biriydi. Aslında *fazla* seksi.

Pantolonundaki o çadırı görmek içimde bir şeyler uyandırdı. Beni heyecanlandırdı ve sabırsızlandırdı, sanki o suymuş ve ben çöldeymişim, susuz kalmış ve sadece onun getirebileceği şeyi istiyormuşum gibi. Evet, susamış bir orospu gibi davranıyordum.

Şu anda beni tatmin etmek için o mükemmel olurdu. Sadece o kaşıntıyı gidermek için...

Ama yine de yapamazdık. Kahretsin. Onu geri çevirmek beni mahvedecekti.

"Yapmamalıyız," diye sonunda ona söyledim, aklım başıma gelmişti.

Bana baktı ve hemen başını sallamaya başladı, koyu renkli saçları alnına dökülüyordu. "Evet. Haklısın. Ben... üzgünüm. Haklısın."

Yataktan kalktı ve parmaklarıyla saçlarını taradı.

"Sadece Aleesa," diye ekledim, otururken, onun anlayacağını umarak.

Neyse ki anladı. Tekrar başını salladı. "Evet, Aleesa. Onun için bunu mahvedemeyiz. Senin burada olmandan çok hoşlanıyor. Ve benim bana farklı bakmanı istemiyorum."

"Sana farklı bakmam," diye mırıldandım. "Ama *senin* bakacağından korkuyorum. Ya da yakın gelecekte başka biriyle tanışırsan, yaptıklarımız yüzünden beni dadın olarak kovacağından korkuyorum. Ve... işimi gerçekten çok seviyorum." Masumca omuz silktim, bu nedenlerin yeterli olmasını umarak.

Koyu renkli gözleri bana takıldı. "Gelecekte kimseyle tanışmayı planlamıyorum." Sözleri kesindi. Sanki hayatının ona neler getireceğini biliyormuş gibi.

Ben güldüm. "Bunu bilemezsin."

"Evet, öyle. Kimseyle tanışmak istemiyorum. Bir daha evlenebileceğimi sanmıyorum. Her şey çok... karmaşık."

Hmm. Onu anlayabiliyordum. Yine de, ne diyeceğimi bilemeden ona göz kırptım.

"Ama dediğim gibi, haklısın. *Bunu* kesinlikle yapmamalıyız bunu yapmamalıyız," dedi, daha çok kendine değil bana.

O yatağın kenarına oturduğunda, ben de kayarak öne doğru kayıp yataktan indim. An geçmişti. Elektrikli atmosfer kaybolmuştu. Gitme vaktim gelmişti.

Elbisemi aşağı çektim ve omuzlarımdan sarkan saçlarımı düzelttim.

Birbirimize baktık. Oda sakın bir sessizliğe büründü.

Ay ışığı odanın yarısını kapladı, geniş omuzlarını, koyu saçlarını ve sert çenesinin bir kısmını gümüş rengi bir ışıkla kapladı.

Oradan uzaklaşmalıydım.

Hemen o kapıdan.

Sanki bana bunu yapmamı söylüyordu — sadece gitmemi. Çünkü gitmezsem, ikimizin de kontrol edemeyeceği bir şey olacaktı.

Ama sonra ayağa kalktı ve yavaşça yaklaştı, yüzümün her ayrıntısını inceledi. Üzerimde yükseldi, gözlerimi gözlerine kilitledi. Vücudundan yayılan ısı beni ısıttı, beni kendine çekti.

"Git, Octavia." Sanki bir uyarıymış gibi fısıldadı. "Tamam," diye fısıldadım, içimdeki her şey kalmak için can atıyor olsa da.

Ama gitmek zorundaydım. *Hemen.*

Arkamı döndüm, kapıya doğru yönelip o dadaki tüm o sıcaklık ve arzudan kaçmaya hazırdım.

Ama daha yapamadan, Javier bileğimi yakaladı, beni döndürdü ve "Siktir et" diye mırıldandı.

Sonra beni tekrar öptü.

ON SEKİZ

JAVIER

Ne yaptığımı bilmiyordum. Gitmesi *gerekiyordu*.

. . . ama neden ona izin veremedim?

Şimdi o benim ellerimdeydi, yumuşak yüzü benim ellerimde, esnek altın kahverengi teni parmaklarımın altında. Tadı tekila ve limon gibi idi ve ben hepsini içmek istedim.

Onu kaldırıp tekrar kollarımın arasına aldım ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Aleesa'nın uyanıp yataktan kalkıp bizi birbirimize sarılmış halde bulma riskini göze alamazdım.

Yatağa döndüm ve Octavia'yı tekrar yatırdım. Ama bu sefer beni durdurmadı. İçten içe, durdurmasını dileseydim de. Bana siktirip gitmemi ya da benim önemli olmadığımı söylemesini dileseydim de. Ya da beni istemediğini söylemesini dileseydim de. O zaman onu bırakırdım. Bunu kabul ederdim.

Ama yapmadı.

Ve her öpüşmemizde gözlerimin içine yıldızlar parıldayarak bakması da işleri kolaylaştırmadı. Hayranlarımın gözlerindeki gibi hayranlık dolu yıldızlar değildi. Yakıcı bir hayranlık ve arzu dolu yıldızlardı. Beni istenen, *ihtiyaç duyulan* biri gibi hissettiren yıldızlardı.

"Senden uzaklaşamıyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Sakın," diye mırıldandı. Oturdu. "Elbisemin arkasındaki fermuarı aç."

Ben başımı salladım ve o da hiç vakit kaybetmeden ters dönüp dizlerinin üzerine çöktü. Kalçaları mükemmeldi. Onları okşamak, öpmek istedim. Ama bunun yerine fermuarını açmaya odaklandım

durana kadar aşığı çektim. Elbisesini çıkarmasına yardım ettim ve elbise yatağıın kenarından kayarak yere yumuşak bir *ses/e* düştü.

O da bana döndü ve kırmızı dantelli sütyen ve ona uyan külotla karşımda durdu. Vücudu inanılmazdı, ince ama dolgundu. Her santimini öpmek istediğim ipeksi kahverengi bir teni vardı.

"*Siktir...*" diye mırıldandım, "sos muy hermosa, Octavia."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Çok güzelsin." Avuç içlerimi uyluklarına kaydırdım. O sıırttı.

Bunu bir randevuda giydiğine inanamıyordum. Uyumlu iç çamaşırı mı? O adamla seks yapmayı bekliyordu. Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Kimsenin ona sahip olmasını istemiyordum. Bu beni bencil yaparsa da umurumda değildi. O artık benimdi.

Bu duygular nereden geliyordu? Neden birdenbire ona karşı bu kadar sahiplenici olmuştum?

"Neden çıkıyorsun?" diye sordum bir öpücükten sonra. "Çıkmıyorum" diye cevapladı.

"O zaman o adam kimdi?"

"Sadece şu anda yaptığımız şeye yol açması gereken bir ilişkiydi. Derin bir şey değildi."

Ağzı boğazımı okşarken kaşlarımı çattım. Öpücüklerini yukarı doğru sürdü, çenemi ve sonra yanağıını öptü. Sonra durdu ve gözlerime baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzümde kendi cevaplarını ararken.

Kafamı salladım. "Bir şey yok." Aptalca duygularımı silip atmak umuduyla onu tekrar öpmeye çalıştım, ama dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce yüzümü yakaladı.

"Javier." Yüzümün tüm özelliklerini inceledi. "Kıskanıyor musun?"

"Evet," diye homurdandım. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Neden?"

Ellerimle dengemi sağladım ve vücudunun pürüzsüzlüğünü, düz karnını ve kalın

uylukları. "Çünkü onun sana sahip olmasını istemedim. Benim dışımda *kimsenin* sana sahip olmasını istemiyorum."

Bunun üzerine kızın üzüleceğini düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, onun randevusuna karıştığım için kendime kızgındım. Ama onu gördüğümde, sanki bedenim zihnimle bağlantı kurmuyordu. Düşünmeden önce bacaklarım hareket etti.

Keşke Aleesa, Tava'nın restoranın karşısında oturduğunu belirtmeseydi. Asla fark etmez ve unutturdum. Ama yine de, bunu yapmasaydı, şu anda bulunduğumuz yerde olmazdık. Aynı odada. *Benim* odamda.

Dokunuyo

rduk.

Öpüşüyor

duk.

Arzuluyorduk.

"Bu adil değil." Şortumu ve boxerımı aşağı indirdi, sonra eliyle sikimi avuçladı. O okşarken inledim, bu beni öncekinden daha da sertleştirdi. Lanet olsun, elleri çok yumuşak ve mükemmeldi.

"Biliyorum," diye mırıldandım dudaklarına.

"Öyleyse kanıtla." Çenesini eğerek dilini ağzıma soktu ve sonra öpücüğünü sonlandırdı. "Beni istediğini kanıtla."

Sözleri beni ateşlemek için fazlasıyla yeterliydi.

Parmaklarımla külotunun askılarını tutup çıkardım. O yatağın üstüne kayarak yastıklara yaslandı, ben de üzerine tırmandım ve yüzümü bacaklarının arasına yerleştirdim.

Kızın amının ısı yüzüme yayıldı. Güzel kokuyordu. Temiz.

Siktir. Kendimi neye bulaştırıyordum?

"Emin misin?"

"Javier," diye yalvardı. "Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Ben sadece... Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var. *Lütfen.*"

"Tamam." Ellerimi kalçalarının altına sokup onu kendime doğru çektim, dizlerimin üzerine çökerek kalçalarını yukarı kaldırdım.

Nefesini tuttu, sonra heyecanlı gözlerle bana bakarken dişlerini alt dudağına geçirdi.

Ağzımı indirdim ve dudaklarımı açarak dilimi amına gömdüm.

Bir sonraki nefes nefese kalışı keskin ve havayı deliciydi. İçgüdüsel olarak, vücudu şoktan sıçradı, ama ben onu bırakmadım. Onu yalarken ona baktım, dilimi klitorisinin etrafında gezdirdim ve sonra onu içine daldırdım.

Onu tatmak istedim. *Onun her yerini*. Kim bilir ne zamandır bunu yapmak için can atıyordum ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. Onun ve benim konumum için onu ne kadar istediğimi inkar etmek için çaresizce uğraşıyordum. Ama o gece, tüm o ahlaki değerler pencereden dışarı uçtu. Kendime bunun sadece o gece için olacağını söyledim. Sadece bu gece ve bir daha asla.

"Aman Tanrım, Javier," diye nefes nefese, dantelli göğüslerini avuçlayarak, ben dilimi dairesel hareketlerle gezdirirken.

Klitorisini öptüm, emdim, o da bana bakarken ben de onun gözlerine baktım. Sonra şişmiş sinir küresini daha hızlı yaladım. Kahverengi gözleri başının arkasına yuvarlanması ve çığlık atması çok uzun sürmedi.

O boşalırken kalçalarını indirdim ve yavaş, nazik yalamalarla onu bitirdim. Düzensizce nefes alıp verirken, bir avuç saçımı tuttu ve her saniyesini emmek için amını dilime sürttü.

Sonunda beni bıraktı.

"Kendimi kanıtlamaya devam etmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Evet, lütfen." Sözleri yarı inilti halinde çıktı. Vücuduna tırmandım ve ağzını bulup onu derin bir şekilde öptüm. Ona kendini tatma şansı verdim, sonra ağzımı çekip komodinden prezervatif aldım.

En son seks yaptığımda neredeyse bir yıl olmuştu ve bu tamamen yolda olan bir kazaydı. Şu anda çok azgın olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. If there was a meter for my level of

azgınlığım, onu hemen kırardım. Bu gecenin ikimiz de tatmin olmadan bitmesine izin vermeyecektim.

O arkadan sütyenini açıp çıkarırken ben prezervatifi taktım. Düşündüğüm gibi, göğüsleri mükemmeldi. Kahverengi meme uçları hoş bir şekilde dikleşmişti. Ellerimi dolduracak kadar dolgundu. Yavaşça sikimi okşarken eğilip onları emmeye başladım.

"Lanet olsun, Octavia," diye inledim meme ucunun etrafında. "Bu çılgınca."

"Biliyorum." Kalçalarımı kavradı ve kalçalarını eğerek içime girmesini istedi.

Penisimin tabanını kavrayarak, başını onun girişine bastırdım. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum ve beni içine çekip kaplamasına hazırdım.

Kalçalarımı tutarak, gözlerimin içine bakarken beni daha derine yönlendirdi. Bu hareketin beni ne kadar tahrik ettiğini bilmiyordu — bu, onun da benim kadar bunu istediğini kanıtlıyordu. Bir santim daha içeri girerken, penisim avucumda kasılmaya başladı. Ve sonra bir santim daha.

Her birinde, sanki bu his gerçek değilmiş gibi, ağızlarımız açıldı. Sanki bundan daha iyi bir his olamazmış gibi. Bir santim daha içeri girdiğinde, penisimin yarısı girmişti. Dişlerini alt dudağına batırarak inledi. Artık daha fazla dayanamazdım. Sonuna kadar ittim ve o mutluluktan çılgık atarken, içimden büyük bir inilti çıktı.

"Hissediyor musun?" Sesim kulağında bir gürültü gibiydi. "Sen *benimsin*, mi amor."

"İspanyolca söyle," diye yalvardı, nefes nefese.

"Sos *mía*, mi amor."

"Oh, Tanrım."

Bacaklarından birini yukarı doğru ittim ve kendimi daha derine girmek için zorladım. O inledi.

"Siktir, Octavia." İnledim. "Çok iyi hissettiriyorsun." "Sen de çok büyük hissettiriyorsun," dedi.

İtmeye başladım, bir dirseğimi başının dışına dayadım, sonra yüzümü indirip dudaklarını tekrar tatmak için eğildim. Her itişime karşılık verdi, benim ritmime uyarak onları kabul etti. Penisim o kadar sertleşmişti ki, boşalmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Onun içinde olmak hayal ettiğim gibi değildi. Bu kadın beni her yönden tüketiyor ve kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Dizlerimin üzerine çökmeyi başardım ve bacaklarını omuzlarıma koyacak şekilde yukarı kaldırdım. Ayaklarının kenarı yanağıma okşadı ve ben de onu öptüm, sonra ağzımı ayak bileğine indirdim.

O da bundan hoşlanmış gibiydi. Sanki tekrar yapmamı istiyormuş gibi bana baktı. Ben de öyle yaptım. Yumuşak ayağının yanını, narin ayak bileğini öptüm.

"Bu konuda çok iyisin," diye iç geçirdi. Elini uzattı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve tekrar öpülebilmemiz için beni kendine çekti.

O bacaklarını belime doladığında, boğazımdan boğuk bir inilti çıktı ve beni daha derine itti.

"Evet." Başımı eğip boynunu öptüm, kıvrımını emdim. Ona sertçe girerken elimle göğüslerinden birini avuçladım. "Sen her şeysin."

"Oh," diye inledi, sırtı kavislenerek. Pelvisimin ona sürtündüğünü, onu tahrik ettiğini hissedebiliyordum. "Yine boşalacağım."

Onun heyecanlandığını görmek, göğsünün inip kalkmasını izlemek ve doruğa yaklaşırken nefesinin hızlandığını duymak içimde şişkinlik yarattı.

O ecstasy içinde çılgık atarken, ben onun ağzını avuçlarımla kapattım.

"Şşş, aşkım," diye fısıldadım ve elmacık kemiğine bir öpücük kondurdum.

Elimin arkasında inledi ve itaatkar bir şekilde başını salladı. Ve bilmiyorum... bu bana bir şey yaptı. Onun kontrolsüz tepkilerini tekrar duymak istememe neden oldu.

G-noktasını tetiklemeye devam ettim, tıpkı daha önce yaptığım gibi okşayarak. Gözleri geriye devrildi ve göğüslerini sıktı. O gece ikinci kez orgazm olurken başını geriye attı... ve ben artık kendimi tutamadım.

Ben zaten sınırdaydım ve o bıraktığında ben de bıraktım. Odanın boş köşelerini vahşi bir inilti doldurmadan önce ona birkaç kez çarptım.

Sessiz kalmak buraya kadarmış.

"Siktir, Octavia. *Siktir*." İnleyerek, onun kolunu kavradım ve daha derine gömüldüm, sonsuza kadar onun sıcaklığı içinde kalmak istedim. Orgazmım o kadar güçlüydü ki, onun üzerine yığıldım ve prezervatife boşalmaya devam ederken titriyordum.

Onun içine derinlemesine gömülmüş, yüzümün bir tarafı göğüslerinin arasında dinlenirken, gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Onun çarpan kalbini, ciğerlerinden geçen düzensiz nefeslerini dinledim.

"Bu... " Sesi kesildi. "Evet." Tek söyleyebildiğim buydu.

Yavaşça içinden çıktım, prezervatifim spermle doluydu. Bir an onu inceledim, sonra yataktan kalkıp banyoya gittim, prezervatifi çöp kutusuna attım ve kendimi temizledim. Sonra bir bez aldım, ılık suyla ıslattım ve odaya götürdüm.

"Ben..." Bezle elime alıp, ona temizlenmesine yardım mı etsem, yoksa kendi başına mı bıraksam diye tereddüt ettim. "Yardım etmem senin için çok samimi olur mu?"

Gülümsedi, gözleri yumuşak ve anlayışlıydı. "Javier, az önce penisin vajinamdaydı. Bundan daha samimi bir şey olabileceğini sanmıyorum."

Utanç dalgası beni sardığında, boynumdan yüzüme kadar bir sıcaklık yayıldı.

"Doğru." Ben de bir kahkaha attım. "Tamam."

Spermli silerek temizledim, titizlikle ve hepsini aldığımdan emin olarak.

Her şeyi temizledikten sonra, tekrar gülümsedi ve "Teşekkür ederim" dedi.

Ben başımı salladım ve şortumu ararken, o yataktan inip sütyenini ve külotunu aradı. İkisini de giymedi, ama elbisesini tekrar giydi. Fermuarını çekmedi ama. Eşyalarını göğsüne sıkıca bastırdı ve "Misafirhaneye gitmeliyim." dedi.

"Evet. Tabii ki." Aptal gibi başımı salladım. Çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kalmasını mı isteyecektim? Daha fazlasını mı isteyecektim?

Hayır. Daha fazlasını isteyemezdim.

Zaten sınırları bulanıklaştırmıştım. Bu olay duyulursa, kimse susmazdı. İkimiz de buna açıkça ihtiyaç duyuyorduk ve artık bitmişti. Yeterliydi. Yeterli olmalıydı.

Kapıya doğru yürüdü ve yumuşak bir gıcırtı ile kapıyı açtı.

"Octavia... bunu kimseye söylemeyeceksin... değil mi?"

Oda ortasında yarı çıplak dururken bana baktı. "Hayır," diye cevapladı. "Bu seninle benim aramda kalacak."

"Tamam," diye fısıldadım, rahatlamış bir şekilde. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler." Kapıyı kapatarak odadan çıktı. Merdivenlerden inen ayak seslerini duyamayacak hale gelene kadar bekledim, sonra odadan çıkıp evin arkasındaki misafir yatak odalarından birine gittim.

Pencereden, bir eliyle sütyenini ve külotunu göğsüne sıkıca tutarken, diğer eliyle topuklu ayakkabılarının kayışlarını taşıyan halını çimlerin üzerinde yürüdüğünü izledim.

Giderken her adımında canlılık vardı. Bir ayağını diğerinin önüne attı, sonra başını kısa bir süre geriye atarak gökyüzüne baktı. Neredeyse gülümsediğinden emindim.

O sonunda misafirhaneye vardığında pencereden uzaklaştım. Onun gibi gülümsemeli miydim

yoksa arzularıma boyun eğdiğim için kendime hayal kırıklığı
duymalıydım.

ON DOKUZ

OCTAVIA

Ertesi sabah çok fazla endişeyle uyandım
uyandım —aslında endişe ve heyecanın karışımıydı.

Yeni günün ne getireceğini bilmediğim için endişeliydim. Javier Valdez ile seks yapmıştım... kızına bakmam için bana para veren adamla. Bunun iyi sonuçlanacağına dair hiçbir umut yoktu.

Yine de, önceki gece tam olarak istediğim şeyi elde etmiştim ve *vay canına*. İnanılmazdı. Ağzıyla ve penisiyle yaptığı şeyler... *Vay be*. Bunu tarif edecek kelimeler bulamıyordum. Bir orgazm fazlasıyla yeterli olurdu, ama bir gecede iki orgazm? Kahretsin, başka hiçbir erkek için beni mahvetmiş olabilirdi.

Eski sevgilim bile bu kadar iyi değildi. Luther yatakta bencildi. Tek umursadığı şey kendini tatmin etmektir. Ama Javier öyle değildi. Ona beni ne kadar istediğini kanıtlamasını söyledim ve o da bunu fazlasıyla yaptı.

Onun evine gittiğimde garip bir durum yaşamamak için birkaç kahvaltılık sandviç yapmaya karar verdim. Fırına birkaç bisküvi attım, sonra da yumurta pişirdim.

Sosisleri ısıtırken, Naomi'nin 'daki mesajını tekrar okudum.

Naomi: Sana da merhaba. Neden erkeklerden nefret ediyoruz?

Doğru. Önceki gece gönderdiğim mesajda erkeklerden nefret ettiğimi söylemiştim. Şimdi ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Yani, teknik olarak, I still didn't care for the male mentality.

Özellikle erkekler zehirli erkeklikle dolu olduğunda. Ama Javier gibi bir adamı nasıl hor görebilirdim ki? On iki saat önce beni muhteşem bir şekilde becermiş bir adamı.

Ben: Kötü bir şey yaptım

Naomi birkaç saniye içinde cevap verdi.

Naomi: Aman Tanrım. Ne yaptın kızım?

Mesaj atmak yerine onu aradım.

"Beni aramak zorunda mıydın?" diye cevapladı. "Bu gerçekten kötü bir şey olmalı."

Gülerek cevap verdim. "Bu konuşmanın izini telefonumda bırakmak istemediğim için arıyorum."

"Ne oldu? Anlat hadi, dur beni beni merakta bırakmayı bırak! Buna dayanamadığımı biliyorsun."

"Eh, erkeklerden sandığım kadar nefret *etmiyor* olabilirim... en azından şimdilik."

"Oh. Yani randevu o kadar iyi mi geçti?"

"Hayır, kızım. Randevu felaketti," dedim ona, alüminyum folyoyu çıkararak.

"Tamam, beni kaybettiriyorsun."

"Randevu berbattı. Adam beni terk etti, ama sadece hiç beklemediğim biri ortaya çıkıp randevuyu böldüğü için."

"Yemin ederim ki, Octavia, eğer o boku ağzından çıkarmazsan, ben de kendimi kaybedeceğim." Gerçekten de öyle olacaktı. Üçüncü vardiyada çalışıyordu ve bu saatte duş alıp rahat bir uykuya dalmak için yola çıkmış olacaktı.

"*Javier* restorana geldi."

"Bekle... basketbolcu patron mu? O Javier mı?"

"Evet. Randevumu mahvetti. Gelip sanki biz bir çiftmişiz gibi davrandı. Çok sinirlendim ama araba kullanamazdım, Terry gitmişti ve Aleesa da oradaydı, bu yüzden ben de

neredeyse onunla birlikte evine dönmek zorunda kaldık. Ama onu yatağına yatırdığımızda... "Naomi..." diye iç geçirdim.

"Ne?" diye bağırdı, benim oyalanmamdan bıkmış bir şekilde.

"Bana, randevumu mahvettiği için özür dilemeyeceğini söyledi, çünkü *beni istediğini söyledi*. Başka kimsenin beni almasını istemediğini söyledi."

Keskin bir nefes aldı.

"Sonra bana doğru yürüdü ve koridorda beni öptü. Aynen böyle. Beni kucakladı ve şehre gitti, kızım."

"Yalan söylemeyi

kes!" "Çok

ciddiyim."

"*Yani yaptınız*, değil mi?"

"Evet. Ve çok güzeldi. Açıkçası, *fazla* güzeldi." Alt dudağımla ısıtarak, ayrıntıları hatırlamamaya çalışarak elimden geleni yaptım.

Ama bu çok zordu. Adam *çok iriydi*. Yani, ellerinin ve ayak kabıllarının büyüklüğünden, büyük bir penisi olabileceğini tahmin etmiştim, ama o hem uzun hem de kalındı ve onu nasıl kullanacağını *çok iyi* biliyordu. Bu müthiş bir kombinasyondur.

Naomi sevinçle çığlık attı, sonra sanki bu yüzyılın en komik haberiymiş gibi kıkırdadı.

"Bu komik değil Naomi! Bugün onunla yüzleşmek zorunda olduğum için çok gerginim ve içimden bir ses onun pişman olacağını söylüyor."

"Ya öyle değilse? Ya o kedicikle daha fazlasını istiyorsa?"

Ben gülerek burnumdan soludum. "Çılgınca olan şey, Aleesa'nın hatırı için bunu yapmamamız gerektiğini söyledim, ama ikimiz de dayanamadık. O anda birbirimizden başka hiçbir şey istemiyorduk sanki." Kafamı salladım ve belimi tezgahın kenarına dayadım.

Bunun gerçekten olmuş olması hala aklımı başımdan alıyordu. Ben ve Javier.

Onun yatağında.

Başka bir anı daha aklıma gelince bacaklarımın arasında bir sıkışma hissettim. Bacaklarımın arasında gömülmüş, ağzı tenimde, öpücükleri tutkulu, aç ve biraz da sahiplenici.

"Ya pişman olup beni kovarsa?" Bisküvileri folyoya sardım ve bir kaba koydum.

"Sence yapar mı?"

"Bilmiyorum. Dadılarıyla yatacak türde birine benzemiyor."

Bekle. Daha önce dadılarından herhangi biriyle yatmış mıydı? Çünkü yatmışsa, bu da durumu değiştirirdi. O zaman kesinlikle kovulurdum, çünkü bu, beni özel kılan veya diğerlerinden ayıran hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelirdi.

Hayır. Öyle bir şey yapamazdı. Javier'in işe aldığı insanlarla ilişki kurduğunu gerçekten hayal edemiyordum. Ve o ile benim aramda... bir bağ vardı. Derin ve samimi bir bağ. Diğerleriyle böyle bir şey hissetmiş olamazdı... *değil mi?*

Karnım guruldadı, ama aç mıydım yoksa gergin miydim emin değildim.

"Gitmem gerek, ama boş vaktim olunca seni ararım."

"Tamam, canım," Naomi içini çekti. "Beni haberdar et. Ve ona sinirlenme. Sakin davran ve hiçbir şey olmamış gibi davran. Bir şey söylemeden önce onu iyice oku."

"Deneyeceğim."

Telefon görüşmesi bittiğinde, kabı aldım ve çantamı kapıp arka cebime telefonumu koyarak konukevinden çıkıp Javier'in arka kapısına doğru yola çıktım.

Mutfağın boş olduğunu görünce rahatladım; ancak yukarıdan ağır ayak sesleri geliyordu, bu da Javier'in uyanık olduğu anlamına geliyordu. Konteynırı tezgahın üzerine koyarken, keşke bu kadar titiz olmasaydım diye düşündüm.

İyi alışkanlıklarım sayesinde mutfak tertemizdi, oturma odası düzenliydi ve yerde tek bir oyuncak bile yoktu. Biraz dağınık olsaydı, kendimi meşgul göstermek için temizlik yapabilirdim

Aleesa, eminim, derin uykudaydı ve en az bir saat kadar uyanmayacaktı.

Sarılı bisküvilerden birini çıkardım, raflardan birinde duran aşk romanımı aldım ve kanepeye oturdum. Sandviçimi ısıtırken, merdivenlerden ayak sesleri geldiğini duydum.

Javier köşeyi döndüğünde hızlıca çiğnedim ve ısırtığı yuttum. Onu görünce nefesim kesildi.

Tanrım. Adam atıştırmalık gibi görünüyordu.

Normalde basketbol şortu ve düz tişört giyerdi. Ama şu anda kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giyiyordu. Saçları geriye taranmıştı, alnında birkaç tutam saç sarkıyordu. Bileğinde gümüş bir Versace saat vardı. Oturduğum yerden, sıcak ve baharatlı kolonyasının kokusu bana doğru geliyordu. Sandal ağacı ve koyu misk gibi.

Beni gördüğünde gözleri biraz büyüdü ve dudakları aralandı. Tıraş da olmuştu. Normalde çene hattında ve ağzının çevresinde sakalları olurdu, bu da ona sert bir görünüm verirdi. Ama bugün keskin ve temiz görünüyordu.

Aklım takvime gitti. Dikkatsiz davranışlarımızdan endişelenmekle meşgul olduğum için bugünün etkinliklerini kontrol etmemiştim bile. Ne planlamıştı?

"Merhaba," dedim, kucağımdaki kırıntıları silkelerek.

"Selam," diye cevapladı. Beyaz Nike ayakkabılar giyiyordu, ona çok yakışıyordu. Onu tasarımcı ayakkabıları giyerken hayal edemiyordum. Onun bedenine uygun ayakkabı bile var mıydı ki? Şey... Özel sipariş verebileceğinden emindim.

"Kahvaltı sandviçleri hazırladım." Mutfağa gitmek için ayağa kalktım. "İster misin diye emin olamadım."

"Tabii, alabilirim." Kahretsin.

Nereye gidiyordu?

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Javier güldü ve "Bugün neler olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

Utanarak, "Üzgünüm. Hayır. Ama telefonuma bakabilirim." dedim. Kapüşonlu ceketimin cebine uzandım, ama o başını salladı ve bar tezgahına yaklaştı. Tezgahın etrafından dolaşp yaklaştığında, nefesim kesildi.

Bana yumuşak gözlerle baktı. "Bugün Element'te bir hayır etkinliği var. Benim ve Deke'nin katkıları dışında bir milyon dolarlık bağış topladık ve bunu kutluyoruz."

"Oh!" Parmaklarımı şıklattım. Doğru. Element, Javier ve Deke'nin Atlanta'da sahip oldukları eğlence merkezi ve spor salonuydu. Gelirlerinin çoğu üyeliklerden geliyordu ve bu paralar ihtiyaç sahibi çocuklara yardım etmek ve toplumu desteklemek için kullanılıyordu. "Evet! Bana bundan bahsetmiştin. Aleesa'yı da getirmeli miyim?"

"Evet. Gelmesini çok isterim. Çocuklar için yapacak çok şey olacak. Ben erken gitmem gerekiyor, ama sen onu biraz geç getirebilirsin. Etkinlik saat 12'de başlayıp 3'te bitiyor."

"Tamam."

O öne doğru uzandı. Bir an için belimi tutacak sandım, ama onun yerine kabı hedef aldı ve onu aldı.

"Senin yemeklerine asla karşı koyamıyorum." Gülümsemedi, ama yine de gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu kadar beğendiğine sevindim." Geri çekilmesini, evden çıkıp rekreasyon merkezine giderek bu gerginliği gidermesini bekledim.

Alüminyum, onun büyük ellerinde buruştu ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Aramızda garip bir durum mu olacak?" diye sordu.

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Sadece sen garip hale getirirsen."

"Garip olmasını istemiyorum." "Beni kovmayı mı planlıyorsun?"

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Hayır. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı hafifçe silktim. "Dün gece yaptıklarımızdan sonra bu olası görünüyor. Özellikle de pişman olduysan."

Alnımdan çeneme kadar tüm yüzümü inceledi. "Pişman mısın?"

"Bilmiyorum." Bir an durdum ve yemin ederim ki yüzü benimkine yaklaşıyordu. "Sen pişman mısın?"

"Ben de bilmiyorum."

"Ortamı garip hale getirmeyeceğim," diye onu temin ettim. "İstersen, bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. İkimizin de o anda ihtiyacı olan bir şey gibi davranabiliriz, susadığında içki içmek ya da acıktığında yemek yemek gibi."

"Ama... ben öyle görmek istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. "Sadece..."

Aleesa," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Onun iyiliği için bunu çok ciddiye almamalıyız. Sonunda bu sadece ona zarar verir, özellikle de kavga edersek ya da birbirimizin yanında olmak istemezsek."

"Sence böyle bir şey olur mu?" Gözleri hüznle doldu. Onu bu halde görmek kalbimi parçaladı. Sanki onun yanında olmak istemediğim düşüncesi bile ona fiziksel acı veriyordu.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu tepkiyi nasıl sindireceğimi bilemedim. Beni o kadar çok önemsemiş olamazdı... değil mi?

"Bence öyle bir şey olmaz. Sen iyi bir insansın ve seninle birlikte olmayı seviyorum. En azından *şimdilik*." Güldüm.

Ağzı seğirdi. "Ben de öyle hissediyorum."

Bir süre daha birbirimize baktık, sonra ben iç geçirdim ve bir adım geri çekildim. "Trafığe takılmak istemiyorsan gitmelisin."

"Haklısın," dedi, ama kıpırdamadı. Geri çekilmedi.

Hâlâ bana bakıyordu, dilini alt dudağına değdirerek ıslatıyordu.

Kahvaltı sandviçini yere koydu, başımın arkasını avuçladı ve beni kendine doğru çektiğinde dudaklarımız çarpıştı.

Evet. Evet, lanet olsun.

O parmaklarını saçlarımla arasına geçirirken, ben de kollarımı onun boynuna dolayarak inledim. Hiç vakit kaybetmeden beni kaldırdı ve kıcımla tezgahın üzerine oturtdu.

"Bundan daha fazlasını istemem kötü bir şey mi?" diye sordu, sonra tekrar dudaklarımı öpmeye başladı. Ellerini kullanarak beni öne doğru çekti, sonra bacaklarımla arasına girdi ve beni ateşli, çaresizce öpmeye başladı.

Bir elimle gömleğini kavradım, diğer elimle ise parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçirdim. O da popomu avuçladı, daha derine bastırdı ve dilini ağızma sokarak tadımı aldı. "Seni hemen burada, şu anda sikmek istiyorum."

"Öyleyse yap." Bunun ne kadar çok istediğini bilmiyordu.

Ağızını çekip kemer tokasına uzandı. Ben de kemerini açmasına yardım ettim, sonra da kot pantolonunun düğmesini çözdüm. O da benim şortumu ve külotumu çıkarmama yardım etti, onları ayak bileklerime kadar indirip çıkardıktan sonra tekrar bacaklarımla arasına girdi.

Bir eliyle penisinin tabanını kavradığını, diğer eliyle ise kıcımla tezgahın kenarına doğru çektiğini izledim.

İkimiz de daha fazlasına hazır olduğumuz halde, o içeri girmeye başladı .

Ama sonra eğlenceli bir çığlık ve üst kattan gelen küçük ayak sesleri duyduk.

"Baba!" diye bağırdı Aleesa.

"Siktir." Javier çekildi, beni tezgahdan indirip hızla kendini sakladı. O kot pantolonunu ilikleyip kemerini düzeltirken, ben külotumu ve şortumu alıp saklanmak için kiler odasına koştum.

Kahretsın. Henüz uyanmamış olması gerekiyordu.

"Hola, princesa." Onu kaldırmak için eğildiğinde sık sık yaptığı gibi homurdandığını duydum.

"Baba, neden bu kadar ık giyindin?" diye sordu Aleesa.

O ona cevap verirken, ben sebze konserve kutularının arkasına saklanarak külotumu giydim. Kıkırdamayı zorlukla bastırdım. Bu çok komikti. Bir  ocuğun babasının penisini ya da yarı çıplak dadısını görmemesi için kilerde saklanmak. Bu durumun ne kadar saçma olduğunu düşünerek gülmek istedim. Ama gerekliydi. Kesinlikle gerekliydi. Javier muhtemelen Aleesa'nın kafasını karıştırmak istemiyordu, ben de öyle.

 ortumu düzelttikten sonra, Aleesa'nın en sevdiği meyveli organik mısır gevre i kutusunu aldım ve kilerden  ıktım.

"Tava!" Aleesa  ı lık attı ve Javier'in kollarından kurtulmak için çabaladı. Javier onu yere indirdi ve Aleesa bana koşarak geldi, bacaklarıma sarıldı.

"Günaydın, canım," diye  arkı söyledim. "Mısır gevre i ister misin?"

"Evet, lütfen!" Uzun kirpiklerini kırpı tırarak ellerini birleştirip benden uzaklaştı.

Ben dolaptan bir kase alırken güldüm.

Javier kahvaltı sandviçini tekrar aldıktan sonra kızın alına bir öpücük kondurdu. "Geri d nece im." Kızdan uzaklaşarak bana tekrar baktı. "Başka bir zaman mı?"

Gülümseyerek ba ımı salladım. "Başka bir zaman."

Gözden kaybolana kadar onu izledim. Kısa bir s re... ya da öyle sandım. Aleesa, sanki onu be  dakika ya da daha fazla izlemi im gibi gösterdi.

"Tava, *a ım*," diye sızlanarak kap  onlu sweatshirtimin ete ini  eki tirdi. "Ve Mickey Mouse izlemek istiyorum." Bir süre durdu. "Lütfen," diye ekledi.

"Tamam, tamam. Hallediyorum." Bo azımı temizledim, içimde kaynayan kaotik heyecanı gidermeye çalışarak.

Tanrım. Bu adam bana ne yapıyordu?

YİRMİ

JAVIER

"Ve Şu anda hayalarımđan tekme yiyebilirim, ama eminim sen farkına bile varmazsın." Deke parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

Spor salonunun ortasındaki çocuk grubundan gözlerimi ayırıp ona baktım.

"Ne?" diye sordum.

"Ne oluyor sana dostum?" Deke beni baştan aşağı süzerken güldü. "Orada sanki yapacak hiçbir işimiz yokmuş gibi hayal kuruyorsun."

"Uh, doğru." Kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Hadi ama dostum. İmzalayacağımız basketbol topları var."

Deke'yi spor salonunun ortasına kadar takip ettim. Orada birkaç gönüllü, çocukları sakinleştirmeye çalışıyordu. Hepsi, bu gün için sipariş ettiğimiz kırmızı-beyaz çizgili basketbol toplarını ellerinde tutuyorlardı. Element'te 1 milyon dolarlık bağış hedefine ulaşmayı kutluyorduk ve spor salonu sadece gönüllüler ve çocuklarla değil, ebeveynler, fotoğrafçılar ve satıcı stantlarıyla da doluydu.

Yaklaştığımızda çocuklar çığlık attı ve gürültü yapmaya başladı. Deke, onların önüne geçip bir grup çocuğu kollarının arasına alıp kocaman bir kucaklama verirken sırtıttı.

Çocuklar kıkırdadılar ve Deke onları bıraktığı anda basketbol toplarını yüzüne dayayarak imza istediler.

Bana yaklaşan birkaç çocuğa el salladım, onlara sarıldım ve beşlik çaktım, sonra ben de toplara imza atmaya başladım.

"Orada ne düşünüyordun?" diye sordu Deke, bana bakarak, önündeki çocuğa imzalı topu uzatmadan önce.

önündeki çocuğa imzalı topu uzattı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim ve imzamı tamamladım.

"Böldüğüm için özür dilerim," solumdaki kadın dedi. Telefonunu havaya kaldırıp salladı. "Kızım senin büyük hayranın. İkinizin fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Tabii ki." Gülümsedim ve kızın yanına çömelerek oturdum. Fotoğraf çekildikten sonra, kızın annesi bana teşekkür etti, elinden tutup uzaklaştı.

"Kesinlikle önemli bir şeydi," diye devam etti Deke, ve ben gerçekten onun bu konuyu kapatmasını dilerdim.

Ona Octavia'yı düşündüğümü söylemeye niyetim yoktu.

Önceki geceyi ve ne kadar sorumsuz davrandığımızı, ama yine de ne kadar *harika* olduğunu. Sabah sertleşmiş bir penisle uyandığımı ve tekrar boşalana kadar onu düşünerek mastürbasyon yapmak istediğimi ona söylemeye niyetim yoktu. Tabii ki bunu yapmadım. Kendimi tuttum ve iyi ki de yapmışım, çünkü bu beni mutfakta yapacağımız şeye hazırladı

...

Ta ki Aleesa uyanıp gerçeklik ortaya çıkana kadar.

Octavia ve ben çok zor bir durumdaydık. Yaptığımız seks çok ateşliydi ve ben kesinlikle daha fazlasını istiyordum... ama daha fazlasını istemek bir riskti ve bu riski almam gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Deke'ye cevap vermek yerine onu görmezden geldim ve sabırsız çocukların arasından geçerek, alan boşalana kadar toplara imza attım ve fotoğraf çektim. Çocuklar satıcılara koşup yüz boyası, patlamış mısır ve pamuk şeker alıp yarışma alanında basketbol oynadıklarında nihayet bir mola verdik.

"Dur tahmin edeyim." Deke yine yanıma geldi.

Gözlerimi devirip iç çekmekten kaçındım. Bu konuyu bırakmayacaktı.

"Dalgınken kızgın görünmüyordun, o yüzden iyi bir şey düşünüyordun herhalde?"

"Önemli bir şey değildi, Deke. Cidden."

"Hadi ama Valdez. Bana yalan söyleyemezsin."

"Hiçbir konuda yalan söylemiyorum. Önemli bir şey değildi. Sadece... Aleesa ile ilgili şeyler." Kısmen doğrudu. Kızımın dadısıyla yatmaktan endişe duyuyordum. Teknik olarak, bu durum onun etrafında dönüyordu.

Bir kadın bize yaklaşarak iki şişe su ikram etti. Kabul ettik ve Deke şişeyi açıp birkaç yudum aldı.

Ben de benimkini açmaya başladım, ta ki kortun karşısındaki biri gözüme çarpan kadar.

Kızımın elini tutarak kapıdan giren Octavia'ydı. Ve, lanet olsun... Ne düşünüyordu? Hiçbir erkek ona bakmaz mıydı?

Orta kısmı vücuduna oturan, uyluk ortasına kadar uzanan mor çiçek desenli bir sundress giymişti ve ayak parmakları açık sandaletler giyyordu. Saçları yukarı toplanmıştı ve tabii ki saçlarında o mücevherler vardı.

Orada durmuş, spor salonunu seyredip, Aleesa parmak uçlarında zıplarken bir şeyleri işaret ederken, bir melek gibi görünüyordu. Bana deli diyebilirsiniz, ama onun ve Aleesa'nın renklerinin uyumlu olmasını sevimli buldum. Bunu sık sık yaparlardı. Neredeyse her zaman Aleesa'nın fikriydi. Tava'sıyla aynı renkleri giymek isterdi.

Octavia gözlerini ortaya çevirip beni gördüğünde, elini kaldırıp bana el salladı. Ben de ona el salladım ve Aleesa hiç vakit kaybetmeden spor salonunu geçip bana ulaşmak için koşmaya başladı.

"Baba!"

Eğildim ve kollarımı uzattım, sonra onu kucaklayıp havaya kaldırdım. Karnını ısırdım, o da kıkırdadı.

"Biraz geç kaldığımız için özür dilerim." Aleesa'yı ayağa kaldırırken Octavia bize katıldı. "Leesa, tulumuna uyan mor bir fiyonk bulana kadar gitmeyi reddetti."

Gülümseyerek, "Bu tam ona göre bir şey," dedim.

Octavia gözlerini müstakbel kayınbiraderine çevirdi. "Selam Deke. Vina bugün gelmedi mi?"

"Hayır, ama onu ne kadar özlediğimi hatırlattığın için teşekkürler." Onlar sarılırken güldü.

"Deke, burada şeker var mı?" Aleesa ona bakarak sordu.

Deke bana şakacı bir bakış attıktan sonra çömeldi. "Pamuk şeker ve şekerli elma olduğunu duydum. Ama şşş... Bunu sana ben söylemedim."

O tekrar ayağa kalkarken ona gözlerimi kısarak baktım. Aleesa'nın gözleri kocaman açılmış, yüzünde bir gülümseme yayılmıştı.

"Belki biraz patlamış mısır da vardır," dedim, Octavia'ya bakarak.

Aleesa'nın elini tutarken başını salladı. "Popcorn olsun."

O uzaklaşmadan önce, "Ve biraz da pamuk şeker. Tatlılara ne kadar düşkün olduğuna biliyorsun." dedim.

Octavia buna gülümsedi, inci gibi dişleri ışığı yakaladı. O gülümsemeyi yumuşak kahverengi gözleriyle birleşince neredeyse sendeledim. Tanrım, neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Neden ona bu kadar ilgi duyuyordum? Seks yaptığımız için mi? Bu duygular hep var mıydı? Yıllardır kalbimin bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim.

O uzaklaşırken, onu izlemekten kendimi alamadım. O elbiseyle kalçaları mükemmel bir şekilde sallanıyordu. Birkaç erkeğin ona baktığını fark ettim ve onlara ters ters bakmamak için elimden geleni yaptım.

Deke yanımda boğazını temizledi ve ben trans halimden çıkarak ellerimi ön ceplerime soktum.

"Demek Davina doğruyu söylüyormuş," dedi.

İsteksizce dikkatimi ona çevirdim. "Ne hakkında?" "Octavia'nın randevusunu mahvettiğin hakkında, çünkü ona aşık olabileceğin için."

"Omzuyla bana çarparak kocaman bir gülümseme attı. *Sanki "Sana söylemiştim!" diye* bağırarak istiyor gibiydi.

Ona bu zevki tattırmak istemedim. Ama haklıydı. Çok haklıydı. Bu kadından çok hoşlanıyordum.

Sırıtarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim ve Gatorade standını bulmak için uzaklaştım.

YİRMİ BİR

JAVIER

Etkinlik başarılı geçti ve bunun için minnettardım. Kalabalık yerler benim tarzım değildi, ama kariyerim gereği bunlarla yaşamak zorundaydım. Kariyerimin sorunsuz devam etmesi için sık sık fedakarlıklar yapmak zorunda kalıyordum.

Stadyumda çalmak bir şeydi, ama Element'teki gibi çok kalabalık etkinliklere katılmak başka bir şeydi. Etrafımdaki hayran bakışlar arasında hiç mahremiyetim kalmamış gibi hissediyordum, bu yüzden gitme zamanı geldiğinde rahatlamıştım.

Aleesa ve Octavia benden çok önce ayrılmışlardı. İkisini de aramaktan vazgeçemedim. Elbette, kızımı her zaman arayacaktım. Ama Octavia'yı da aramaya devam ettim. Onun beni bu kadar çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de yaptıklarımız her şeyi değiştirmişti.

Belki de *beni* değiştirmişti.

Kesin olarak bildiğim tek şey, ondan yeterince tatmin olamadığımdı. Daha fazlasını istiyordum ve bu isteğim yanlış geliyordu. Ama gerçek buydu. Onunla daha fazlasını istemek, eve giderken arabada bile tek düşünebildiğim şeydi. Ve bu sadece seksle ilgili değildi. Bu, şehvetin ötesinde bir şeydi. Onunla gerçek bir bağ hissediyordum. Uzun zamandır hissetmediğim bir kırılganlık hissediyordum.

Yolda telefonum çaldı. Octavia'nın adı arabamın gösterge panelinde belirdi.

"Merhaba," diye cevap verdim. "Yoldayım. Biraz uzun sürdü..."

"Javier, lütfen mümkün olduğunca çabuk eve gel." Octavia'nın sesi panikle doluydu.

Koltuğumda dikleştim. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

"Burada... burada olmaması gereken biri var. Arabayla uzaklaşıyorum ama... lütfen acele edin. Polisi aradım ama ne zaman geleceklerini bilmiyorum. Tanrım." Nefesi düzensizleşmiş, arabamın hoparlörlerinden duyuluyordu.

"Tamam, geliyorum. Hey, sakin ol. Tamam mı? Yoldayım." Onu bu kadar telaşlandıran kişinin kim olduğunu sormak istedim, ama soru sormak muhtemelen onu daha da endişelendirecekti, bu yüzden soruları kendime sakladım.

"Tamam," dedi, biraz sakinleşerek. "Aleesa iyi mi?"

"Evet, o iyi."

"Tamam. Beni beklemek için güvenli bir yer bul. Vardığımda sana mesaj atarım."

"Tamam."

Gaz pedalına daha fazla baskı uyguladım. Evime varmam en az yirmi dakika daha sürecekti. Hızlı sürdüm, bunun için durdurulmadığım için mutluydum.

Sokağıma vardığımda, evimin kapısının yanındaki kaldırımda park etmiş gümüş rengi bir Mercedes fark ettim. Bir adam arabanın kaputuna oturmuş, yırtık kot pantolon, düğmeli bej gömlek ve bir çift mokasen giymişti. Dövmeli kolları kavuşturulmuştu ve başını çevirip arabama baktığında, onun sorun çıkaracağından emin oldum.

Octavia, onun buralarda olmaması gerektiğini söylemişti. Bunu söylemek için onu şahsen tanıyor olmalıydı. O, Octavia'nın o arkadaşlık uygulamasında tanıştığı erkeklerden biri miydi?

Onun tam karşısına park ettim, Octavia'ya bir mesaj attım ve arabamdan indim.

Adam ayağı kalktı, kollarını indirdi ve çenesini kaldırarak beni süzdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Bu daha çok bir talep gibi çıktı.

"Octavia Klein'ı arıyorum. Sizin için çalışıyor, değil mi?"

Onun ağzından çıkan ismi duymaktan hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. "Neden?"

Kimsiniz siz?"

"Ona uğrayıp sohbet edeceğimizi söyledim."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu açıkça bir yalan. Otuz dakikadan az bir süre önce beni aradı ve senin burada olmaması gerektiğini söyledi."

"Öyle mi?" Adam sakalını okşayarak sırttı. "Demek oymuş. Yanılmadığımı biliyordum."

Yumruğumu sıktım.

Arkamda, pürüzsüz asfaltta yuvarlanan araba lastiklerinin sesi duyuldu ve ben omzumun üzerinden baktım. Octavia tekrar gelmişti. Arabasını bizim arabamın hemen arkasına, bizden oldukça uzakta park etmişti.

"Ah. İşte orada."

"Olduğun yerde kal." Ona yüzümü buruşturarak baktım ve Octavia'nın arabasına doğru yürüdüm. Camı indirdi, ama ona dikkatli bir bakış atmadan yapmadı.

"Ne istiyor bu adam?" Sesi titriyordu.

Onu bu halde görmek hoşuma gitmedi. "O adam kim?" diye sordum. "Eski sevgilim."

"Hâlâ onunla konuşuyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı, direksiyonu o kadar sıkı tuttu ki parmak eklemleri derisini deldi. "Onu buraya ben getirmedim, yemin ederim. Onunla yıllardır konuşmadım. Bana inanmalısın, Javier. Asla..."

"Sana inanıyorum, amor. Sana inanıyorum." Artık sinirlenmiştim. Eski sevgilisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama onun ona saygı duymadığı belliydi. Ve bir kadının sınırlarına saygı duymayan erkeklerden kesinlikle nefret ederdim.

Arka koltuktaki araba koltuğunda oturan Aleesa'ya baktım. Elinde turuncu bir lolipop vardı ama merakla benimle Octavia arasında bakışlarını gezdiriyordu.

"Merhaba baba," dedi. "Tava bana lolipop aldı."

"Hola, princesa," diye mırıldandım. Etkinlikte o kadar çok pamuk şeker yedikten sonra, ihtiyacı olan son şey bir lolipop daha idi. Ancak, lolipopu olması iyi olmuştu, çünkü birazdan yapacağım şey için dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu.

Gözlerim yine Octavia'ya kaydı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"O!" dedi adam, birkaç adım yaklaşarak, ellerini havaya kaldırdı. "Hadi ama, benim!" Onun gülümsemesinden hoşlanmadım, sanki kızın üzüntüsünden *zevk* alıyormuş gibi.

"Oh, Tanrım. Lütfen." Alt dudağı titredi ve gözlerini kapatarak nefesini düzenlemeye çalıştı. "Bir... iki... üç..."

Sayarken koluna dokundum ve gözleri açıldı, benimkilerle buluştu.

"Daha önce sana zarar verdi mi?" diye sordum.

Başını salladı, sonra utançla başını eğdi, sanki ona zarar vermesi *onun* suçuymuş gibi.

Öfkemi bastırarak, işaret parmağımı çenesinin altına koyup başını geriye doğru kaldırdım. "Onun icabına bakacağım."

Gülümsemeye çalıştı, gerçekten denedi, ama ifadesi titredi ve sonra çöktü.

"Camı kapat," dedim, geri adım atıp kapımın yanında duran pisliğe bakarak. "Aleesa'nın bunu duymasını istemiyorum."

Onun eski sevgilisine doğru fırladığımda pencerenin açıldığını duydum.

"O senin burada olmanı istemiyor," diye bağırdım, yüzüne yaklaşarak. "Hemen git, yoksa seni zorla çıkarırım."

"Onunla konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdi.

"Mülkümden çık."

Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına baktı. "Son baktığımda, ben sokaktaydım. Bu yol kamuya açık bir alan sayılır."

Şimdi beni sinirlendiriyordu. Sinirlenmekten hoşlanmazdım, özellikle de ne yaptıklarını *çok iyi* bilen yetişkin erkekler tarafından. Arayı kapatarak, iki elimle gömleğini kavradım ve sırtı arabasının yan tarafına çarpana kadar ileri doğru koştum.

Adam, boğazımdan derin bir homurtu çıkarken sırttı. "Dedim ya, gitmezsen, seni zorla götürürüm."

"Devam et dostum." Adam kıkırdadı. "Böylece seni dava edebilirim."

"Boynunu kırarsam beni dava edemezsin."

"NBA oyuncusundan tehditler. Eminim bunun için milyonlar alabilirim."

"Beni o hukuki zırvalarla tehdit ederek beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Bunların hiçbirisi umurumda değil." Elimi daha da sıktım. "Benim mülküne girip benim için çalışan birine zarar vermeye çalıştın."

"Ona zarar vermeyecektim," diye homurdandı.

"Ama daha önce incitmiştin." Onu gömleğinden tutup öne doğru çektim, sonra sırtını tekrar arabaya çarptım. Bu sefer, o kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu. "Bana neden şu anda burnunu kırmamam gerektiğini söyle."

Ona bakarken siren sesi duydum. Bir polis arabası Octavia'nın arabasının ve benim arabamın önünden geçip caddenin karşı tarafına park etti. Önümdeki pislik eski sevgilime bir kez daha sert bir bakış attım ve gömleğini bıraktım.

Polisin gelmesine sevindim. Bu adamın gözünü morartmaktan dolayı saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalmak, ihtiyacım olan son şeydi. Ve inanın bana, bunu yapmaya çok yakındım. Ona daha fazla saldırsaydım, bu olay basında yer alırdı ve ben bu tür olumsuz bir ilgiyi istemiyordum.

"Bir kargaşa ihbarı aldık," dedi polislerden biri, ikimizi dikkatle süzerken. Erkekti, beyazdı ve sakalı tıraşlıydı. Diğeri ise Latin kökenli bir kadındı. Yolcu tarafına dolaşarak, kaşlarını çatmış bir şekilde beni ve Octavia'nın eski sevgilisini süzdü.

"Bu adam haber vermeden mülk me geldi ve ne kadar süredir burada park halinde olduğunu bilmiyorum," dedim onlara. "Tek bildiğim, onun benim, çocuğum ve özellikle de arkadaki arabadaki kadın için bir tehdit olduğu. Kadın, adamın daha önce ona zarar verdiğini söyledi."

"O kafayı yedi. Ben tam çıkmak üzereydim." Octavia'nın eski sevgilisi arabasına doğru yürümeye bağladı, ama erkek polis memuru elini kaldırdı.

"Beyefendi, durumu anlayana kadar burada kalmanızı istiyoruz."

Adam i  geçirdi.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kadın polis memuru. Cebinde Amara adında bir isim vardı.

"O, onun eski sevgilisi. Arabadaki kadının."

Bu, Memur Amara'yı rahatsız etmiğ gibiydi. Octavia'nın eski sevgilisine kağlarını çatarak baktı ve "Onunla konuğup neler olduğunu öğreneceğim ve bana söylediklerinizin doğru olup olmadığını teyit edeceğim." dedi.

"Tabii," dedim.

Memur Amara, Octavia'nın arabasına doğru yürüdü. Octavia onun geldiğini gördü ve yaklağmadan önce camını indirdi. Memur bir Şey söyledikten sonra Octavia bağını salladı ve arabadan indi.

"Oraya gitmem gerekiyor mu?" diye sorduğunu duydum, gözlerini bize çevirerek.

"Hayır, tatlım. Burada konuğabiliriz."

Octavia bağını salladı ve ellerini kollarında yukarı ağağı ovuğturdu. Memur Amara'ya ne dediğini pek duyamadım ama çok bitkin görünüyordu. Neredeyse yıkılmığ gibiydi. Onu hiç böyle g rmemiğtim.

Kollarını yine kavuğturmuğ olan eski sevgilisine baktım. Octavia'ya odaklanarak onu bağtan ağağı süzerken gözleri daha da sertleğmiğti. O lanet gözlerini oyup çıkarmak istedim. Soluna geçerek g r ğ n  engelledim.

Amara, Octavia'ya birkaç söz söyledikten ve arabaya doğru iğaret ettikten sonra, bize doğru yürüdü. Octavia tekrar sürücü koltuğuna kaydı.

"Luther, değil mi?" Amara, gözlerini Octavia'ya dikerek  r sordu.

ne

k Luther başını salladı. "Evet."

"Arkadaki genç kadın, birkaç hafta önce Atlanta'ya taşındığını "Evet, gönderdim. Ee?"

"Sana cevap verdi mi?" "Hayır."

"Sence neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Muhtemelen meşgul olduğu içindir. Bu yüzden buraya gelip ona sürpriz yapmak istedim."

"Sana nerede çalıştığını ya da Atlanta'da olduğunu hiç söylemediğini söyledi. Sana e-posta adresini hiç vermedi ve yıllardır seninle konuşmadı. Öyleyse bana adresini nasıl aldığını açıkla?" Amara'nın ses tonunda biraz öfke vardı.

Luther'in burun delikleri biraz genişledi. "Onu televizyonda gördüm. Dadılık falan yaptığını biliyordum ve bu adamın çocuğuna baktığını gördüm." Beni işaret etti.

"Yani seninle hiç şahsen konuşmadı mı ya da seni buraya davet etmedi mi?" diye sordu erkek polis memuru. Cebinde Graham yazıyordu. "Bana  yle geliyor ki, ortamı okumayı bilmiyorsun."

Luther cevap vermedi.

"Efendim, sizden burayı terk etmenizi rica edeceğim. *Hemen şimdi,*" dedi Amara, ona bir adım daha yaklaşarak. "O genç kadın az önce bana kim olduğunuzu ve ona ne yaptığınızı anlattı ve benim görüşüme göre, siz bu aile için bir tehdit ve tehlike oluşturuyorsunuz. Eğer gitmezseniz, izinsiz girişten dolayı sizi tutuklayacağım. Arabana bin ve git. *Hemen.*"

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı Luther, arabasına doğru yönelirken.

Onun Mercedes'ine binip, kontağı çevirip uzaklaşmasını izledik. Arabasını Octavia'nın arabasının yanına park etti ve camını indirdi. Kızım o arabadaydı, ben de ona doğru yürümeye başladım, ama o "Seni hala seviyorum, O!" diye bağırdı. Sonra arabasını çalıştırıp uzaklaştı.

Amara memur, aracı gözden kaybolduğunda alaycı bir şekilde güldü. "Böyle pislikleri hiç sevmiyorum."

"Ben de," diye mırıldandım.

"Geri gelirse bize haber verin," dedi Memur Graham. "Evet. Bu arada, siz ve arkadaki genç kadının ona karşı uzaklaştırma emri çıkarmasını öneririm."

"Tamam. Ona haber vereceğim."

Memur Amara başını salladı ve uzaklaştı.

Memur Graham hızlı adımlarla geriye doğru giderken gülümsedi. "Bu arada, büyük hayranınım."

Ben de gülümsedim. "Teşekkürler."

Polis arabası caddeden uzaklaşırken Octavia'nın arabasına ulaştım.

"İyi misin?" diye sordum, o camı indirdikten sonra.

Gözlerimden kaçtı. "Sanırım. Belki? Bilmiyorum." "Anlıyorum.

Biraz zamana ihtiyacın var galiba. Leesa'yı eve götür.

. Orada buluşuruz."

Arabasının kontağını çevirdi ve kapıya ulaşmak için benim arabamın etrafından manevra yaptı. Giderken titrediğini fark ettim.

YİRMİ İKİ

JAVIER

Park edip postaları kontrol ettikten sonra evime girdim ve derin bir nefes aldım. İtalyan otlarının kokusu havada yayılıyordu.

Anahtarlara fuayede bulunan cam kaseye attım ve içeri girdim. Köşeyi döndüğümde, oturma odasında Aleesa halının ortasında oturmuş, başını kapüşonlu dinozor battaniyesiyle örtmüş, televizyon izliyordu.

Mickey Mouse izleyicilere bir ördek görebiliyorlar mı diye sordu ve Aleesa parmağıyla işaret ederek "İşte orada!" diye bağırdı.

Mutfakta Octavia buzdolabını karıştırıyordu. Ben ocakların bulunduğu ada tezgahına yaklaştım. Üstünde bir tencere vardı ve buhar çıkmaya başlamıştı.

Octavia, bir kavanoz makarna sosu ve bir karton krema ile geri çekildi ve buzdolabının kapısını tekmeledi.

Onu bir an inceledim ve ravioli'yi açmaya çalışırken ellerinin hala titrediğini fark ettim. Tezgahın etrafında dolaşarak eline dokundum ve onu durdurdum. Donakaldı.

"Octavia, bana bak."

Başını salladı ve alt dudağını sertçe ısırdı. "Lütfen."

"Yemeği bitirmeliyim."

"Yemek bekleyebilir."

"Leesa aç."

"Tamam, ona ben yemek veririm. Ama sen yemek pişirecek durumda değilsin."

Benden uzaklaşmaya başladı, ama ben onu kolunun üst kısmını nazikçe tutarak yakaladım.

Parmaklarımla çenesini kaldırdım ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Ağzı titriyordu ve farkına varmadan yüzünü göğsüme gömdü ve boğuk bir hıçkırıkla ağlamaya başladı.

Kollarımı ona doladığımda gözlerim yaşardı, vücudunun titrediğini ve acının tüm vücuduna yayıldığını hissettim.

"Özür dilerim," diye ağladı.

"Önemli değil," diye fısıldadım, sırtını okşayarak.

"Ben sadece..." Sözleri kesildi ve yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bacağımda bir şeyin süründüğünü hissettim ve aşağı baktım. Aleesa yanımda durmuş, yüzünde hüznle bize bakıyordu.

"Ne oldu, Tava?"

Octavia nazikçe kendini kurtardı ve gözlerini sildi. Gözyaşlarına rağmen Aleesa'ya gülümsedi. "Merak etme, meleşim. Ben iyiyim. Sadece... bir saniye duygularımı toparlamam gerekiyordu."

Aleesa'yı kucağıma aldım ve kalçama oturttum. Kendisi de üzgün olan Aleesa, başını omzuma yasladı. Onun yanağına öptüm ve "Belki bir kucaklaşma Tava'nın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olur" dedim.

Aleesa heyecanla büyük bir gülümsemeyle oturdu ve Octavia'ya doğru eğildi. Octavia, Aleesa'yı kucaklarken acı tatlı bir kahkaha attı. Kızım kollarını Octavia'nın boynuna doladı ve "Sorun yok, Tava" diye fısıldadı.

Octavia gözlerini kapattı, muhtemelen bir kez daha gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim tatlı kızım. Seninle birlikteyken her şey kesinlikle yolunda."

"Pizza sipariş edeceğim," dedim ve telefonumu arka cebimden çıkarmaya başladım.

"Hayır, Javier. Buna gerek yok. Cidden, ben iyiyim. Tek bir görevim var, o da Leesa'ya bakmak ve ona iyi yemekler yedirmek."

"Octavia." Sesim alçak ama sert çıkmıştı.

"Malzemeleri çoktan aldım," diye devam etti. "Octavia," diye tekrar denedim, hala sert bir sesle.

"Evet?" diye fısıldadı, parlak gözlerini benden ayırmadan.

"Bizim için pizza sipariş ediyorum, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı, burnunu çekerek.

"Ben buradayım," dedim. "Her şey senin omuzlarında değil. Bir kez olsun ben sana bakayım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri yine yaşardı.

Gülümseyerek, başparmağımla yanağından düşen bir gözyaşını sildim. "Sorun yok, değil mi aşkım?" diye sordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet. Sorun yok."

Pizza geldi ve hepimiz yedikten sonra, Octavia'ya rahatlamasını söyledim ve Aleesa'yı yıkayıp yatırmaya hazırladım. Tabii ki bunun için onunla mücadele etmek zorunda kaldım. Kendini işe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyordu.

Ama kendine biraz zaman ayırmayı hak ediyordu; sorunlarını düşünmek ve az önce yaşanan durumu sindirmek için. Aleesa ile ilgilenirken bunu tam olarak yapamazdı.

Aleesa pembe geceliğini giydikten sonra, elinde kelebek saç tokasıyla bana koştu.

"Baba, bak." Tokayı havaya kaldırdı. "Yarın bunu takmak istiyorum."

"Tamam." Onu kucağıma aldım. "Yarın takabilirsin. Yatmaya hazır mısın?"

"Evet. Ya nımda yatabilir misin?" Sesi çok masumdu.

Aklı başında bir insan onu nasıl reddedebilir ki? "Evet, canım. Gel."

Işığımı kapattım. Yatak tek kişilikti, bu yüzden tüm vücudumu yatak üzerine sığdırmak benim için her zaman zordu, ama yine de başardım. Kollarımı kızımın etrafına doladım ve uzun, derin bir nefes aldım.

Octavia'nın bir süre daha kalmasını umuyordum, ama misafirhaneye gitse de onu suçlamazdım.

Onun cahil eski sevgilisi hakkında daha fazla bilgi edinmek ve ona daha fazla nasıl yardım edebileceğimi görmek istedim.

"Baba?" Aleesa gözlerini kelebeği kelebek klipsi yükseltti havada havada, gece ışığında onu gözlemliyor.

"Evet, prenses?"

"Tava'yı seviyorum."

Göğsümün ortası ısındı. "Evet?" "Evet. O benim arkadaşım."

Başımı kaldırıp profilini inceledim. Göz kapakları düşmüştü, ama kelebek tokayı tutuyordu, havada döndürüyordu, böylece sarı kanatları ışıktaki parıltıdayabilirdi.

"O anne mi?"

Bu, kalbimin çarpmasına neden oldu. "Hayır, aşkım. Sana annenin kim olduğunu söyledim. O şurada." Odanın karşısındaki duvara asılı olan fotoğrafı işaret ettim. Eloise'in hamileyken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Aleesa'yı doğurmasından bir hafta önce çekmiştim. Eloise o zamanlar gayet iyi görünüyordu.

"Ah evet." Aleesa kıkırdadı. Ve sonra söylediği şey beni biraz şok etti. "Tava'nın da annem olmasını istiyorum."

Boğazımda yanan duyguyla mücadele etmeye çalışarak, zorlukla yutkundum. Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

Sonunda Aleesa esnedi, kollarını indirdi ve bana sokulmak için döndü. Onu daha da sıkı sarıldım, gözyaşlarım akmak üzereyken Eloise'in resmine bakakaldım.

YİRMİ ÜÇ

OCTAVIA

Bu anda, jakuziye erişimim olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Su etrafımda köpürerek, hızla akan düşüncelerimi ve endişelerimi yatıştıran rahatlatıcı bir uğultu yaratıyordu. Hâlâ Luther konusunda çok gergindim.

Beni bulduğuna inanamıyordum. Javier'in evine doğru giderken onu pencereden gördüğümde, delirdiğimi sandım. Tüm vücudum kaçma moduna geçti ve beynimde tüm alarmlar çalmaya başladı.

Gördüklerimin gerçek olmadığından emin olmak için evin önünden geçtim, ama geri döndüğümde onun kesinlikle o olduğunu gördüm. Beni iyi göremedi, bu yüzden kim olduğumu fark etmediğini düşünüyorum. Ayrıca birlikteyken kullandığım arabam da değildi. O pislik nasıl cüret eder de öylece ortaya çıkar? Beni nasıl buldu ki?

Onu görmek beni birçok yönden etkiledi. Luther bir bıçak alıp kalbimi kesip tüm organlarımı ortaya çıkarmış gibi, kendimi kesilmiş ve çıplak hissettim. Bir an için panik atak geçireceğimi hissettim, ama Aleesa'ya bir bakış attım ve elimden geldiğince kendimi topladım ve Javier'i aradım.

İç çekerek, köpüklü suyum aldım ve bir yudum içtim. En azından ellerim titremeyi kesmişti. Soğuk bir kadeh şarap içmeyi çok isterdim, ama ertesi gün bir çocukla dört saatlik bir yolculuk yapacaktım. Ayrıca, bir kadeh şarap iki, üç ve daha fazlasına yol açacaktı, hepsi de karanlık düşüncelerimi silebilmek için.

Etrafıma bir göz gezdirdim, kendimi toparlamaya ve şu anda bulunmaya çalıştım. *Gözüne çarpan şeylere odaklan.* Terapistim sık sık böyle derdi.

Javier ve onun A tipi eğilimleri hakkında söyleyebileceğim tek şey, kusursuz bir zevke sahip olduğuydu. Modern İspanyol tarzındaki evi çok güzeldi, ancak havuz ve spa alanı bir üst seviyedeydi.

Jakuzi elbette havuzdan ayrıydı, ama çok uzak olmayan bir yerde, lüks siyah dış mekan mobilyaları ve cam panellerle süslenmiş, gümüş rengi taşlarla dekore edilmiş propan ateş çukuru bulunan bir oturma alanı vardı.

Oturma alanının karşısındaki duvara devasa bir düz ekran televizyon yerleştirilmişti ve sol tarafta gaz ocağı, ızgara ve fırınla donatılmış bir mutfak vardı. Ama en çok hoşuma giden, havuzun bir ucuna yerleştirilmiş şelale duvarıydı. Mekanı son derece lüksdü ve zihnimi boşaltmak için her saniyesinin tadını çıkardım.

Başımı geriye eğip kadife gibi koyu mavi gökyüzündeki yıldızlara baktım. Uzakta bir gürültü duyuldu ve bir kapı kapandığında nefesim kesildi. Uzun boylu, sağlam yapılı bir silüet belirdi.

Javier, basketbol şortu ve düz beyaz tişört giymiş olarak jakuziye doğru yürüdü. Saçları yeni kurumuş gibi görünüyordu ve kafasının üstünde koyu renkli, güzel bir dağınıklık oluşturunuyordu.

Durduğunda, ellerini ön ceplerine soktu ve beni baştan aşağı süzdü.

"Nasılsın?" diye sordu.

Suyun içinde dönerek ön kollarımı kenara dayadım ve bacaklarımın suda yüzmesini sağladım. "İyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Bir an sessiz kaldı, gözleri yüzümden sudan çıkan kıvrımlı kalçalarıma kaydı. Jakuzide yüzmeden önce misafir evine gidip siyah bikinimi giymiştim. Gördüğü şeyden açıkça hoşlanmıştı.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu. "Tabii ki."

Gömleğinin eteğini tutup başının üzerinden çıkardı. Sonra şortunu çıkardı ve sadece boxerıyla jakuzinin kenarına yaklaştı.

"Yer aç."

Kollarımı indirip, o bir ayağını diğerinin ardından suya daldırırken gülümsedim. Alt yarısı suya gömüldüğünde, jakuzinin karşı tarafına geçti.

"Geldiğine sevindim. Aleesa'yı Charlotte'a götürsem olur mu diye sormak istedim."

"Charlotte'a mı?" Biraz daha derine oturdu. "Ne için?" "Davina pasta tadımı yapıyor ve benim de ona katılmamı istiyor. Eğer Aleesa'yı çok uzağa götürmek oluyor, anlıyorum. Sınırı aşmak ya da seni rahatsız etmek istemiyorum. Vina'ya gelemeyeceğimi söyleyebilirim, o da anlayacaktır."

"Hayır, hayır." Ben çekilmeden önce gözlerime baktı. "Sorun değil. Onu da götürebilirsin. Yarın Tommy ile bir toplantım var zaten."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Tommy mi?"

"Menajerim. Bubbles and Swaddles'ın lansmanını görüşmek ve New York için tarihleri belirlemek istiyor."

"Anladım."

Bubbles and Swaddles, Javier'in küçük çocuklar ve bebekler için cilt bakım ürünlerini tanıtmak için ortaklık kurduğu şirketti. Aleesa, markanın yüzlerinden biriydi ve banyo zamanlarında bu ürünleri kullanmayı çok seviyordu.

Geçen yıl Davina ile Miami'ye gittiğimde şirketin sahibiyle tanışmıştım. Adı Kyla Cox'tu ve bana kız kardeşimi çok hatırlatan zeki bir kadındı.

İş konusunda bilgili. Kendine güvenen. Şık. Alçakgönüllü.

I narrowed my eyes at Javier. He was being too

bu konuda anlayışlı davranıyordu. "*Emin* misin, sorun yok mu?"

"Evet. Bugünkü karışıklıktan sonra kız kardeşini görmek sana iyi gelecektir, eminim. Aleesa da muhtemelen ortam değişikliğinden hoşlanacaktır. Biraz kanatlarını açması ona iyi gelecektir."

Neredeyse gülmekten boğuluyordum. "Beni işe alan Javier Valdez ile mi konuşuyorum?"

"Fazla zorlama."

O gülümsemeye çalışırken ben kıkırdadım.

"Sadece... seninle birlikteyken ne kadar zgr olduğunu fark ettim," dedi. "Haklıydın. O maceracı bir *kız* ve bir gün benim olmadan bu dünyayı keşfetmek zorunda kalacak. Yatak odasının penceresinden gizlice kaçmaya başlamadan önce, şimdi biraz keşfetmesine izin versem iyi olur."

"Biliyor musun, bunu ona yakıştırabilirim. Yedi yaşına geldiğinde penceresinden kaçıp ateşböcekleri falan yakalamaya başlayacaktır."

"Ah, dostum. Böyle söyleme. Onun her zaman bu kadar masum kalmayacağını bilmek beni üzüyor." Gülümsedi ve inci gibi beyaz dişlerini gösterdi, ama sesinde bir hüzün vardı. "Peki... yemek yapmayı gerçekten seviyor musun?"

"Evet." Omuzlarımı silktim. "Bu akşam ravioli yapacaktım."

"Eminim çok lezzetli olurdu." "Evet, ama başka bir zaman yaparım." "Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"Annem ğretti." Parmağımın etrafında bir bukle çevirdim. "O bu konuda her zaman çok iyiydi. Bir şeyi ilk kez denediğinde mükemmel yapar. Bana ilk kekimi pişirmeyi öğretti ve benim için birçok tarifini sakladı."

"İlk pastan mı? Ne aromalıydı?" "Pound kekti."

"Ah." Başını salladı. "Peki bana ne zaman yapacaksın?" "Ne zaman istersen," dedim, gülümsemeyi zor tutarak.

O sırttı. "Beni şaşırt."

Gülümsedim ve gerçekten de aşık bir liseli kız gibi davranmayı bırakmak istedim. "Tamam, GG. Anladım."

"Demek Aleesa'ya beni öyle çağırmasını söyleyen sensin," dedi parmaklarını şıklatarak.

Kıkırdadım. "Suluyum."

"Bu ne anlama geliyor ki?" diye kısmi bir gülümsemeyle sordu.

"*Grumpy Giant*."

"Huysuz Dev mi? *Ciddi misin?*" Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Kızıma benim huysuz bir dev olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ben güldüm. "O bunun *gerçek* anlamını bilmiyor. Sadece *G* harfini iki kez söylemeyi seviyor. Ve nedense ben söylediğimde, onu güldürüyor. Ama huysuz olabileceğini kabul etmelisin."

"Değilim."

"Öylesin. Ama sorun değil. Sen *bizim* huysuz devimizsin."

Gözlerini indirirken yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. Bu onu içten içe ısıtmış gibiydi. Tanrım. Onun bu kadar sevimli olabileceğini nasıl daha önce fark etmemiştim?

Parmaklarımla suyu okşadım, parmaklarımdan arasından akan suyun hissini sevdim. Bu hareket beni rahatlattı, nefes aldım ve sonra nefes verdim.

"Şey... dinle. Az önce olanlar hakkında..." Derin bir nefes aldım, artık cesaretimi toplayıp konuşmaya hazırdım. Çünkü onun buraya gelmesinin asıl nedeninin bu olduğunu biliyordum. Luther hakkında konuşmak istiyordu. "Bu, konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil, çünkü bunu geride bırakmak istiyorum, ama sana söyleyeceğim çünkü sorunun sen olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Tamam," dedi, daha çok bir soru gibi. Sırtını düzeltti, gözleri bana sabitlenmişti. Ona bakmaya devam edemedim, bu yüzden tırnak etlerimi incelemeye başladım.

"Luther ile üç yıl boyunca bir ilişkim vardı ve bu sağlıklı bir ilişki değildi. Onunla bir yıl yaşadım ve bu bir yıl, onun benim için doğru kişi olmadığını anlamam için yeterli oldu."

Javier çenesini kaldırarak bu bilgiyi sindirdi.

"Öfke sorunları vardı ve ona yardım almasını söyledim, ama hiç almadı." Artık önemi yokmuş gibi omuz silktim. Ama önemi vardı. Her zaman da olacaktı.

"Bana seni incittiğini söylediğinde, onu gömmek istedim." Javier'in gözleri sertleşti ve çenesi seğirdi.

"Evet. Yani, beni hiç tokatlamadı ya da yumruklamadı," dedim ona, bunun onu sakinleştireceğini umarak. "Ama birkaç kez beni tutup itti. İlk seferinde, bunu bir kaza sandım. İkimiz de içmiştik, yani, bilirsin, bunu mazur görebilirsin. Ama ikinci seferinde ikimiz de ayıktık. Kollarımı tuttu ve ben ona beni bırakmasını söyledim. Beni o kadar sert itti ki kolum kapı pervazındaki metal plakaya çarptı ve kesti." Kolumu kaldırıp çevirdim ve dirseğimin hemen üstündeki hafif kabarık yara izini gösterdim. "Ondan sonra gitmem gerektiğini anladım. Kalsaydım, durumu çok daha kötüye giderdi."

Uzaklarda cırcır böcekleri cırlıyordu, ben ise utançtan içim içimi yiyordu. Utanç, çünkü hiç bir zaman kendimi istismara maruz kalan bir kadın olarak görmemiştim.

... yani, hayatımda böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim ve Luther'da bunun işaretlerini nasıl görmediğimi bilmiyordum. İnsanlar aşkın insanı kör edebileceğini söylerler, yalan söylemiyorlar.

Javier'in yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Çılgınca olan şey, beni itmeden *hemen önce* bana evlenme teklif etmişti." Hala o aptalın tek diz çökmüş, sanki ben onun dünyasıymışım, onun değerli kadınıymışım gibi davranışını hatırlayarak, içimden bir kahkaha attım. "Bana evlenme teklif ettiğinde, düşünmem gerektiğini söyledim ve bu onu hiç memnun etmedi. Hemen evet demememi hiç hoş karşılamadı. Aynı gün eşyalarımı topladım, yüzüğü aldım ve bir rehin dükkanında sattım." Jakuzinin dışına uzanıp tekrar köpüklü su kutusunu aldım.

"Oradan kaçtığına sevindim," dedi Javier. "Gitmekle akıllılık ettin. Bunu hak etmiyorsun."

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. Gazlı suyu derin bir yudumla içtim.

"Sen rastgele ortaya çıktığında bazen nefesimin kesildiğini veya irkildiğimi fark ettin mi?" diye sordum.

O başını salladı. "Fark ettim ve nedenini hep sormak istedim."

"Bu yıllar önceydi ama Luther'ın ortaya çıkıp, etrafta dolaşp, dolapları yumruklayıp, bağırmasını hatırlıyorum - *sen* öyle yapmıyorsun tabii," diye ekledim hızla. "Ama ne zaman ortaya çıksa, hep tetikteydim. Hep gergindim, anlarsın ya? Sanki nefes almak bile başıma bela açacakmış gibi."

"Bazen öyle uykusundan uyandıktan veya video oyunları oynadıktan sonra oturma odasına aniden girerdi. Hiçbir şey söylemeden ortaya çıkardı. Ben ona sırtımı dönmüş, kitap okuyarak veya başka bir şeye odaklanmış olurdum, bu yüzden onu ilk başta fark etmezdi, ama fark ettiğimde yüksek sesle nefesimi keser veya irkilirken, o gülümserdi. Sanki beni korkutmak *istiyormuş* gibi. Sanki bana karşı böyle bir güce sahip olduğu için mutluymuş gibi. Şaka olarak yapıldığında durum farklıdır, değil mi? Sırf eğlenmek için birini korkutmak gibi. Davina'ya sürekli bunu yapardım. Ama Luther'ın gülümsemesinde kötücül bir şey vardı. Bu doğru değildi." Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı salladım. "O zehirli biriydi... ve ben bundan kurtulduğumu sanıyordum, ama sonra burada ortaya çıktı."

"Vay canına. Üzgünüm, Octavia." Javier'in yüzü yumuşadı. "Memur Amara, tekrar sana zarar vereceğinden endişeleniyorsan, ona karşı uzaklaştırma emri çıkarman gerektiğini söyledi. Ona katılıyorum. Ben de bir tane çıkaracağım. Onun ailemin veya mülkümün yakınında olmasını istemiyorum. Ayrıca menajerimle konuşup, onu stadyumdan men etme imkanı olup olmadığını soracağım. Bana onun tam adını vermen yeterli."

"Luther Hall," dedim. Adını alıp FBI'ya bildirebilirdi, umurumda değildi. "Ve ben de kesinlikle bir tane çıkaracağım."

"Tamam. İyi." Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Bundan sonra, habersiz gelmeyeceğime söz veriyorum," diye beni temin etti. "Özellikle de bir şeyle meşgulsen. Geldiğimi sana haber vereceğim."

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye başladı. "Bunları yapmana gerek yok."

"Hayır, mecburum." Bana yaklaştı, kaşlarının arasında endişeli bir kırışıklık oluştu. "Burada kendini güvende hissetmeni istiyorum, Octavia. Buraya *ait olduğunu* hissetmeni istiyorum. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama onları geri tuttum. Bugün yeterince ağlamıştım. Artık ağlamayacaktım.

Bunun yerine, göğüslerim neredeyse onun karnına değecek kadar ona yaklaştım. Bana baktı, pembe dudakları aralanırken elini kaldırıp yanağımı okşadı.

"Korunmayı hak ediyorsun," diye mırıldandı.

"Genelde kendimi korumak için bir yol bulurum. Kurtarılmayı bekleyerek beklememeyi öğrendim."

"Bunu yaptığına sevindim..." Başını eğdi ve ağzı benimkine yaklaştı. "Ama başkalarının denemesine izin vermek de sorun değil. Yardım etmelerine."

"Kim gibi başkaları?" diye sordum, nefes nefese. O benim ağzımı incelerken, ben de onun ağzına baktım. Yüzlerimiz birbirine yaklaştı, uzaklaştı, sonra tekrar yaklaştı. Sıcak nefesi nemli göğsümde dolaştı.

"Seni önemseyen biri," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "*Benim* gibi biri."

Bu sözlerle kendimi mahvolmuş gibi hissettim. Ama elini ensemin arkasına doladığında ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında, tatlı, lezzetli parçalara ayrıldım.

Beni tüketti, sırtım en yakın kenara değene kadar ileri adım attı. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve kollarımı kaldırıp geniş omuzlarına doladım. O bunu beni kollarının arasına almak için bir fırsat olarak gördü, ama dudaklarımız hiç ayrılmadı.

Ellerini kalçama koydu ve aç bir inilti tüm vücudunda yankılandı. Dillerimiz çarpıştı, inlemelerimiz birbirine karıştı. Sonra ağzını benden çekti.

"Durmali mıyım?" diye nefes nefese sordu.

"Hayır." Bu dikkat dağıtıcı şeye her şeyden çok ihtiyacım vardı. Bu sefer ilk ben onu öptüm, dilimi ağzına soktum,

kısa bir süre tadına baktım ve geri çekildim. "Şu anda benimle ilgilenmeni istiyorum," dedim ağzına.

"Tamam." Beni bırakıp boxerını çıkarırken nefesi düzensizleşti. Ben altımı çıkarmak için acele ederken, o boxerını jakuzinin kenarına attı.

Boynumun arkasına uzanıp üstümün askısını çözüp çıkardığımda, göğüslerim serbest kaldığında, gözleri parladı. Başını sallamadan önce, hayranlıkla vücudumun kıvrımlarını inceledi.

"Bu mantıklı değil," diye mırıldandı.

Durdum. "Ne mantıklı değil?"

"Ne kadar *seksi* olduğun."

Gülümsemeden edemedim.

Bir kez daha, beni kollarının arasına alıp kaldırdı. Bacaklarımı onun etrafına doladım ve o da aşağı uzanıp kendini kavradı, ucunu benim merkezime doğru yönlendirdi.

Bana girdiğinde, keskin bir nefes aldım.

"*Qué rica*. Çok iyisin." İnlemesi ilkel ve derindi, sanki *yıllardır* beni tekrar hissetmek için bekliyormuş gibi. O günden bu yana sadece bir gün geçmişti, ama nedense sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu.

Dudaklarımız birbirine kenetlendi ve o içime girip çıkarken, ben onun ağzına inleyip sızlanırken, o da vahşice inliyordu.

"Siktir. Amin çok ıslak," diye nefes nefese, daha hızlı okşadı. Bir avuç dolusu saçımı tutup başımı geriye doğru eğdi ve boğazıma sıcak, ıslak öpücükler kondurdu.

"Bu harika bir his," diye fısıldadım, su sıçrarken.

"¿Sí?" Nefesi boynumun kıvrımına değdi. "Bunu tekrar yapmak için ne kadar düşündün, hmm?"

"Çok." Ve gerçekten de öyle yaptım. Bu sabah Rosie ile orgazm olmak için onu hayal ederken kendimi zor tuttum ama sonra vazgeçtim.

"Bütün gece seni düşündüm, Octavia." Ağzını kulağımın kabuğuna yaklaştırdı. "Yine senin içine girmeyi düşündüm. Orgazm olduğunda yüzünü görmeyi." Geriye eğildi

geriye yaslandı, böylece gözlerimiz birbirine bakabildi. "Sen çok güzelsin."

"Ugh." Ellerimle yüzünü kavradım. "Neden her zaman doğru şeyleri söylemeyi biliyorsun?"

Onu derin bir şekilde öptüm ve o da yavaş yavaş beni yukarı aşağı kaydırıldı. Artık kendini tutmuyordu. Onun inlemeleri açgözlüydü, benim inlemelerim ise havaya uçarak kendi ritmini yaratıyordu.

Biraz sendeledi ve bacaklarının arkası yerleşik jakuzi koltuklarından birine çarptı. O düştüğünde, ben de onunla birlikte düştüm, vücutlarımız hala birleşikti.

"Beni sür." Sesi derin, emredici bir homurtuydu. Kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım, sonra o bana odaklanırken dairesel hareketler yaptım.

O kadar büyük, o kadar çılgınca iyi hissettiriyordu ki. Her geriye doğru sallandığımda, G noktamı vurduğunu ve baskıyı tetiklediğini hissedebiliyordum. Her öne doğru sallandığımda, klitorisim onun pelvisine sürtünüyor ve zevk kıvılcımlarını doğrudan kalbime gönderiyordu. Bu hızla devam edersek, kesinlikle patlayacaktım.

Alt dudağımı ısırdım ve o parmaklarıyla yüzümü kavradı. "Kendini tutma," diye gürledi. "Bu gece ben seninim, ihtiyacın varsa beni kullan. Üzerime boşal. Umurumda değil. Sadece kendini tatmin ettiğini görmek istiyorum."

"Böyle konuşamazsın," diye nefes nefese söyledim, sözleri beni ateşledi ve onu daha hızlı sürmeme neden oldu.

"Hayır mı? Hoşuna gitmedi mi?" "Bayıldım," diye inledim.

O benim kıcımlı tuttu ve başını geriye eğdi, böylece kontrolü tamamen bana bıraktı.

"Carajo. Amin beni sarmalarken çok iyi hissettiriyor."

"Javier..."

"Evet, aşkım?"

"Ben birazdan..."

"Neyin eşiğinde, mi amor?"

"Ben... Aman Tanrım..." Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, ama o

beni hemen yerine geri çekti.

"Seni görmek istediğimi söylemiştim," dedi.

Başımı geriye attığımda bir çığlık kaçtı, titreyerek ve onu sıkıca kavrayarak. Ben yüksek hissi peşinde koşmaya devam ederken, hala daha fazlasını isterken, onun tamamını isterken, o inledi.

"Kahretsin," diye küfretti, altımda gerginleşerek. "Boşalmak üzereyim, Octavia. Beni çok iyi sürüyorlar."

"O zaman kendini tutma," diye fısıldadım dudaklarına.

O kadar yakındı ki. Boynundaki şişkin damarlardan ve gözlerindeki ateşten bunu anlayabiliyordum. Sanki birdenbire kendi başına bir hayatı varmış gibi, içimde zonklayan penisi. Üstünde sürtünerek onu doruğa yaklaştırmam da işleri kolaylaştırmıyordu. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, büyük elleriyle kıcımlı daha sıkı kavradı. Farkına varmadan, ağzıma küfürler yağdırmaya başladı ve vücudu gerildi.

Çıkabilmek için beni yukarı doğru itti, sonra gözlerini sıkıca kapattı ve boşalırken titreyerek İspanyolca küfürler ve inlemeler arasında inledi.

"Oh, lanet olsun." O bana sarıldı, ben onun sağ uyluğuna oturup nazikçe yanağını öperken titriyordu. Birkaç saniye sonra, "İşler çığıından çıkıyor, değil mi?" diye sordu.

O bana tembel bir gülümsemeyle bakarken ben kahkahayı patlattım. "Belki birazcık. Ayrıca endişelenme. Korunuyorum."

Hızlıca başını salladı. "Sence bunu bırakmalı mıyız?"

"Bence durmamıza gerek yok."

"Tamam. Çünkü ben bundan zevk alıyorum."

"Peki, işler çok ciddileşmediği sürece sorun olmaz, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Onun kucağından indim ve jakuzinin diğer tarafında yüzen üstümü aradım. "Sanırım demek istediğim, duygularımızı bu işin dışında tutabilirsek, sorun olmaz. Seni kandırdığımı düşünmeni istemiyorum,

benden sana veremeyeceğim daha derin bir şey beklemene neden olmak istemiyorum..."

Bir süre sessiz kaldı. "Artık kimseye güvenemediğin için mi? *Onun* yüzünden mi?"

"Öyle de denebilir."

O sözleri sindirmeye çalıştı. "Öyleyse, aynı fikirdeyiz demektir." Şortunu topladı ve bana yarım bir gülümseme attı. "Eloise'den sonra, başka kimseyle de derin bir ilişki kurmak istemiyorum."

"Yani... Bu konuda anlaşabiliriz, değil mi? Sadece eğlence olsun diye mi yapıyoruz?" Üstümü boynumun arkasında küçük bir fiyonkla bağladım, ama Javier'in yüzüme kilitlendiğini fark ettim, sanki bir ipucu arıyormuş gibi, şaka yapıyor olabileceğime dair bir işaret.

Ama şaka yapmıyordum.

Yanlış anlamayın, Javier ile geçirdiğim bu zaman çok heyecan vericiydi. Dürüst olmak gerekirse, o anda tüm hayatım bir tür ateşli rüya gibi geliyordu. Güzel bir misafirhanede uyanmak. Hayalimdeki iş, sevimli bir çocuğa bakmak. Havuz ve jakuziyi kullanmak ve ücretsiz profesyonel basketbol maçlarını saha kenarından izlemek. Farklı eyaletlere seyahat etmek ve burada orada lüks otellerde kalmak. Güzeldi... ama ikimizin ne istediği önemli değil, bunun uzun sürmeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

Bir gün Aleesa büyüyecekti.

Muhtemelen kendisiyle gerçek ve derin bir ilişki isteyen, yüzde yüz bağlılık göstermeye hazır birini bulacaktı. Keşke ben de birine kendimi tekrar adayabilseydim, ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordum ve bu konuda baskı altında kalmak da istemiyordum.

Ayrıca, Javier'in karısının yerini asla dolduramazdım. Evde gördüğüm tüm fotoğraflarına bakılırsa, onu çok sevdiği belliydi. Onunla bir *çocuğu* vardı. Ben bunu asla başaramazdım.

"Tamam," bir süre sonra sonunda dedi. "O zaman sadece eğleneceğiz. Endişelenme." Yüzüne taktığı gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyordu. Sıcak küvetten çıkıp

gömleğini almak için. "Bir duş daha alacağım. İyi geceler, Octavia."

Ben cevap veremediğimden arkasını döndü ve kapıya o kadar hızlı yürüdü ki, ben de ona iyi geceler diyemedim.

Omuzları hafifçe çökmüş ve başı eğik bir şekilde uzaklaşmasını izlemek, göğsümde tuhaf bir his uyandırdı. Bir anda hem ağır hem de boş hissettir ...

Ve birkaç dakika sonra, Javier'in duygularını ilk kez resmen incitmiş olabileceğim aklıma geldi.

YİRMİ DÖRT

OCTAVIA

"Bence krem peynir şu ana kadar en iyi seçenek. Sence kırmızı kadife mi yoksa beyaz kek mi yapmalıyız?" Davina, tatma çatalını yalarken gözlerini bana çevirdi.

"Krem peynir ve kırmızı kadife," dedim. "Kesinlikle."

O da onaylayarak başını salladı ve kırmızı kadife kekten bir parça daha almak için çatalını keke batırdı.

Solumda, sandalyede oturan ve ağzı kek kırıntıları ile kaplı Aleesa'ya baktım. Parmaklarına yapışan krema ile, mutlu gözlerle her bir parmağını yalamaya başladı.

"Mendil ister misin, Leesa?" diye sordum ve onun denizkızı sırt çantasına uzandım.

"Hayır, silme. Hayır, teşekkürler." Aleesa ayaklarını tekmeleyerek her parmağını ağzına soktu.

"Atlanta'ya gidip Luther'ı bulup o zavallı kıcını tekmelemeyeceğime emin misin?" Davina, burun deliklerini genişleterek bana baktı ve yine kendini heyecanlandırmaya başladı.

Dün gece geç saatlerde Luther'ın Javier'in evine geldiğini ona anlatmıştım ve bunu bilerek yaptım çünkü her şeyi bırakıp bana gelmesini istemedim. Sırf bütün sabahı benimle Atlanta'da geçirmek için (aylarca beklediği) bu pasta tadımını iptal edecekti. Bunu yapmasına izin vermedim.

"Deneyebilirsin, ama o buna değmez." Bir iç çekerek, "Döndüğümde uzaklaştırma emri çıkaracağım," dedim.

"Güzel." Çatalının uçlarından kremayı yaladı. "Polisin olaya karışması gerektiğine inanamıyorum. Cidden mi? Ne

Ne düşünüyordu ki? Ne tür bir adam böyle bir şey yapar?"

"O bir erkek *değil*, Vina. O, istediğini alamadığında öfke nöbetleri geçiren, erkek bedeninde bir çocuk."

"Doğru." Diye iç geçirdi. "Peki, başka neyin yanlış olduğunu söylemek ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Sandalyemde daha dik oturdum. Neyi ima ediyordu? Javier, Deke ile konuşmuş ve şimdi bir şey mi öğrenmişti? "Ben iyiyim."

"Hayır, Tavia, değilsin. O aptal ortaya çıktı ve hepinizin moralini bozdu."

"Evet, ama artık unuttum. S-İ-K-T-İ-N-İ-S-İ-N." Aleesa'ya baktım. "Peki, başka neyin var?"

"Neden başka bir şeyin canımı sıktığını düşünüyorsun?" "İş mi?" diye sordu, benim sorumu görmezden gelerek.

"Hayır, Vina."

Bir an sessiz kaldı, beni inceleyerek, herhangi bir ipucu arıyordu. "Şey, *bir şey* olmalı. Popüler bir pastanedeyiz ve sen tasarımların hiçbirine yorum yapmıyorsun? Kremanın kıvamına hayranlık duymuyorsun? Cupcakelere bakmıyorsun? Bu hiç sana göre değil."

"Sadece uzun bir gece geçirdim, hepsi bu.

Yorgunum." "Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey," d hızlıca . " sadece uyuyamadım uyuyamadım.

Bu sorular da neyin nesi?"

Bana şüpheli bir bakış attı. Hâlâ yalanlarımı arıyordu. Sonra çatalıyla Aleesa'yı işaret etti. "Javier, onun değerli eşyasını getirmen konusunda sorun çıkarmadı mı?"

"Evet, sorun etmedi. Bugün menajeriyle bir toplantısı vardı." Çatalımı aldım ve nemli çikolatalı kekin üzerine batırdım.

Tamam, tabii. Vina haklıydı. Beni rahatsız eden başka bir şey *vardı*, ama o şey sikik Luther değildi. Dün gece Javier'le jakuzide olduğumuzu düşünmeye devam ediyordum. Nasıl uzaklaştığını. Gözlerindeki hayal kırıklığına uğramış bakışı. Aramızın iyi olup olmayacağından emin değildim, ama bu sabah onu gördükten sonra, iyi olmadığımızı hissettim.

Aleesa'ya bir öpücük vermiş, bana zoraki bir gülümsemeyle bakmış ve sonra evden çıkmıştı. *Hoşça kal, görüşürüz* ya da başka bir şey *demedi*.

"Octavia, lütfen bana bak." *Kahretsin*. Davina yine abla sesini kullanıyordu. Bana neyin yanlış olabileceğine dair bir fikri olduğu belliydi. Ve kız kardeşimin çılgın yanı, bir sezgisi olduğunda *asla* yanılmamasıydı.

İsteksizce bakışlarımı ona çevirdim.

Beni bir an dikkatle inceledikten sonra, odanın diğer ucunda derin bir sohbete dalmış olan fırıncı ve düğün organizatörüne baktı, sonra bana doğru eğildi.

"Onunla bir şey yaptın, değil mi?" "Kiminle?"

diye sordum, aptal rolü yaparak.

Alaycı bir şekilde güldü. "Kimi olduğunu biliyorsun." Aleesa'ya başını salladı. "Bana neler olduğunu anlat. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor."

Çatalımı düşürdüm ve sandalyeme yaslandım. "Tamam, peki. Ama aşırı tepki vermemen gerekiyor."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben asla aşırı tepki vermem."

"Evet, bir şey yaptık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tavia!"

"Aman Tanrım, aşırı tepki verme demiştim," diye karşılık verdim.

"Üzgünüm, ben sadece... Bir hisse kapıldım!" diye fısıldadı. "Deke dün hayır etkinliğinden sonra beni aradı ve Javier'de farklı bir şey fark ettiğini söyledi. Javier'in etkinlik boyunca seni aradığını söyledi ve sen de bana o gece randevunu böldüğünü söylediğinde... Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı."

"Bekle. *Gerçekten mi?*" diye sordum. "Beni aramaya devam mı etti?" "Deke'ye göre, kesinlikle öyleymiş. Ona Javier'in muhtemelen Aleesa'yı aldığı için seni aradığını söyledim," diye devam etti Vina, "ama Deke başka bir şeylerin döndüğüne *yemin* etti. Seninle

. Flört ettiğinizi söyledi, kızım. Şimdi anlıyorum." Gülümsemesini saklayamadı.

"Tamam, peki, doğru. Ama bunu bu kadar büyütmemelisiniz. Şu anda sadece eğlence amaçlı. Ciddi bir şey yok." En azından, hala eğlenebileceğimizi umuyordum. Dün geceden sonra pek emin değildim.

"Tamam, anladım." Başını salladı. "Ve geçmişinizi düşünürsek, bu ikiniz için de çok mantıklı."

"Aynen öyle." Javier neden bu şekilde düşünemiyordu?

Dün gece bunu düşündükten sonra, benden farklı bir cevap beklediğini fark ettim. Bana eğlenmemizi bırakmamızı istemediğini söylemişti... ama seks yapmaya devam edersek ne olacağını düşünüyordu?

Birisi bağlanacaktı ve bunun ben olmadığından emin olacaktım. Ve en son istediğim şey, daha fazlasını isterse onun duygularını incitmekti. Neden iyi bir şeyi mahvedelim ki?

Ayrıca, kırık bir kadınla dul bir adam arasındaki bir ilişki ne kadar iyi olabilir ki?

"Bugün huysuz olmanın nedeni bu mu?" diye sordu kardeşim, kollarını kavuşturarak.

"Huysuz değilim."

"Huysuzsun."

"Tamam, olabilir. Beni dava et."

"Bana ne olduğunu söylemezsen seni dava *ederim*."

Masanın diğer ucunda bir şey tıkırdadı ve içgüdüsel olarak, Aleesa'nın tabağı devrilip yere düşmeden onu yakalamak için uzandım.

"Üzgünüm, Tava," dedi Aleesa özür dilercesine küçük bir sesle.

"Önemli değil, canım." Sandalyesinden kalkıp sadece yanımda durmak için. "iPad'i alabilir miyim?"

İç geçirdim. "iPad'i alırsan, sadece *on* dakika izleyebilirsin, tamam mı? Arabada çok fazla izledin ve baban bunu öğrenirse hiç susmayacak."

"Tamam." Bana gülümsedi, sanki unutacağımı ve onun on dakikalık sınırını aşacağını biliyormuş gibi. Bu, itiraf etmek istediğimden daha sık oluyordu.

Sırt çantasından iPad'ini çıkardım ve masanın üzerine kickstand ile yerleştirdim.

"Günümüzün çocukları küçük dahiler gibiler." Davina, Aleesa'nın parmağını ekran üzerinde gezdirmesini izledi. "Onun yaşındayken iPad'lerimiz olsaydı ne olurdu bir düşün. Sence şimdi ne halde olurduk?"

"Bu iyi bir soru." Güldüm. "Muhtemelen dünyayı ele geçirmiş olurduk."

Davina burnunu çektim.

Burun deliklerimden derin bir nefes aldım ve dudaklarımı aralayıp nefesimi bıraktım.

"Tamam." Kız kardeşime daha yakın eğildim. "Gerçek şu ki, dün gece jakuzide *açık saçık* şeyler yaptık. Ama hemen ardından, o bu şeylerin devam etmesini istediğini söyledi. Ben de ona, çok derinlere inip ciddiye almadığımız sürece sorun olmadığını söyledim, anlıyor musun? Ama bunu söylediğimde, onu rahatsız etmiş gibi göründü."

"Hmm." Davina bir an düşünmeye başladı. "Sence neden rahatsız oldu?"

"Bilmiyorum, ama onun en son isteyeceği şeyin ciddi bir ilişkiye uzaktan yakından benzeyen bir şey olduğunu düşünürsün. Özellikle de *dadısıyla*."

"Belki de sadece bir bağ kurmak istiyordur. Bu ciddi bir şey olması gerektiği anlamına gelmez. Ve muhtemelen artık seni sadece *dadı* olarak görmüyor, Octavia. Artık seni aileden biri olarak görüyor olabilir."

"Aile üyeleri birbirleriyle dalga geçmez."

Bana kötü kötü baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerimi devirdim.

"Bak." Dirseklerini masaya dayadı ve gözlerimin içine baktı. "İkisiyle de bağ kurdun. Yarım yıldan fazladır onların yanındasın. Güzel, akıllı, ve iyisin. Ben gerçekten şaşırdım bu kadar uzun sürdü

Aranızda bir şeyler olacağını düşünmüştüm, gerçekten. Deke ile zamanlamaya dair iddiaya girmiştik. Görünüşe göre o kazandı. *Yine.*

"Şey... böyle olması gerekmiyordu," dedim ona. "Ve ilk adımı o attı."

"Gerçekten mi? Sen olmadığından emin misin?"

"Hayır, ben değildim! İlk öpüşen oydu."

O güldü. "Sadece söylüyorum."

"Bunu yapma." Parmakla onu işaret ettim, gözlerimi kısarak. "Sanki her erkeğin yatağına atlayacak bir fahişeymişim gibi davranma."

"Bunu hiç söylemedim, ama istediğini elde etme eğilimin var."

Bu doğruydı. Beğendiğim şeyi severdim. Ama yine de.

Kollarımı kavuşturdum. "*Her neyse*, bence ona, işler çok ileri gitmeden önce durmamız gerektiğini söylemeliyim."

"*Çok ileri* gitmekten neyi kastediyorsun?"

"Yani... İkimizin de birbirimize aşık olmaya çalışmasını istemiyorum." Bu konu beni aslında çok fazla etkilemiyormuş gibi elimi salladım.

Ama aslında çok ağır basıyordu.

Belki de ne kadar inkar etmeye çalışsam da, derinlerde, çok derinlerde, birine tekrar aşık olmak istiyordum.

Sadece korkuyordum.

"Tavia, sana milyonlarca kez söyledim, her erkek boktan Luther gibi değildir. O pislik seni asla hak etmedi," dedi Davina alçak sesle. "Başka birinden daha fazlasını istemek normal."

Kafamı salladım.

"O korkunç, çürümüş bir yumurtaydı," diye devam etti. "Javier ile işler biraz ciddileşirse ne olur? Bu o kadar kötü bir şey mi olur?"

"Bu ilginç bir soru, özellikle de kısa süre önce başka bir erkeği hayatına sokmakta zorlanan bir kadından."

"Konu o değil," diye karşılık verdi kardeşim, gülümsemeyi zor tutarak. "Sadece diyorum ki, o seni istiyorsa ve sen de onu istiyorsan... neden

olmasın ki?"

"Çünkü sonuçta ben, çocuğuna bakması için tuttuğu bir kadını. Benden sıkılabilir, başka biriyle tanışabilir ve sonra beni kovabilir. Sanki onun için hiç var olmamışım gibi olur."

"Bunlar senin güvensizliğin ve korkularının bir yansıması. Ayrıca, onun gibi bir tavırla, yakın zamanda başka biriyle tanışacağını sanmıyorum."

Gülümsememi engelleyemedim. "Peki ya karısı?" diye sordum. "Çocuğunun annesiyle rekabet edemem. Beni onunla karşılaştırabilir. Benim de onun gibi olmamı bekleyebilir..."

"Kes şunu. Kimse senden onunla rekabet etmeni ya da onun gibi olmanı istemiyor." Fransız manikürlü tırnağının ucuyla kaşının üstünü kaşdı. "Yani, Deke'yi Lew ile karşılaştırdığım zamanlar oluyor mu? Evet. Ama terapistim bunun doğal olduğunu ve bu konuda suçluluk duymamamı söyledi. Javier de kafasında karşılaştırmalar yapabilir, ama seni değiştirmeye çalışmadığı ve seni utandırmak için onun yaptıklarını konuşmalarınıza dahil etmediği sürece, bunun bir önemi olmamalı."

Hmm. Sanırım haklıydı.

"Deke her zaman Javier'in hayatına devam edeceği günü görece kadar uzun yaşayacağını hiç düşünmediğini söylerdi," dedi Davina. "Bu bir şey ifade ediyor. Bana göre, Javier sana güveniyor ve seni *gerçekten* seviyor. Şu anda senden ne istediğini bilmiyor olabilir, ama duyduğum kadarıyla seni seviyor. Hatta senin randevuna davetsiz misafir olarak geldi! Başka bir erkeğin sana sahip olma şansını resmen elinden aldı. Bu da bir şey ifade etmiyorsa, ne ifade eder bilmiyorum kızım."

Ona birkaç kez göz kırptım, sonra gözlerimi tabağımdaki ince kek dilimlerine indirdim. "Peki... sence ne yapmalıyım?"

"Bence olayların akışına bırakmalısın. Hayatın kendi yolunda gitmesine izin ver." Bir parça daha kek ağzına attı. "Ve bunu sana tecrübelerimden söylüyorum kardeşim: sana mutluluk veren bir şeyden kaçmaya çalışmak, onu hak etmediğini düşünsen bile

, seni kurtarmaz. Seni mahveder ve hayatını çekilmez hale getirir."

Yine de... Bundan hala korkuyordum, çünkü mutluluk tek başına gelen bir duygu değildi. Hüzün hemen arkasında bekliyordu, en ufak bir çatlak oluştuğunda içeri girip seni süpürmeye hazırdı.

YİRMİ BEŞ

JAVIER

"Kulaklıklar? Tamam. Su bardağı? Evet. Pembe saçlı Barbie? Tamam. Oh, hay aksi!" Octavia, Aleesa'nın gecelik çantasını karıştırırken içinden küfretti. "Hayır, hadi ama."

"Ne oldu?" diye sordum, çünkü kaşlarını çatması daha belirgin hale geldi ve eli çantanın derinliklerine doğru uzandı.

"Onun yatma vakti kitaplarını unutmuşum."

"Sorun olmaz. İki gece kitapları olmadan da idare eder, Octavia," dedim.

"O kitapları çok istedi, Javier. Onları almadığımı fark edince çılgına dönecek." Çantadan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Sen de *biliyorsun* ki öyle olacak."

Octavia'dan Aleesa'ya baktım, o da şu anda aromalı su kutusu ve atıştırmalık poşetindeki Cheez-Its ile meşguldü. iPad'i özel uçağın koltuklarından birinin arkasına yerleştirilmişti ve emniyet kemeri takılmıştı. Kalkışa hazırdı ve şu anda tamamen mutluydu.

Ama Octavia haklıydı. Yatma vakti geldiğinde, en sevdiği kitaplarının orada olmadığını fark edince bir kriz geçirecekti.

Aleesa yeni yerlerde uyumayı pek sevmezdi. Evimizi ve özellikle yatak odasını çok severdi. Seyahat ettiğimizde çoğu zaman yeni ortama alışmakta zorlanırdı, bu yüzden yatmadan önce kitap okumak ve Barbie bebekleriyle oynamak gibi küçük rahatlıklar onun için çok önemliydi.

"Haklısın." Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Yatmadan önce bir kitapçıya uğramak için zaman ayıracağız."

Boynumu uzatıp, pistin görüldüğü kapıya baktım. "Kız kardeşim nerede?"

"Şarap olduğu için çok mutluyum," dedi annem, uçağın arkasından bir şişe pinot grigio ile vals yaparak geldi.

Kafamı salladım. "Anne, saat öğlen on ikiyi gösteriyor." "Bu gerekli! Oğlum, biliyorsun ki bu Sen benim burada olduğum için şanslısın." Şişeyi yakındaki bir masaya koydu.

"Senden gelmeni hiç istemedim. Kendin geldin," diye hatırlattım ona.

O da somurtarak, "Bana akıllı davranma," dedi.

Octavia, Aleesa'nın çantasını koltuğunun altına koyarken güldü.

"Bu komik mi?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"195 cm boyundaki bir dev, 150 cm boyundaki minik annesi tarafından azarlanıyor mu? Komik." Octavia kıkırdadı. "Hâlâ ondan korktuğunu bilmek güzel."

O haklıydı. Bazen annemden korkuyordum. Ona saygısızlık ettiğimi fark ederse, kafama ayakkabısını atacağını biliyordum.

"Sadece, oraya gitmemelisiniz, anne." Dikkatimi tekrar anneme verdim. "Bırak uçuş görevlisi işini yapsın. Eminim yardım etmekten rahatsız olmaz."

"Uçuş görevlisi çok uzun sürüyor." Annem tekrar kayboldu, ancak mekanik bir şişe açacağıyla geri döndü. Uçuş görevlimiz Margery ortaya çıktığında, hemen şişeyi açmaya başladı.

Margery'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra özür diler ve biraz paniklemiş bir şekilde bana doğru döndü.

"Çok özür dilerim, Bay Valdez. Çantalarınızı saklıyordum ve fark etmedim..."

"Endişelenme, Margery. Annemin sabırsız olması senin suçun değil."

Margery gülümsedi, ama yanakları kıpkırmızıydı. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Xanax?" diye şaka yaptım, anneme bakarak.

Bu sefer annem gerçekten terliğini çıkarıp bana fırlattı. Tam zamanında kaçtım ve terlik duvara çarptı.

Octavia kahkahaya boğuldu. Annem ise elbette yine bana kızgın kızgın bakıyordu. Aleesa kıkırdadı.

"Neye katlandığımı görüyor musun, amor?" Gülümsedim ve kızıma göz kırptım.

"Mi niña'nın babası gibi kaba bir yetişkin olmaması için dua ediyorum."

Bir şey dikkatimi çekti ve tekrar uçağın kapısından dışarı baktım. Merdivenlerden yukarı çıkıp jete binen Catalina'ydı. Güneş gözlüğü, kısa üst ve kot pantolon giymişti. Saçları dağınıktı, sanki koşmuş ya da benzeri bir şey yapmış gibi.

"Nihayet," dedim, o uçağa sendeleyerek girerken. "Neden bu kadar geciktin? Yirmi dakika önce kalkış yapmamız gerekiyordu."

"Biliyorum, biliyorum." Catalina, koltuklardan birine çökerek elini salladı. "Uber şoförünün arabasının lastiği patladı. Geri kalan yolu koşmak zorunda kaldım."

"Ah, dostum. Geldiğine sevindim," dedi Octavia.

"Evet, ve şimdi buradasın. Önemli olan tek şey bu." Annem Catalina'ya bir kadeh şarap uzattı ve kardeşim memnuniyetle kabul etti. Annem sonra Octavia'ya bakarak onu tuhaf bir şekilde baştan aşağı süzdü.

"Sana da sorardım Octavia, ama iş başında içmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Octavia dudaklarını büzdü ve annemle bana bakarak, "İstersen içebilir, anne," dedim.

Bu da neydi böyle?

"Sorun değil." Octavia zorla gülümsedi. "Kesinlikle haklı. Zaten şu anda içki istemiyorum. Sorun değil." Biraz şaşkın bir şekilde anneme birkaç kez baktı. Sonra Aleesa'nın yanındaki koltuğa oturdu.

Anneme kaşlarımı çattım ve sonunda bana baktı.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırarak masum görünmeye çalıştı.

"Pórtate bien, Mamá." Ona sert bir bakış attım ve uslu durmasını istedim.

Evet, annemden bazı yönlerden korkuyordum, ama aynı zamanda onun dadılarımı pek sevmediğini de biliyordum. Her zaman onların benden daha fazlasını istediğini veya benimle flört ettiğini düşünürdü. Aşırı koruyucu olabiliyordu.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye İspanyolca mırıldandı. Gözlerini devirdi ve şarabından uzun bir yudum aldı.

Octavia, kaşlarını çatarak aramızda bakınıyor, ne hakkında konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Artık gitmeye hazır mıyız?" diye sordum, hepsine birden bakarak.

"Hazırız," dedi Catalina.

"Evet," diye cevapladı

Octavia.

Annem kemerini bağladı, haç işareti yaptı ve sonra bir yudum daha şarap içti. "Ben hazırım," dedi.

Yemin ederim, o kadın beni delirtiyordu. Aslında, uçaktaki tüm kadınlar beni delirtiyordu.

Aleesa'nın karşısındaki koltuğa oturdum (Octavia'nın çapraz karşısında), onun iPad'ini boyama kitabı ve boya kalemleriyle değiştirdim. Kendimi tutamadığım için, Aleesa'ya işaret ettiği her boya kaleminin renginin adını soran Octavia'ya bir göz attım.

Jakuzideki geceden beri işler değişmişti. Bu tam bir hafta önce olmuştu. Aleesa'ya baktığı zaman, onunla aşağıda pek vakit geçirmediğini fark ettim. Aleesa'nın yatak odasında, oyun odasında veya sinema odasında oluyordu. Ayrıca havuz başında daha fazla vakit geçiriyor, daha fazla yürüyüşe çıkıyor ve Aleesa ile misafir evinde vakit geçiriyordu.

Benden kaçmaya çalıştığı belliydi. Bunun için kendimi suçlayabilirdim, gerçekten. Octavia ile işlerin daha ileriye gideceğini beklemiyordum. Onun istediği şeyi

istediğini istiyordum: çok derinlere inmeyen, basit ve kolay bir şey.

Hayır, bir ilişki ya da bağlılık aramıyordum, ama bizim aramızda en ufak bir ciddiyet olasılığını bile, daha gerçek bir şans bile vermeden hemen reddetmesini duyunca, yaptığımız şeyin buna değer olup olmadığını sorgulamaya başladım. Belki de bunun nedeni, içimde derinlerde saklı olan küçük bir parçamın, bizim daha yakınlaşmamıza açık olmasıydı.

Ama daha yakınlaşmazsak, onu bir daha görmezsem beni hatırlayacak mıydı? Ve onun uzaklaşmasını izlemek benim için sorun olmaz mıydı? Ya sözünden dönüp yine o korkunç adam Luther'la birlikte olursa? Ve bu olsa bile, neden onun hayatında ne yaptığı bu kadar umurundaydı?

Kesinlikle bu konuyu fazla kafama takmıştım. Doğrusu, ben sadece onunla bu hassas durumu nasıl ele alacağını bilmeyen yalnız bir adamdım. Eğer çok agresif davranırsam, o da benden uzaklaşırdı. Eğer hiç adım atmazsam, o da benim onu istemediğimi düşünürdü.

Bu zor bir oyundu, bu yüzden şimdilik onun liderliğini takip ettim.

Ve sanırım şu anda, birbirimizden mümkün olduğunca uzak durmayı ve profesyonel davranmayı öğrenmek gerekiyordu.

YİRMİ ALTI

OCTAVIA

New York City, keşfedilmeyi hak eden hareketli ve güzel bir şehir.

Ne yazık ki günün çoğunu trafiğe takılıp otele ulaşmaya çalışarak geçirdik. Sonunda otele vardığımızda saat akşam beşi gösteriyordu ve herkes açlıktan ölüyordu.

Önce, çantalarımızı bırakmak için rezervasyon yaptırdığımız penthouse süitlere çıktık. Javier'in rezervasyon yaptırdığı iki oda birbirine bitişikti ve her süitte iki yatak odası vardı.

"Bu odayı tek başına kullanmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Javier, ben çantamı odalardan birinin zeminine bırakırken.

"Javier, hadi ama. Şu yatağa bir bak." Devasa kral boy yatakları işaret ettim. "Aleesa bunun yarısını bile kaplamaz."

"Kendi alanını istiyorsan, o zaman benimle yatabilir," diye önerdi.

"Sorun yok, söz veriyorum."

"Tamam, tamam." Bana baktı, gözleri yukarı aşağı gidip geliyordu. Sadece meraklı değillerdi, aynı zamanda bir parça arzu da fark ettim.

Onun ateşli bakışlarına tepki vermemeye çalıştım. Uçakta ortam biraz gergindi. Önce Paola bana kötü kötü bakıp, Aleesa'nın doğum günü partisinde olduğund 'da olduğundan çok daha soğuk davrandı, sonra da Javier uçuş boyunca karşımda oturdu. Birkaç kez bana baktığını hissettim ve bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden konuşmak yerine,
"Yemekten önce

yemekten önce biraz hazırlanacağım."

"Tabii." Başını salladı ve omuzları yine çökerek dönmeye başladı.

Hayır. Bu olamazdı. Böyle devam edemezdik.

Bu beni öldürecekti.

"Javier?" diye
seslendim.

Durdu ve bana baktı.

"Aramızda garip bir durum olmayacağına söz vermiştin."

Kaşlarını çatmaya başladı, ama sonra yüzü yumuşadı. Derin bir nefes alarak odanın içine doğru yürüdü.

"Bu garip değil," diye mırıldandı. "Ben sadece... şey, benden ne istediğini tam olarak anlamadım, Octavia. Seninle ilişkimizi ne kadar ileri götürebileceğimi bilmiyorum."

Dudaklarımı büktüm. Bunlar çok anlamlı sözler gibi görünüyordu.

"Ne istediğini biliyor musun?" Gözleri nazikti ama hafifçe şaşkıındı. "Sadece haddimi aşmak istemiyorum. Hepsi bu. Çok ciddiye almamızı istemediğini söyledin, ben de sana biraz alan tanıyorum. Ayrıca, benden kaçan ve bu tuhaflığı yaratan sensin."

"Senden kaçmıyorum," diye hemen karşılık verdim.

Bana alaycı bir bakış attı, sanki "*Gerçekten mi?*" der gibi.

Tamam. Belki de onu biraz kaçınıyordum. Davina ile yaptığım o konuşmadan sonra, Javier'e karşı hissettiğim şeyin daha fazlası olduğunu fark ettim. Bu sadece şehvet değildi. Sadece iki kez seks yapmıştık - ve evet, o iki sefer *inanılmazdı* - ama ondan önce bile bir şeyler hissediyordum.

Bu *his* daha derin ve çok daha karmaşıktı ve onunla yatmak bunu bir şekilde pekiştirmişti. Buna ek olarak, Luther'dan beni korumak ve savunmak için çok hızlı davranmıştı ve evet... Bu adam için tekrar keşfetmek istemediğim şeyler hissediyordum.

Beni tereddüt ettiren şeylerden biri, Luther gerçek yüzünü gösterdikten sonra başka bir erkeğe güvenilebileceğimden emin olamamamdı

. Karakterleri bu kadar kötü değerdendiren biri olarak başka birini nasıl sevebilir, hatta *aşık* olabilirdim ki?

Luther'e olan aşkım ve onun tüm cüretkarlığı beni kör etmişti. Birine aşık olma fikri bu kadar korkutucu iken, başka birini hayatıma nasıl kabul edebilirdim? Ya Javier bana olan ilgisini kaybederse? Ya da benim kusurlarımı fark edip Luther gibi bunları yüzüme vurursa? Ya benimle birlikte *olmaya* değmediğıme karar verirse?

Duygularım bu zorlu ağı takılmıştı ve onları nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Bu farkına varmak biraz sinir bozucuydu — duygularımın yine başka biri tarafından dikte edilebileceğini bilmek. Duygularımın artık sadece *bana ait* olmadığını bilmek.

Javier'i önemsiyordum. Her an her şeyin çökebileceğı bir durumda onu *çok fazla* önemsiyordum. Bu yüzden, bana göre mesafeli davranmak akıllıca bir şeydi. Netlik açısından mesafe en iyisiydi...

Ancak kız kardeşim haklıydı. Gerçekte hissettiklerimden kaçınmaya çalışmak beni mutsuz ediyordu. Onu özlüyordum ve bunu kabul etmek çok zor geliyordu.

"Tamam, peki." Kollarımı kendime doladım. "Senden kaçıyormuşum gibi hissettirdiysem özür dilerim."

"Öyle yaptın," diye cevapladı. Sonra gülümsedi ve elini kaldırıp çenemi okşadı. "Ama sorun değil. Yeniden başlayalım."

"Davina, aramızdaki bu ilişkinin kendi akışına bırakmam gerektiğini söylüyor..."

Elini çenemi okşarken durdurdu. "Davina'ya bizden bahsettin mi? Birlikte yattığımızı mı?"

"Evet," diye cevap verdim ihtiyatla. "O benim kardeşim. Ona hayatımı emanet ederim. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır... ama artık Deke'nin de bildiğini biliyorum ve onu bir dahaki görüşmemizde bunu yüzüme vuracak. Ay Dios."

Ben güldüm. "Oh, buna emin olabilirsiniz."

Gülümsedi ve başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı. "Peki ya şöyle yapalım..." Aynı elini

boynumun arkasına doladı. "Yeni bir başlangıç yapalım. Bu işe neredeyse hiç beklentisiz girelim. Aslında, beklentilerimiz hakkında bir daha hiç konuşmamıza gerek yok. Dediğin gibi, işin akışına bırakabiliriz. Nereye varacağını görelim. Tamam mı?"

Bunu duyduğuma rahatlayarak başımı salladım. "Tamam."

"Ve bu akşam, akşam yemeği yiyeceğiz, seni ve Aleesa'yı en yakın kitapçıya götüreceğim ve gecenin geri kalanını otelde geçireceğiz. O uykuya daldığında, sen ve ben bir film izleyebiliriz, kart oyunu oynayabiliriz ya da kendini rahat hissetmek için ne yapmak istersen onu yapabiliriz."

"Tamam, şimdi yine yatmaya çalışıyorsun, biliyorum," diye alay ettim. "Hangi kadın bunu duymaktan hoşlanmaz *ki*?"

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Sanki sorunlarının tüm cevaplarını arıyormuş ve bunları bende bulmayı umuyormuş gibi beni dikkatle inceledi.

"Bana karşı dürüst olmaktan korkmanı istemiyorum, Octavia." Sesi derin ve yumuşaktı. "Senin o hijo-de-puta eski sevgilinin sana ne yaptığını tam olarak bilmiyorum, ama ben o değilim. Tamam mı? Seni *asla* incitmeyeceğim."

Sözleri içimi ısıttı. Ağlamak istedim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

"Bu günlerde insanlara karşı dürüst olmak benim için zor," diye itiraf ettim. "Ve *buna* gerçekten güvenebilir miyim, bilmiyorum." Elimle ikimizin arasında bir hareket yaptım.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü tüm bunlar sona erebilir, Javier. Gerçekten bunu sonsuza kadar sürdürebileceğimizi düşünüyor musun? Birlikte yatıp kalkarak? Yaptığımız şeyin önemsizmiş gibi davranarak? Sonunda Aleesa okula başlayacak ve bana artık eskisi kadar ihtiyaç duymayacak."

"Ama *ben* ihtiyacın olacak." Sesi kesindi, kendinden emindi, sanki düşünmesine gerek yokmuş gibi. Sanki bu sözler hep dilinin ucundaymış gibi. Kalbim yine hızla çarpmaya başladı.

Dinle, insanlara, özellikle erkeklere karşı güvenim kalmamıştı, ama Javier yavaş yavaş inancımı geri kazandırıyordu.

Bu adam için dizlerimin üzerine çökmek istedim.

"Yakın zamanda hiçbir yere gitmeni istemiyorum," dedi bana. "Seni *burada* istiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre yanında olmak istiyorum ve bu bencilce geliyorsa, umurumda değil. O yüzden gelecek hakkında endişelenme. şu anda bizim için olanlara odaklan. Tamam mı?"

Tüm duygularımı içime attım, gözyaşlarımla bu hassas anı mahvetmek istemedim.

Ama sözleri çok güçlüydü. Çok tatlıydı.

Çok güzel.

Keşke gerçek ve somut olsalardı da onları yakalayabilseydim, kucaklayabilseydim ve sonra sonsuza kadar saklamak için cebime koyabilseydim.

"Yani sadece eğleneceğiz, öyle mi?" Merakla kaşlarını kaldırdım. "Hiçbir beklentimiz olmayacak mı?"

"Evet. Sadece bana yine tuhaf davranma."

Güldüm. "Söz veriyorum, davranmayacağım."

"İyi." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ben içimden bir i çekerek karşılık verdim. Kahretsin, dudaklarını zlemişim. Onları en son hissettiğimden bu yana tam bir hafta geçmişti. Mkemmел esnek ve dolgun. Ayrıca çok iyi pşyordu. Kollarımı boynuna doladım

boynuna doladım ve öpücüğü derinleştirdim.

"Oh, bir de," dudaklarımız ayrıldığında dedim. "Annen benden nefret ediyor olabilir."

"O senden nefret etmiyor. Sadece seni korumaya alışıyor."

"Ama bunu uçakta fark ettin, değil mi? Aleesa'nın partisinde bana karşı öyle davranmamıştı."

"Hayır, yle davranmadı. Dadılarımın daha fazlasını istediğini düşündüğünde düşmanca davranma eğilimindedir. Geçmişte birçok kişi bunu denedi; bana yakınlaşmak istediler, açıkça tek bir amaç için."

"Benim için öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Sen hepsinden en samimi olanısın."

"Onlardan herhangi biriyle bir şey yaptın mı?" Sormadan edemedim. Bilmeden duramazdım.

"Tabii ki hayır."

"Yemin et."

"Yemin ederim. Sen, hayatımda bir şeyler hissettiğim tek kişisin. Ama koşullarımız farklı olsaydı bile, başka bir şekilde birbirimize bağlanacağımızdan eminim."

"Ah. Bu çok tatlı bir bakış açısı."

"Baba!" Aleesa oturma odasından bağırdı. "iPad bozuldu!"

Yorgun bir kahkaha attı. "Ben ona bakayım." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, o kadar derin ve tutkulu bir öpücüktü ki, ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. "Sen git hazırlan. Ben onu hazırlarım."

"Tamam." Alt dudağımı içime çektim ve dişlerimi ona geçirdim.

Onun kapıya doğru yürüdüğünü izledim ama durup tekrar dönüp bana geri geldiğinde şaşırdım. Büyük elleriyle yüzümü kavradı ve bir kez daha beni öpmek için ağzını eğdi.

O anda tavada eriyen tereyağı gibi eridim. Pes ettim ve ona karşılık öptüm, arkasında gülerek.

"Beklediğimden çok daha romantiksin, Valdez," diye mırıldandım, o beni bıraktığında.

Başparmağı alt dudağımı okşadı ve kendi iyiliği için fazla seksi bir sırıtış takındı. "Benim hakkımda beklenmedik pek çok şey var, amor. Bunların ne olduğunu görmek için yeterince uzun süre buralarda kalman gerek."

YİRMİ YEDİ

OCTAVIA

Akşam yemeği elbette kusursuzdu. Şimdiye kadar tanıştığım en seğici erkeklerden birinden daha azını beklemiyordum.

Gözlerimi ve düşüncelerimi ondan alamadığım seğici adam.

Paola hala bana soğuk davranıyor ya da beni tamamen görmezden geliyordu. Onun sorununun ne olduğunu ya da neden benim hakkımda ani varsayımlarda bulunduğunu bilmiyordum. Öte yandan Catalina, benimle sohbet etmekte hiçbir sorun yaşamadı ve hatta çikolatalı kekinden benimle paylaştı.

Yemekten sonra Catalina ve Paola, birkaç kalori yakmak ve gezmek için yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Javier, Aleesa ve ben siyah bir arabayla Broadway'deki devasa bir kitapçıya götürüldük.

Javier, Aleesa'yı hemen çocuk bölümüne götürdü. Onları takip etmek üzereydim ki, raflardan birinde duran bir kitap gözüme çarptı. Bu kaçınılmazdı. Elbette dikkatim dağılacaktı. *Kitaplarla* dolu bir mağazada kitap kurduydum.

O bölümde ne kadar süre durduğumu bilmiyorum, her romantik romanın kapağını inceleyip hangisini alacağıma karar vermeye çalışıyordum. Çok fazla seçenek vardı, gerçekten çok fazla. Almaya karar verdiğim kitaplar muhteşemdi, harika öncüller ve olay örgüleri vardı. Bir an, *altı* tane almak fazla mı olur diye düşündüm.

"Sadece bir tane," dedim kendime, romanlardan birini elime alıp arka kapağını tekrar incelerken. Ayrıca, valizimde altı tane için yeterli yer yoktu.

"Benim," diye seslendi Javier, ben de hızla arkama döndüm. Aleesa'yı omuzlarında taşıyarak koridorda ilerliyordu. İkisinin de elinde kitap yoktu. "Geldiğimi haber vermek istedim."

Kitabı göğsüme sıkıca bastırarak gülümsedim. "Teşekkürler."

Bana başını salladı ve yarı gülümsedi.

"Leesa için bir şey buldun mu?"

"Hayır." Derin bir nefes aldı ve onu omuzlarından indirip ayaklarını yere koydu. "Onun tek ilgilendiği şey oyuncaklar."

"Tabii ki öyle." Güldüm. "Bir deneyeyim." Elini tuttum ve çocuk bölümüne gelene kadar koridorlarda ilerledik. Raflarda çok sayıda kitap diziliyordu.

dört yaşındaki bir çocuk için bunun ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyordum.

"Al, Leesa. Buna ne dersin?"

Night Owl Kisses adlı bir kitap aldım.

Aleesa kitaba bir göz attı ve başını salladı. "Evet. Baykuşları severim." "Tamam, harika. Başka ne seversin?"

"Ayılar," diye cevapladı. "Ve şekerlemeler."

Gülmeye başladım. "Tamam, bakalım bunlardan biriyle ilgili bir kitap bulabilecek miyiz."

"Yine ben. Burada bir kitap buldum." Javier'in sesi bize ulaştı. Bizim bulunduğumuz rafın diğer ucunda duruyordu ve kapağında pigtail saçlı, lolipop yalayan siyahi bir kızın resminin olduğu bir kitap tutuyordu. Kitabın adı *Sweet Suzie* idi.

"Oohh! Şeker!" Aleesa babasına doğru koştu ve ellerini havaya kaldırdı. "Bir bakayım. Bir bakayım." Javier kaşlarını kaldırıp sihirli kelimeyi beklerken, Aleesa durakladı. "Lütfen," diye ekledi, şakacı bir kıkırdama ile.

Javier kitabı ona uzattı ve Aleesa sayfaları çevirirken anında büyülenmişti.

"Aferin," dedim, ona yaklaşarak. "Gördün mü? Ben tamamen işe yaramaz değilim."

"Hiç öyle olduğunu düşünmedim." Ona göz kırptım.

Javier bir an Aleesa'yı inceledi, sonra tekrar bana baktı. "Buraya sadece Aleesa için gelmediğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır?"

"Hayır. Kitaplara baktığını gördüm ve seni rahatsız etmek istemedim. Sen de istediğin kitabı seçebilirsin. Ben senin için alırım."

"Oh, hayır Javier. Sana bunu yapmana izin veremem. Bana yeterince para ödüyorsun. Kendi kitaplarımı kendim alabilirim, gerçekten."

"Üç ya da dört kitap arasından seçim yapmaya çalıştığını gördüm." Kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Evet, bazen seçim yapmak zor oluyor."

"Ben de bunu söylüyorum. Seçmek zorunda değilsin. Hepsini istiyorsan, ben senin için alırım."

"Ciddi misin?" dedim ciddi bir ifadeyle. "Yani oraya gidip on kitap seçersem, *hepsini* alacak mısın?"

Kıkırdadı. "On tane biraz fazla gibi, ama evet. Sorun olmaz."

"Kitap severler için on tane aşırı *değildir*. Bu daha başlangıç."

Gülmeye devam etti. "Ciddiyim. İstedikğin kadar al." Aleesa oyuncak bölümüne koşmadan önce elini tuttu.

"Kitapların ucuz olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Çünkü neden böyle yapıyordu? Hiçbir erkek bana istediğim kadar kitap almaya istekli olmamıştı.

"Octavia." Sesi kararlıydı ve gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Maliyet benim için önemli değil ve senin de bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Bunu, kızıma bu kadar iyi baktığın için teşekkür etme şeklim olarak gör."

"Ama bu benim işim. Ve bunun için bana çok iyi para ödüyorsun."

"Octavia," diye tekrar azarladı. "Gerçekten burada durup, sevdiğin bir şeyi almadığım için benimle tartışacak mısın?"

"Tartışmak istemiyorum, sadece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken göğsümün ortası ısındı. "Neden bana bu kadar nazıksın?" Şüpheyle gözlerimi kısarak ona baktım.

"Huysuz olmayı mı tercih ederdin? Çünkü huysuz olabilirim. bunda *çok* iyiyim. Sen kendin söyledin."

Güldüm. "Kesinlikle hayır."

"Tamam o zaman."

Aleesa'nın elini tutarak bana yaklaştı ve boş eliyle kolumu okşadı. Bu dokunuş çok rahatlatıcıydı. Gözlerime bakışıyla birleşince, vücudumun her yeri eriyip sıcaklık doldu.

"İyi vakit geçirmeni ve mutlu olmanı istiyorum. Hepsi bu. Şimdi git." Başını eğdi ve bana gitmem için işaret etti. "Hazır olduğunda beni bul, amor."

Bu da başka bir şeydi. Bana İspanyolca'da *aşkım* demek. Yüzde yüz sevimli. Onun bunu sadece seks için, anı güzelleştirmek için kullandığını sanıyordum, anlarsın ya? Ama hala bana öyle diyordu... ve ben gizlice bundan hoşlanıyordum. Tanrım. Bunu kesmesi gerekiyordu. Şu anda benim için çok fazlaydı.

Başımı salladım ve uzaklaştım, çünkü yapmasaydım, o adama atlayıp bir ağaç gibi tırmanacaktım.

YİRMİ SEKİZ

JAVIER

Octavia, kendi deyimiyle "açgözlü olmak istemediği" için beş kitap seçti. Ödemeyi yaptıktan hemen sonra, boynuma atlayarak sarılmak için kollarına atladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldadı.

Bu küçük hareketin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Bir şey için takdir edilmek. Bir kadın tarafından istenmek ve önemsenmek.

Bunu fazla düşünmemeye çalıştım — o sadece bana teşekkür ediyordu — ama o büyük, parlak kahverengi gözleriyle bana baktığında bunu düşünmemek zordu.

Ya da alt dudağını ısırduğında.

Ya da sadece yanağıma bir öpücükten daha fazlasını istiyor gibi ağzıma baktığında.

Kitapçıdan çıktıktan sonra Octavia bir şekilde beni bir dondurma dükkanına uğramaya ikna etti. Bu kötü bir fikirdi. Herkes, akşam saat sekizde dört yaşındaki bir çocuğa şekerli dondurma yedirilmemesi gerektiğini bilirdi.

"Onu yorup yakmasını sağlayacağım, söz veriyorum." Octavia pencere kenarındaki bir masaya oturdu, ben de ona katıldım.

"Bu çok ikiyüzlü bir davranış, biliyor musun?" Arkama yaslanıp, Aleesa'ya vanilyalı ve şekerlemeli bir dondurma kupası uzattığını izledim. "Az önce ona daha az şeker tüketmesi hakkında bir kitap aldık. Üstelik akşam yemeğinde Catalina'nın çikolatalı kekinden bolca yedi."

Şeker konusunda bu kadar titiz bir ebeveyn olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydım. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni Aleesa'nın çok fazla şeker veya tatlı yediğinde kelimenin tam anlamıyla hiperaktif bir gremline dönüşmesi gibiydi. Şaka yapmıyorum. Heyecandan çılgık atar, koşturur, histerik bir şekilde kıkırdar, bana hiçbir anlamı olmayan rastgele dans hareketlerini izlemem için yalvarırdı. Başlangıçta sevimliydi ama çok çabuk yorucu hale geldi.

"Onu yorup dişlerini iki kez fırçalayacağım. Bu yardımcı olur mu?" Octavia kaşığı ağzına götürdü ve fudge'ı yaladı. O bunu yaparken gözlerimi ayırmaya cesaret edemedim.

"Beni baştan çıkararak bu konudan dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?"

"Ne?" diye bağırdı. Ben sııttım. "Sen delisin. Ben sadece dondurmanın tadını çıkarıyorum." Kaşığı bir kez daha yaladı, bu sefer dilini kaşığın üst kısmına doladı. Pembe dilinin plastik kaşığın kıvrımları üzerinde kaymasını görünce penisim seğirdi.

"Sen başka birisin, Octavia Klein." "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Henüz emin değilim."

"Umarım iyidir." Göz kırptı. "Leesa, dondurman nasıl, melek?"

"Mmm... çok lezzetli," diye cevapladı kızım. Sonra dişlerine yapışan gökkuşağı renkli şekerleri bize göstermek için kocaman bir gülümseme attı.

"Evet," diye alay ettim. "Hepsini temizlemekte bol şans." Octavia kıkırdadı.

Sonunda otele geri dönmüştük ve Octavia, Aleesa'yı iyice yormuştu. Aracımız gelmeden önce, Aleesa'yı dondurma dükkanının dışına çıkarmış, onu

omzuna atmış ve kaldırımında ileri geri koşmuştu. Aleesa nefes nefese kalana kadar çığlık atıp kıkırdamıştı.

İnsanlar muhtemelen Octavia'nın dört yaşındaki bir çocukla koşuşturup uçak sesleri çıkararak biraz deli olduğunu düşünmüşlerdir. Aleesa'yı sakinleştirmek için benim kullanacağım bir yöntem olmazdı, ama bunu takdir ettim.

Octavia'yı Aleesa ile birlikte izlemek ilginçti. Benim yaptıklarımdan çok farklı şeyler yapmasına rağmen aynı sonucu elde ediyordu. Onunla birlikteyken, belki de bu kadar kontrolcü ve aşırı koruyucu olmam gerekmediğini fark ettim. Belki de bazı şeyleri bırakmayı öğrenebilirdim... Tabii bu dünyada hala iyilik olduğuna güvenmeyi de öğrenebilirim. Onun gibi iyi insanlar.

Aleesa araba yolculuğu sırasında gözlerini ovuşturuyordu, ama otelin asansörüne varır varmaz ellerini bana doğru uzattı ve kucağıma alınmak için yalvardı. Yanağını omzuma dayadığında, uykuya daldığını anladım.

Octavia, olabildiğince çabuk yıkadı, pijamalarını giydirdi ve yatağa yatırdı. Aleesa'nın yatmadan önce hikaye dinlemesine bile gerek yoktu. O kadar uykulu ve sersemlemişti ki, buna karşı koymadı.

"Bu gece uyuyacak." Octavia köşeyi dönüp oturma odasına girdi. "Yetişkin bir erkek gibi horluyor."

"Onunla aynı yatağı paylaşmak istediğinden emin misin?" diye gülerek sordum.

"Ah, sorun olmaz."

"Ona karşı çok iyisin, biliyor musun?"

"Önemli değil." Sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı.

"Hayır, ben ciddiylim." Mutfak tezgahının yanındaki bar taburelerinden birine oturdum. "Onun önceki tüm dadıları, onunla uğraştıktan sonra çok yorgun görünürdü. Onun enerjisine gerçekten ayak uyduramıyorlardı. Ama sen uyuyabiliyorsun ve bunu çok iyi yapıyorsun. Aksine, *sana* ayak uyduramayan Aleesa."

Son cümleye gülerek cevap verdi. "Sanırım bu benim doğamda var. Çocukları sevdiğimi söylemiştim. Onların gözünden dünyayı görmeye çalışıyorum. Onlar için her şey çok büyük, yeni ve heyecan verici. Gözlerinde bu kadar umut ve merak görmek çok güzel bir şey."

"Evet, tüm yaptıkların için sana daha fazla ödeme yapmam gerektiğini hissediyorum. Yaptığın yemekler her zaman beklediğimden daha fazla oluyor."

"Javier, lütfen." Bana doğru yürüdü ve benimkinin hemen yanındaki bar taburesinde durdu. "Daha fazla paraya ihtiyacım yok. Bana verdiğin miktar yeterli. Ayrıca, yemekleri de sen sağlıyorsun, yani teknik olarak hiçbir şey için cebimden para çıkmıyor."

"Ama yemekler her zaman çok besleyici ve özenli. Garnitürlere kadar her şey. Bu çok zaman alıyor olmalı."

Gülümsedi. "Şöyle düşün: Ben yemek yapmayı seviyorum ve senin mutfağın da dağınık hale getirmekten *hoşlandığım* güzel bir mutfak. Bu benim için bir zevk." Ben eğri bir gülümsemeyle başımı sallarken o da sırtıttı. "Peki şimdi ne yapalım?" Gözlerini penthouse'un içinde dolaştırdı.

"Ne yapmak istersin?"

Soruyu biraz düşündü. "Dürüst olmak gerekirse... Sanırım sadece rahatlamak ve satın aldığım kitaplardan birini okumak istiyorum. Uzun bir gün oldu."

"Bunda bir sakınca görmüyorum."

"Tamam. Önce rahatlayayım."

Yavaşça uzaklaştı ve yaklaşık on beş dakika sonra üzerinde cupcake desenleri olan pembe bir pijama takımıyla geri döndü. Yüzü daha parlak görünüyordu, bu da muhtemelen yıkadığını gösteriyordu. Saçları da artık at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Pijamaların çok şirin," dedim, o masanın üzerindeki kitaplarla dolu kağıt torbaya doğru yürürken. O torbayı karıştırırken, ben de onun kıcına bakıyordum.

Külotunu çıkarmış mıydı? Siktir lan.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, kitaplardan birini kanepeye taşıırken. Ben boğazımı temizlerken, o bir ucuna kıvrıldı

boğazımı temizleyip, onun külotsuz halini düşünmediğimi taklit ettim.

"Bir içki içeceğim." Otelden, biz dışarıdayken limon ve tekila göndermelerini istemiştım. Minibara gittim, gümüş renkli bir tekila şişesi aldım ve mutfağa götürdüm. İki bardak doldurdum, tekilaya biraz limon suyu ekledim ve ikisini de ona götürdüm.

"Benim için mi?" Gülümsedi ve uzattığım bardağı kabul etti. "Tekila en sevdiğim içkidir."

"Biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"O randevunda içiyordun." "Oh, doğru. randevunda seni o kadar kaba bir şekilde kesintiye uğrattı. Sen

Bunu asla unutmayacağımı biliyorsun, değil mi?

Gülümseyerek uzaklaştım, ama sadece kağıt torbadan bir kitap almak için — kendim için satın aldığım bir kitap. Bu, bir kişisel gelişim kitabıydı kitabıydı. öğrenme nasıl hiç *kitabı*ydı. Octavia'ya Octavia'ya göre, bazen "rahatlayıp işlerin akışına bırakmayı" öğrenmem gerekiyordu. Bu kitabı okumanın bana yardımcı olacağına yemin etti.

Kanepeye geri dönüp, uzanmış bacaklarını tutup kaldırdım.

"Hey..." Ben bacaklarını kucağıma koyup ayak bileklerinden birini tutana kadar itiraz etmeye başladı. Ağzını kapattı ve gözleri yumuşadı.

"Ben de okusam olur mu?" diye sordum.

Kirpiklerini birkaç kez kırptı, sonra gülümsemeyi zor tutarak bardak kenarını dudaklarına götürdü. "İyi hamle, Valdez."

Büyük bir yudum aldıktan sonra, bardağı sehpaye koydu ve kanepeye oturdu. Kitabı memnuniyetle gülümseyerek açmasını izlemek çok hoştu.

Sanki okumak ona saf mutluluk getiriyormuş gibiydi. Ben çok okuyan biri değildim, ama ebeveynlik kitapları, biyografiler ve spor makaleleri okurdum. Yeni biriyle yeni bir şey denemek güzeldi.

Garip bir düşünce aklıma geldi. Eloise ile hiç böyle bir şey yapmadığımı fark ettim. Hiçbir şeyin olmadığı, sadece sayfaları çevirme sesi ve yumuşak nefeslerin duyulduğu huzur ve sessizlik içinde hiç oturmamıştık.

Eloise her zaman aktifti, her zaman dans etmek, şarkı söylemek ve içmek isterdi. Enerji ve hayat doluydu ve ben onun bu yönünü çok severdim çünkü ben sessiz ve antisosyal bir insandım — o bizi dengeliyordu.

Ama bu da güzeldi. Kendimi, başparmağımın ucuyla Octavia'nın ayağının üstünü düşünmeden okşarken buldum. Beyaz boyalı tırnaklarını inceledim. Çok sevimli ayak parmakları vardı.

Octavia'nın daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. Aleesa'nın gözünden dünyayı nasıl gördüğünü anlatmıştı. Tıpkı çocuklar gibi, hayattaki basit şeylerden zevk alıyor ve onlara değer veriyordu. Fazla şey isteyen bir kadın değildi. Sadece sahip olduklarını kullanıyor ve onları muhteşem şeylere dönüştürüyordu.

O, kanepede uzanıp kitap okumak gibi basit bir şeyi bile sağlıklı ve anıtsal bir şey haline getirmişti. Sanki ilk kez gibi, hayatı onun gözünden görebiliyordum. Hayatta gerçekten arzuladığı şeyin huzur olduğunu ve buna tutunmanın onun için önemli olduğunu görebiliyordum.

Onun cildini okşadığımı fark ettiğimde, bakışlarımı ona çevirdim. O zaten bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Bu çok... *samimi* geliyor," diye mırıldandı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Bilmiyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Belki de gerçekten hoşuma giderse olmaz." Bir süre yüzümü inceledi, sonra bacaklarını çekip vücudunu diğer tarafa çevirdi ve başını kucağıma yasladı. O nefes verip kitabını tekrar açarak okumaya başladığında, kolumu ona doladım.

"Javier?" diye seslendi birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Evet, aşkım?"

"Beni güvende hissettirdiğin için teşekkür ederim." Sesi kalınlaşmıştı ve normalde olduğu gibi gelmiyordu.

Bekle.

Ona baktım. "Octavia, iyi misin?" Sessiz kaldı.

"Octavia, bana bak." Başını salladı. "Lütfen."

Hıçkırarak oturdu ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin kenarları yaşlarla dolmuştu ve gözlerini kırptığında, gözyaşları akmaya başladı.

"Özür dilerim," diye ağlayarak yüzünü çevirdi. "Şu anda ağlamak çok aptalca. Böyle duygusal davranmaktan nefret ediyorum."

"Hayır, sorun değil. Bana bak." O kanepenin diğer ucuna gitmeye çalışmadan önce yüzünü ellerimle tuttum. "Bence aptalca değil. Sen insansın. İstedğin zaman ağlayabilirsin."

"Ağlamamalıyım bile." Burnunu çekti. "Cidden mi? Bir erkek benimle *kitap okumayı* seçti diye ağlamak mı?"

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum, biraz tereddütlü ve kafam karışık bir şekilde. "Yapmamı istediğin başka bir şey var mı? Okurken yalnız kalmak mı istiyorsun yoksa..."

"Hayır, burada olmanı *seviyorum*." Elimi tutup yüzünden çekerek sıktı. "Sadece... Sanırım kendimi aptal hissediyorum, çünkü çoğu erkek seks falan yapmaya çalışır. Ama sen yapmıyorsun... Ve yapmadın da. En azından şimdilik. Sen çok sabırlı, sakın ve anlayışlısın. Ben senin kız arkadaşın falan değilim, ama sen beni şımartıyorsun. Farkında değilsin, ama öyle. Hiçbir erkek beni bir kitapçıya götürüp istediğim her şeyi almama izin vermedi. Hiçbir erkek bana karşı bu kadar sabırlı olmadı. Yaptığın şeyler çok basit, ama benim için *her şey* demek."

"Oh. Anlıyorum." O boş eliyle gözyaşlarını silerken ben sessiz kaldım. "Ama bunlar, Octavia... bunlar en azından yapılması gerekenler. Bunun farkındasın, değil mi?"

Biraz kafası karışmış gibiydi.

"Gerçek bir erkek sana karşı sabırlı olmalı," diye açıkladım. "Sana karşı sakın olmalı ki sen de sakın hissedebilesin. Bir erkek her zaman sana uyum sağlamaya çalışmalı ve bunu başarabiliyorsa, her gün seni şımartmalı. Her zaman kendini güvende hissetmeni istemeli."

"Ama çoğu zaman, bir şey elde etmek istedikleri zaman iyi davranıyorlar." Bir an durdu ve dudaklarını büzdü. "Belki de bu sadece benim travmamdan kaynaklanıyordur. Ama ne olursa olsun, senden öyle bir his almıyorum. Senin gerçekten... benimle birlikte olmak istediğini hissediyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, bu benim için çok yeni bir deneyim, bu yüzden sanırım... sanırım nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Haklısın. Seni istiyorum. Ama, hey, ne demiştik? Beklenti yok. Tamam mı?" Düşen gözyaşlarını sildim. "Bununla nasıl başa çıkacağını düşünme. Şu anda, burada olmaya odaklanalım. *Rahatlayalım ve akışına bırakalım.*"

O, hıçkırarak güldü. "Benim sözlerimi bana karşı kullanman çok sinir bozucu."

Ben de güldüm, sonra dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve ona yavaş, derin bir öpücük verdim. O da içini çekti, sonra kucağıma tırmandı ve vücudunu benimkine yasladı. Ellerimi indirdim, sırtını ve kalçasının kıvrımlarını okşadım.

"İyi şeyleri hak ediyorsun," diye fısıldadım dudaklarına.

"Bir daha söyle," diye yalvardı ve tekrar öpüşmeye başladı.

"İyi şeyleri hak ediyorsun, aşkım. Her şeyi hak ediyorsun."

İnledi. "Bunu kabullenmem biraz zaman alacak."

Başının arkasını avuçladım, parmaklarımı ensesindeki buklelere doladım ve onu tükettim. Ona her şeyi verdim.

Giysilerimizi nasıl çıkardığımızı bilmiyordum, ama it oldu, ve ne of biz cesaret edemedik yavaş .

O sadece sütyeniyle, ben ise boxerimle dururken, o yere diz çöküp bacaklarımın arasına girdi. Parmakları boxerimin bel kısmını kavradı ve aşağı doğru çekti.

"Octavia," diye uyarıda bulundum. "Emin misin?" Sırf ben öyle dedim diye beni memnun etmek zorunda olduğunu düşünmesini istemedim. Herhangi bir ödül beklemiyordum.

"Evet. Bunu hak *ediyorsun*." Kirpiklerinin altından bana baktı, hala boxerımı aşağı çekmeye çalışıyordu. Kalçalarımı eğdim ve boxerım bir kenara atılana kadar durmadı. Sonra bir eliyle penisimin tabanını kavradı, diğer eliyle ise testislerimi avuçladı.

O dizlerinin üzerinde daha yükseğe çıkarken ben içimden küfrettim. Beni sıcak ağzına aldığı anda, başımın arkası geriye doğru eğildi ve içimden derin bir inilti çıktı.

O, emip yalarken, penisimi pompalayıp testislerimi okşadı. Onu izlemek için başımı kaldırdım. Gözleri zaten üzerimdeydi. Sanki o gözlerle benimle sevişiyordu, hem de beni boğazının derinliklerine alırken.

Bir avuç dolusu saçını kavradım, o başını eğip beni daha derine alırken zevkten boğuluyordum, biraz öğürerek, sonra nefes almak için geri geldi.

"Siktir, çok iyisin," diye inledim.

O inledi ve penisimin uzunluğu boyunca güçlü bir titreşim gönderdi. Eli daha hızlı pompaladı, dili kalın ucun etrafında dönüyordu ve beni titretmek ve derin bir inilti çıkarmak için tek gereken bir yudum daha almaktı.

Boşalırken başının arkasını tuttum, öne doğru eğildim ve küfrettim. Her şeyin sıcak ve hızlı bir şekilde boğazından aşağı aktığını hissedebiliyordum. Ağzı sihirli gibiydi, beni tamamen sarmış, bütünüme içine almıştı. Sanki daha mükemmel olabiliyormuş gibi, onay arıyormuş gibi bana bakarken her damlayı yuttu.

"Evet," diye nefes aldım, o dağınıklığı temizlemek için dilini tekrar etrafımda gezdirirken titredim. "Sen harikasıñ. Çok, çok harikasıñ."

Dudaklarını benden ayırdığında, onu tekrar kucağıma çektim ve boynunun kıvrımını öperken o güldü. Ben de açgözlü bir şekilde onu kanepenin üzerine sırt üstü yatırdım, bacaklarını ayırdım ve amını yaladım.

Ve lanet olsun, o çok lezzetliydi.

YİRMİ DOKUZ

OCTAVIA

Uzakta bir kapı çalma sesi duyuldu.

Yatağın üzerinde yuvarlanırken inledim, ama sadece büyük, sıcak bir vücuda çarptım. Bulanık görüşümle gözlerimi kırdım ve görüşüm netleştğinde, Javier'in yanımda gözleri kapalı ve ağzı hafifçe aralık bir şekilde yattığını gördüm.

Etrafıma bakındım ve onun penthouse süitindeki odasında, onun yatağında olduğumu fark ettim.

Kapı çalma sesi tekrar başladı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Kahretsin." Yuvarlanarak, komodinin üzerindeki telefonumu aradım. Saat sabah yedi buçuktu. Cumartesi günü bu kadar erken saatte kim kapıyı çalıyordu?

Yataktan çıktım — tamamen çıplak, eklemeliyim — ama önce Javier'in adını fısıldadım.

O inledi ve uyanmak yerine yanına döndü ve yorganın altına daha da gömüldü.

"Yemin ederim, ayı gibi uyuyorsun," diye mırıldandım. Koridordan aceleyle geçip dün gece giydiğim pijamaları aradım. Önce cupcake desenli şortu buldum. Gömleğim kanepenin arkasındaydı.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer diğer tarafta bir ses vardı. "Hijo, benim! Kapıyı aç," diye seslendi Paola.

Oh, kahretsin. Lanet olası kapının diğer tarafında annesi vardı ve ben oturma odasında çıplak duruyordum. Aceleyle şortumu giydim.

"Tava?" Kafamı kaldırıp Aleesa'nın oturma odasında durduğunu gördüm. "İğrenç!" diye bağırdı. "Çıplaksın!"

Sonrasında kıkırdamaya başlaması da durumu daha da kötüleştirdi. Neyse ki henüz küçüktü. Dadısını çıplak gördüğünü asla hatırlamayacaktı... Umarım.

Aleesa, tavandan tabana pencerelerden birine doğru yürüyerek ufku seyretmeye başladığında, ben gömleğimi giydim. Sonra banyoya koşarak bornozumu aldım ve kollarımı kollarından geçirdim.

"Geliyorum Paola!" Bornozumu bağlayacak vaktim olmadı, kapıya koştum ve kilidi açtım.

Onu açtığımda Paola gözlerini kısarak bana baktı. Sonra beni baştan aşağı süzdü, omzumdan sarkan bornozu ve onun altındaki biraz buruşuk pijamaları inceledi. Bonnetimi takmadan uykuya daldığım için saçlarımın berbat durumda olduğuna eminim.

Javier ve ben birkaç tekila daha içip biraz daha okuduk, sonra ara verip rastgele şeyler hakkında konuştuk, mesela onun son basketbol sezonu ve Aleesa'nın kendi yiyeceğini yetiştirmeyi öğrenebilmesi için bir bahçe kurmak istediğı gibi.

Ondan sonra tek hatırladığım, yine üzerimde duran iri vücudu ve ağzımı dolaşan diliydi. Yatak odasına nasıl gitmiştik ki?

Paola'nın yanında, annesinin bir adım kadar arkasında duran, elinde telefonu ve kedi gözü Versace güneş gözlüğü takan Catalina vardı. Güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı, sonra telefonunu arka cebine koyarken gülmesini zorlukla bastırdı.

Paola bana kaşlarını çatarak boğazını temizledi. "Buenos días, Octavia." Soğuk, sert ve neşesiz bir sesle beni selamladı. "Oğlum nerede?"

"Hâlâ uyuyor," diye cevapladım, bornozu omuzlarımı örtmek için yukarı çekip, sonra utangaç bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Yakında uyanır. Herkese güzel bir kahvaltı sunmak için oda servisi sipariş ettiğimizi haber vermek için uğradık." Gözleri yine yukarı aşağı kaydı. "Javier saat dokuzda reklam panosunu görmek istediğini söylemişti, değıl mi?"

"Evet, sanırım öyle." Cevabı bulmak için beynimi zorladım. Aklım hala dün geceye takılmıştı... Oğlunun *benim* şeyimin içindeki *şeyine*.

"Trafığe takılmamak için acele etsek iyi olur." Konuşma sırası Catalina'daydı. Paola hala bana kaşlarını çatmış bakıyordu.

Aleesa odanın diğer ucuna koştu ve büyükannesine ulaşmak için beni itti.

"Ay, mi niña!" Paola Aleesa'yı kucaklayıp sıkıca sarıldı ve yanaklarının birbirine değdiğinden emin oldu. Neyse ki Paola'nın kaşlarını çatmış hali kaybolmuştu. "Aç mısın? Hmm?"

"Sí," dedi Aleesa kıkırdayarak.

"Sí, eminim öylesindir. Gel abuela ile. Sana yemek hazırlayayım." Paola gözlerini bana çevirdi ve bir kez daha baştan aşağı süzdü. Bu sefer, yemin ederim ki bana saf bir küçümsemeye bakıyordu. "Oğlumu uyandırır mısın?"

Başımı salladım. "Tamam."

Catalina ve ben, bir sonraki çatı katı süitinin kapısına ulaşana kadar onları izledik. Paola kapıyı açıp içeri girer girmez, Catalina tekrar bana odaklandı.

"Uzun bir gece mi oldu?" Eğlenceli bir gülümsemeye sordu.

Gözlerini okumaya çalıştım, ama güneş gözlüğü taktığı için ne düşündüğünü anlayamadım. En azından annesi gibi bana ölümcül bakışlar atmıyordu.

"Sayılır," diye cevapladım.

"Eminim öyledir." Kıkırdadı ve arkasını dönüp gitti. "Hazır olduğunda kahvaltıya gel. Ve aptal kardeşime kalkmasını söyle."

Evet. Kesinlikle bizim hakkımızda bir şeyler şüpheleniyorlardı.

Duş aldıktan sonra saçlarımı topladım, sonra gri bir süveter ve Nike Dunks giydim. Ayrıldığımda

Aleesa ile paylaşmam gereken yatak odasından çıkıp kendimi oturma odasına taşıdım, Javier oradaydı.

Elinde bir fincan kahveyle mutfakta duruyordu... ve üstünde tişört yoktu. Sadece boxer şortu vardı. Tanrım, bu adam kusursuzdu. O altı karın kası, bronz teni, karnının hemen altındaki doğal V kesimi. Beni bulmak için baktığı uzun, kalın siyah kirpikleri. Saçları yataktan kalkmış gibiydi... ve ben hiç bu kadar uykulu bir insana bu kadar çekici gelmemiştim.

"Bana bakıyorsun," dedi kahvesinden bir yudum almadan önce.

Ayaklarımın üzerinde kayboldum. "Sen *öyle* görünürken bakmamak zor."

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Nasıl yani?"

"Arjantinli bir atıştırmalık gibi. Yani, gerçekten. Tanrı seni yaratırken şaka yapmamış. Sana tüm yeşil bayrakları vermiş."

Gülerek, kupasını tezgahın üzerine koydu. "Beni gururlandırıyorsun, Octavia. Gerçekten." Odayı geçerek bana yaklaştı. "Leesa nerede?"

"Annenle birlikte. Biraz önce uğradılar. Oda servisinden herkes için kahvaltı sipariş ettiğini söyledi."

"Sipariş mi verdi? Ödemeyi de o mu yapıyor?"

Elini belime koyduğunda güldüm. "Sanmıyorum." "Ben de sanmıyorum. O kadın benim paramı harcamayı seviyor."

"Hey, dinle... Sanırım annen ve kız kardeşin bizim hakkımızda bir şeyler biliyor olabilir." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yani, muhtemelen daha önce de bir şeyler şüpheleniyorlardı, ama şimdi kesin olarak biliyorlar."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Annen uğradığında bana bir bakış attı. Sanki benden rahatsız olmuş gibiydi. Hâlâ pijamalarım ile duruyordum ve sanırım o da durumu anladı. Catalina da sanki aramızda bir şaka varmış gibi gülüyordu."

"Tamam." İtirafımdan kafası karışmış gibiydi. "Bu konuda bir şey söylediler mi?"

"Hayır, ama ne eğer onlar başlar nefret beni veya bir şey?"

Sana ve Aleesa'ya karşı çok koruyucu görünüyorlar.

"Öyle olabilirler," dedi, "özellikle annem. Ama ben kendi seçimlerini yapabilen yetişkin bir adamım. Güven bana, sınırlarını aşmamaları gerektiğini biliyorlar."

"Yani, kısacası sonunda benden nefret *edeceklerini* söylüyorsun." Gözlerimi devirdim. Erkekler kadınların nasıl çalıştığını gerçekten anlamıyorlardı. "Anladım."

"Hayır. Bu konuda çok fazla endişelenme diyorum. Onlara senden bahsetmeye hazır olduğumda, bunu saygıyla karşılayacaklar. O zamana kadar, ne isterlerse düşünsünler."

"Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay, Valdez."

"Peki. Onlarla konuşacağım. Tamam mı?"

Gülümsedim. "Tamam. Teşekkürler." Saatileme baktım. "Peki, ben o dişi aslanın inine gidiyorum. Sen de hazırlan. Catalina, trafiğe takılmamak için reklam panosuna gitmek istiyorsak hemen çıkmamız gerektiğini söyledi."

"Tamam." Dikkatini benden uzaklaştırıp ufka odakladı. "Reklam panosu."

"Bu pek heyecanlı bir tepki değil."

"Hayır, hayır. Heyecanlıyım. Sadece kalabalığı istemiyorum. Ama Aleesa'nın bu anları hatırlayabilmesi için fotoğraf çekmek istiyorum."

"Sorun olmaz." Parmak uçlarımda yükselerek yanağına öpücük kondurdum. "Şimdi kışını yıka ve yemeğe gel. Beni orada boğulmaya bırakma."

"Ya yemek istediğim şey tam önümdeyse?" İki elini belime koydu, sonra bizi döndürdü. Beni kaldırıp kışımı tezgahın üzerine koyduğunda, çığlık attım.

"Javier, dün gece yetmedi mi?" diye gülerek sordum. "Yetmedi mi? Sen yetmedin mi?" Boynumun kıvrımını öptü, sonra da köprücük kemiğimin hemen altındaki bölgeyi öptü. "Bu asla mümkün olamaz."

"Öyle mi?"

"Hayır. *Her zaman* daha fazlasını isteyeceğim. Sana gelince doyumsuzum."

Düşünmem aptalcaydı, ama aynı şeyi ya da benzerini karısına da söyledi mi diye merak ettim. Elbette, ona karşı da aynı şekilde hissetmişti.

Hayır. Davina'nın söylediklerini hatırla. Kendini karşılaştırma.

Bu düşünceyi elimden geldiğince bir kenara iterek, ellerimle yüzünü kavradım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Daha sonra bol bol vaktimiz olacak."

Ama o henüz bitirmemişti. Ondan kurtulmaya çalışmadan önce, tekrar ağzımı yakaladı ve beni o kadar derin öptü ki, "*Siktir et*, kıyafetlerimi yırt ve beni tamamen al" demek istedim.

Ailesi bekliyor olsa ne olacaktı ki? Annesi kızsaa ne olacaktı ki? On dakika daha bekleyebilirlerdi.

Javier Valdez, gerçekten istediği kadını eritebilecek türden bir adamdı. Hakimiyeti, aksanı, vücudu... Hepsi bağımlılık yapan bir kokteyl gibiydi. Her geçen gün daha da çok arzuladığım bir kokteyl.

Bir mucize eseri, uslu durmaya karar verdik.

Beni tezgahdan indirmeme yardım etti. "Git," dedi, popomu okşadıktan sonra şaplak attı. "Yine duş almak zorunda kalmadan önce."

O popomu bir kez daha sıktığında gülümsemeyi zor tuttum.

Cidden. O çatı katını nasıl bozulmadan bırakabildiğimi bana sorma.

OTUZ OCTAVIA

Bubbles and Swaddles başarmıştı.

Sahibi Kyla'nın şirketiyle harika işler çıkardığı açıktı, çünkü şu anda hepimiz onun markasının adının yazılı olduğu New York reklam panolarından birine bakıyorduk.

Binlerce insan bu reklamın önünden geçecekti. Binlerce kişi, ünlü Javier Valdez'in, başlıklı havlu giymiş ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen Aleesa'yı kucağında tuttuğu fotoğrafını görecek.

Resimde Javier, kızına gülümsüyor ve onu sıkıca kucaklarken, etraflarında çizgi film karakterleri gibi baloncuklar uçuyordu. Sağ alt köşede onun imzası vardı.

Reklam panosunun çok altında ve tam doğru açıda, Javier'in Aleesa'yı omuzlarında taşıdığı birkaç fotoğrafını çektim. İkisi de kocaman, heyecanlı gülümsemeler takınmıştı. Birlikte gerçekten çok tatlıydılar. Ve o harika bir babaydı.

Annesiyle ve kız kardeşiyle birlikte daha fazla fotoğrafını çektim, sonra da ördek dudaklarıyla birkaç prenses pozu veren Aleesa'nın birkaç samimi fotoğrafını çektim. O küçük kızı gerçekten çok sevdim.

Hepimiz yeterince eğlendikten sonra, yürüme mesafesinde bir Arjantin fırını bulduk ve kahve içip biraz oturduk.

"Hiç cañoncito yedin mi?" diye sordu Javier ve bana kremalı bir hamur işi ikram etti.

"Hayır, ama güzel görünüyor," dedim ve nazikçe kabul ettim. "İçinde ne var?"

"Dulce de leche ile doldurulmuş. Çok lezzetli, özellikle sıcakken."

Heyecanla ısırđım ve lezzetler anında dilimde patladı. "Vay canına."

"Değil mi?" Javier gülümsedi.

"Oh evet. Bu harika." Mükemmel bir kıvamdaydı, dilimde eriyen hafif bir tereyağı tadı vardı. Dolgusu kremsi ve tatlıydı ama aşırı değildi.

Aleesa'ya bir palmerita uzattı ve oturmak üzereyken telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkararak ekrana baktı ve biraz tedirgin bir nefes verdi. "Bunu cevaplamam lazım. Ona göz kulak olur musun?"

"Tabii ki."

Gözlerini solumuza çevirip, siparişlerini alıp tezgahdan ayrılan Paola ve Catalina'ya baktı.

"Hemen dönerim," dedi ve fırından çıktı.

Telefonu kulağına yapıştırmış halde pencerenin önünde bir ileri bir geri yürüdüğünü izledim.

"Peki, ne kadar sürecek?" Catalina'nın sesi beni hazırlıksız yakaladı. Masamdaki sandalyelerden birini çevirip tersine oturdu. Bir kolunu sandalyenin üzerine koydu ve şekerlemeli çikolatalı çörekten bir ısırık aldı.

"Ne kadar ne?" diye sordum.

"Sen ve kardeşim ne zamandır birlikte oluyorsunuz?"

Kalbim durdu. Yemin ederim, sanki midemin dibine oturmuş gibi hissettim. "Şey... Ne demek istediğini anlamadım, Catalina."

Bir ısırık daha aldıktan sonra gülümsedi. "Ne demek istediğimi *çok iyi* biliyorsun."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve ona, bize doğru gelen Paola'ya baktım. O bana odaklandı ve kalbim göğüs kafesine geri fırladı ve tehlikeli bir şekilde hızla çarpmaya başladı.

"Bir his vardı içimde." Catalina omuz silkti. "Ve bilgin olsun, buna kızgın değilim."

"Değil misin?" Rahatlamış bir nefes aldım.

"Tabii ki hayır. Hatta bu, kardeşim için iyi bir şey. Belki Aleesa'nın *dadısı* olman iyi bir şey değil, çünkü bu

çok klişedir, ama yine de... Bence bu iyi bir şey. Hatta daha da iyisi, seni gerçekten *seviyorum*."

Paola, Aleesa'nın karşısına, benim karşımda oturdu. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu ve kahvesine bir paket şeker attı.

"Javier'in son zamanlarda ne kadar mutlu olduğu," diye cevapladı Catalina. "Hmm." Paola, kahvesini karıştırmaya başlarken yüzünü buruşturdu

"Onunla paylaştığı şeyin gerçek mutluluk olduğundan emin değilim."

"Má," dedi Catalina iç çekerek. "Bunu konuştuk." "Hayır, sorun değil Catalina," diye araya girdim, elimi kaldırarak

. "Javier ve benim durumumdan neden memnun olmadığını anlıyorum."

"Evet, çünkü durum tam olarak budur. Bir *durum*." Paola'nın sesi sertleşmiş, ağzının kenarındaki kırışıklıklar daha belirgin hale gelmişti. "Dün, uçakta, delirdiğimi sandım. O sana bakıp duruyordu, sen de ona bakıp duruyordun. Sonra bu sabah seni bornozun altında neredeyse yarı çıplak gördüm ve... şey, hepsi çok profesyonelce değildi. Evet, oğlumun bu kadınla yatıyor olabileceği *çok* açık hale geldi."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Yani, kaba davrandığı için ona küfredebilirdim, ama büyüklerime saygı duyuyordum. Ve dul kocasının oğlunun uyumuyor uyuduğu olmasından bakıcısıyla bakıcısıyla Catalina haklıydı. Bu klişenin ötesinde bir durumdu, ama gerçek buydu.

Paola sessizliğimden yararlandı. "Oğlumu kullanıyor musun?"

Kaşlarım o kadar sıkı birleşti ki, neredeyse birbirine yapışmış gibiydiler. "Ne? Bayan Valdez, onu ya da başka birini asla kullanmam."

"Bütün kadınlar öyle der." Burnunu çekti. "Bak, seninle bir sorunum yok, Octavia. Sen harika bir kızsın ve torunuma çok iyi bakıyorsun." Sesi alçaldı, soğuk kahverengi gözlerini bana dikip öne doğru eğildi. "Ama oğlumu kullandığını

veya *herhangi* bir şekilde onu manipüle ettiğini öğrenirsem, senin peşine düşerim."

"Bayan Valdez, sana söz veriyorum, asla..."

"¡Mamá, basta!" Catalina annesine sert bir bakışla tısladı. "Cidden. *Yeter artık.*"

Paola bir kez daha burnunu çekti. Sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Gözlerimi kucağıma indirdim. Bir yanım ona sertçe cevap vermek istiyordu. Diğer yanım ise, daha güçlü olan yanım, ona saygı duymayı tercih etti. O sadece koruyucu davranıyordu ve bu gayet normaldi. O bir anne idi. O ise onun tek oğluydu. Onu anlayabiliyordum. Ancak bu, bana karşı kaba davranma hakkı vermezdi.

"Onun söylediklerini yanlış anlama, Octavia." Catalina masanın üzerinden uzanıp elime dokundu. "Ben şahsen gurur duyman gerektiğini düşünüyorum," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bir kadının kardeşimi mutlu etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Karısından memnun değil miydi?"

Catalina gözlerini devirdi, Paola ise alaycı bir şekilde güldü.

"Kendinden bile mutlu olmayan biriyle mutlu olmak zor," diye mırıldandı Paola, bir yudum daha içkisini yudumlarken.

Dur, dur, dur... *Ne?* "Neden bahsediyorsunuz?" İki kadına da baktım.

"Demek istediği, evlilikleri senin düşündüğün kadar mükemmel değildi," dedi Catalina.

"Aynen öyle." Paola kahvesini masaya koyup kollarını kavuşturdu. "Eloise iyi bir insandı, ama benim Javier'im için uygun değildi."

"Ve içten içe, onun da bunun farkında olduğunu düşünüyorum," diye ekledi Catalina.

Ön kapının üzerindeki zil çaldı ve Javier fırına tekrar girdi ve masamıza doğru yürüdü. Catalina dik oturdu ve Paola kollarını açtı.

Gözleri önce Aleesa'ya takıldı ve onun güvende olduğunu görünce beni buldu. Gözlerinde ışık vardı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ah, sana bakışları." Catalina başını sallayarak sandalyesinden kalktı.

Paola da ayağa kalktı, ama mutfak eşyaları bulunduğu yere ulaşmak için yanımdan geçmeden önce eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Oğlumun kalbini kırmasan iyi olur. Anladın mı? Bunu bir daha hak etmiyor."

Yine mi?

Ona bakarak, ne demek istediğini sormak istedim, ama fırsatım olmadı. Javier geri dönmüş, Catalina'nın az önce kalktığı koltuğa oturmuş ve cañoncito'sunu eline almıştı.

"Harika. Şimdi soğudu," diye homurdandı. "Tuvalete gitmem lazım!" diye bağırdı Aleesa.

Peep, aslında *işemek* demek istediğinde kullandığı kelimeydi.

"Hadi, canım." Elini tuttum ve onu tuvalete götürdüm tuvalete götürdüm, sonra o işini görürken ben kabinin dışında bekledim. O rastgele bir melodi mırıldanıyordu: dünyadan habersiz, genç bir ruh. Bu arada benim zihnim düşüncelerle doluydu.

Paola, onun *tekrar* incinmeyi hak etmediğini söylerken ne demek istemişti? Karısı onu incitmek için ne yapmıştı? Yoksa Eloise'in ölümü nedeniyle onun acı çektiğini mi kastetmişti?

Emin değildim, ama içimden bir ses bunun karısının ölümünden daha derin bir anlamı olduğunu söylüyordu. İçimden bir ses, Catalina ve annesinin bildiği, Eloise ile arasında bir gerginlik olduğunu söylüyordu.

"Tava?" Aleesa'nın kabini açtığını şimdi fark ettim. Büyük, meraklı yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Ne oldu, Tava?"

"Oh, önemli değil, melek. Önemli değil. Hadi. Ellerini yıkayalım." Onu lavaboya götürdüm, ellerini yıkamasına yardım ettim, sonra tuvaletten çıktım.

Javier'in yanına tekrar oturmadan önce Paola'ya bir göz attım. Kahve fincanından bir yudum aldı, bu sefer bana baktığında o kadar sert görünmüyordu. Hatta biraz pişmanlık duyuyor gibiydi ve daha çok "*ailemi korumak için yapmam gerekeni yaptım*" havasındaydı.

Ancak gözleri çok net bir şeyi haykırıyordu.
Lütfen oğlumu kırma.

OTUZ BİR

JAVIER

New York gezisi çok gerekiydi. Eve döndükten ve ailem çantalarını kapının yanına attıktan sonra bunun farkına vardım. Hepsi büyük bir iç çekiş ve esnemeyle kanepelere çöktüler.

Aleesa, yorgun olmasına rağmen geziden memnun kalmış ve neredeyse hiç ağlamamıştı. Cumartesi gecesi yatmadan önce bir masal dinleyerek sakinleşmiş ve ardından ışıklar söndürülmüştü.

Octavia, birkaç saat içinde Catalina ile daha yakınlaşmış görünüyordu. Cumartesi gecesi Aleesa uyuduktan sonra otel barında birkaç içki içtiler. Beni de davet ettiler ve annem, Aleesa'ya göz kulak olurken benim de gidip flört edecek bir kadın bulmamda ısrar etti (buna gözlerimi devirdim). İçimden bir ses Octavia'nın kendine zaman ayırması gerektiğini söylüyordu, bu yüzden otel odasında kaldım.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama Octavia reklam panosunu gördükten sonra bana farklı bir şekilde bakmaya başlamıştı. Gözlerinde hayranlık ve anlayış gördüm, ama aynı zamanda sorular da vardı. Kahverengi irisleri merakla parlıyordu.

Hatta eve dönüş uçağında, bana bir şey sormaya başladıktan sonra ağzını kapatıp fikrini değiştirmiş olduğu bir an bile oldu. Bu, kız kardeşimin ona benim geçmişim hakkında bir şeyler söylemiş olabileceğini düşündürdü.

Kız kardeşimden bunu beklerdim. Bazı durumlarda benim duyarsızlığımın sorumluluğunu üstlenmek zorunda olduğu gibi, insanlara beni anlamalarını sağlamaya çalışmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

"Herkes akşam yemeği sipariş edebilirim," dedi Octavia, telefonunu çoktan çıkarmış halde. "Sub sandviçler olur mu?"

"Harika," dedim. "Sipariş et."

Aleesa kuağıma tırmandı ve boynuma sarıldı. "Uykum var baba."

"Biliyorum prenses. Akşam yemeğinden sonra seni yatağına yatıracağız."

Catalina şarap dolabından iki şişe kırmızı şarap aldı, sonra kendine ve anneme kadehler doldurdu. Octavia'ya da bir kadeh ikram etti, ama o reddetti ve yetişkinlerin zamanına geçmeden önce Aleesa'nın yatırdığından emin olmak istediğini söyledi.

Yaklaşık bir saat sonra kapının zili çaldı.

"Muhtemelen yemeğimiz gelmiştir. Ben aarım." Octavia koltuktan kalkıp n kapıya doğru yürüdü.

"Ee, ağabey..." Catalina yanıma otururken i çekerek dedi. Sesinin her zamankinden daha alçak olduğunu fark ettim. "Bebek bakıcısı, ha?"

Ona kaşlarını çattım. "Ne?"

Başını sola eğdi. "Octavia. Seni mutlu ediyor mu?"

"Neden bunu soruyorsun? O Aleesa için burada ve evet, *onu* mutlu ediyor."

Kız kardeşim alaycı bir şekilde, "Lütfen Javier. Bana aptal numarası yapma. Dün gece onunla konuştum. Neler olduğunu biliyorum. Bu arada, o sana aşık." dedi.

Aleesa ile birlikte yerde oturmuş, ona büyük bloklarla kule yapmasına yardım eden anneme baktım.

"Bunu büyütme Catalina," diye alçak sesle cevap verdim. "Sen ya da annem. Lütfen."

"Yaptırmıyorum. Ama ne olursa olsun, tekrar gülümsediğini görmek hoşuma gidiyor. En son ne zaman tüm dişlerini gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Ben güldüm. "Kapa enenini, Cat."

"Sadece söylüyorum." Şarabından uzun bir yudum aldı. "O varken, Eloise'i ve..."

"Javier'i mi?"

Octavia'nın sesine döndüm. Giriş holünün başında duruyordu, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

"Ne oldu?" diye sordum, ayağa kalkarak.

"Kapıda bir adam var. Seninle konuşması gerektiğini söyledi... ve acil olduğunu."

"Adını söyledi mi?"

"Hayır," dedi ben yaklaşırken, "ama seni gördüğünde anlayacağını söyledi."

"Ne?" Onun etrafından dolaşp antreye doğru ilerledim. Koridorun sonunda, ön kapı bir aralık açık kalmıştı ve cilalı zemine bir parça ışık sızıyordu. Aralıktan o kişinin gölgesinin bir kısmını görebiliyordum. Kapı kolunu kavrayıp kapıyı daha fazla açtım.

Takım elbise ve kravat giymiş, bronz tenli ve neredeyse siyah saçlı tanıdık adamı gördüğümde, tüm keyfim kaçtı.

"Javier." Aviator güneş gözlüklerini çıkardı ve çenesini kaldırarak koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. "Sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi."

Oydu. Rafael Acosta.

Sadece varlığı bile neredeyse bir yıldır uykularımı kaçıran adam.

Çıplak ellerimle öldürmek istediğim adam.

Eloise'in ölmeden birkaç ay önce beni aldattığı adam.

OTUZ İKİ

JAVIER

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım, verandaya adım atarak.

Rafael geri çekildi ve beni sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Sakin ol, tamam mı? Seninle konuşmam lazım."

"Böyle kapıma gelerek bana ulaşamazsın."

"Peki, kapıyı açmak zorunda değildin." Omuz silkti ve sırtıttı.

"Bana neden burada olduğunu söylemek için beş saniyen var, yoksa o aptal sırtışını lanet suratından yumruklayacağım." Yumruklarımı sıkarak bir adım daha yaklaştım. O bir adım geri çekildi, ayağının arkası merdivenin kenarına yaklaştı.

Arkamda kapı gıcırdadı ve Octavia ile Catalina, gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişeli bir şekilde dışarı koştular.

"Dinle, Aleesa'yı bildiğimi söylemek için uğradım. Tamam mı?"

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdım.

"Onun benim kızım olabileceğini düşünüyorum. Senin değil."

Kalbim taş gibi mideme çöktü. Catalina arkamda nefesini tuttu. Yumruklarımı daha da sıktım, boğazım kuruyup kalınlaşırken tırnaklarımın avuç içlerimi deldiğini hissettim.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

"Sen ne diyorsun be?" diye sordu Catalina, beni geçip Rafael'in karşısına geçerek.

Bir adım geri attı. Üç adım daha atarsa merdivenden inmiş olacaktı.

"Ne? Sana Eloise ve benim hakkımda bir şey söylemedi mi?" Rafael, Catalina'ya kibirli bir gülümseme attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Sanırım mantıklı. Onun itibarını lekelemek istemezsin."

Kız kardeşimi itip geçtim ve onun takım elbisesinin yakalarını tuttum, sonra düz zemine ulaşana kadar merdivenlerden aşağı koştum. Onu yere attım ve dizlerimin üzerine çöktüm, onu dövmeye hazırdım... ta ki beni her zaman sakinleştiren o sesi duyana kadar.

"Baba!"

Yumruğum havada donakaldım, sonra üst bedenimi çevirip verandada Aleesa'yı kucağında tutan annemi gördüm. Aleesa'nın gözleri bana bakarken panikle açılmıştı. Annem Rafael'e baktı, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu.

Nefes nefese bir standa koştum.

"Tanrım, şimdi Eloise'in senden neden memnun olmadığını anlıyorum." Rafael ayağa kalktı ve üzerindeki tozu silkeledi. "Bütün bu öfke sağlıklı olamaz."

"Siktir git," diye tükürdüm. Tüm vücudum öfkeden titriyordu.

"Bak, sana bunu bu şekilde söylemekten nefret ediyorum, ama bunu kapına gelen rastgele birinden değil, benden şahsen duymanın en iyisi olacağını düşündüm. Mahkemeye başvuruda bulundum ve yakında sana tebligat gönderilecek. Ayrıca, onun babası olduğumu kanıtlamak için babalık testi talep ettim. Eğer öyleyse, velayet konusunda görüşmek istiyorum."

"Neden bunu yapıyorsun?" dedim, yenilginin sözlerimi boğmasına izin vermemeye çalışarak. "Neden *şimdi*?"

"İnan bana, sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama ben onun babasıysam, senin kadar onun hayatında yer almayı hak ediyorum."

"Sen onun babası *değilsin*," diye bağırdım, parmağımı yüzüne doğrultarak. "Eloise, senin babası olduğundan şüphelenseydi bana söylerdi! Hamileliği boyunca yanında değildin. Aleesa doğduğunda yanında değildin. Eloise, *kızımı* doğurduktan sonra öldüğünde yanında değildin

. Ben oradaydım! Her gün buradaydım. O

benimdir, ve onu benden alırsan lanetleneneceğim."

"Doğum sırasında öldüğünü duyana kadar hamile olduğunu bilmiyordum. O zaman tüm olayların zamanlamasını düşündüm ve parçaları birleştirdim. Onun çocuğunun benim olabileceğini hissediyordum ama emin değildim ve son zamanlarda vicdanım beni çok rahatsız ediyordu. Sanki çocuğum yokmuş gibi hayatıma devam edersem ne tür bir adam olurum? Hadi ama Javier. Ona bir bak."

Aleesa'ya alaycı bir gülümsemeyle işaret etti.

Bakmadım. Onun yerine ona sert bir bakış attım, geri adım atmayı reddettim.

"Onu maçlarınızda kenarda gördüğüm anda anladım. Tabii ki her iki şekilde de olabilir, ama yaşlandıkça kendimi onda daha çok görüyorum. Bu kesinlikle senin burnun değil ve çenesindeki o gamze... *cidden*." Çenesindeki çukuru işaret etti, Aleesa'nın çenesindeki çok küçük gamzeye ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"İnan bana, çok şey yaşadığını biliyorum ve bir parçam bu konuyu olduğu gibi bırakmak istedi, ama... bu dünyada bir çocuğum olabileceği ve onu tanıyamadığım için içim rahat değil. Bu konuyu uzun uzun düşündüm ve senin bana karşı çıkacağını biliyordum, bu yüzden önce dilekçeyi verdim."

"Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye homurdandım ve tekrar ona yaklaştım. "Sen Eloise'in yaptığı bir hataydın. Kızımın yanına yaklaşmayı hak etmiyorsun."

"Eloise'in hamile kaldığı zamanlama çok... çok yakın. Senin *sürekli* şikayet ettiği tüm seyahatlerinle, Aleesa'nın senin olması imkansız."

Ben tepki veremedim, Catalina etrafımdan fırlayarak ellerini Rafael'in göğsüne vurdu. "Defol git buradan!" diye bağırdı ve onu daha da uzağa itti. "Hemen!"

Geriye doğru sendeledi ama kendini tuttu. Sonra kıkırdadı. "Peki. Neyse. Bu konuda samimi davranıp Aleesa için en iyisini yapabileceğimizi düşünmüştüm, ama hepiniz açıkça iyi davranmak istemiyorsunuz, o yüzden ben gidiyorum." Rafael iç geçirdi ve parmaklarını fazla mükemmel saçlarının arasından geçirdi. "Babalık testi sonuçlarını ve duruşma olduğunda hakimın ne diyeceğini göreceğiz." Geri adım attı, gözleri beni geçip gitti. "Aleesa, yakında görüşürüz, tamam mı tatlım?"

Onu yakasından tutup kaldırmak istedim. Onu boğarak öldürmek istedim, yemin ederim. Nasıl cüret eder de benim mülküne girip böyle bir bomba atar? Kızımın benim olmayabileceğini söyler? Nasıl cüret eder de o orospu çocuğu *benim* evime gelir ve kızımı benden almaya çalışır?

Bu inanılmazdı. Eloise bana bunu nasıl yapabilirdi? Aleesa'nın benim olmayabileceğini bana nasıl söylemezdi?

Bir yargıç buna asla izin vermezdi. Aleesa ilk nefesini aldığı anda ben oradayken olmazdı. Doğum belgesinde *benim* adım yazıyordu. O *benim* kızımdı... Onu alması imkansızdı. Kesinlikle imkansızdı.

Onun uzaklaşıp siyah bir Tesla'ya binmesini izledik. Çeşmenin etrafında dolaşırken kornaya bastı. Arka lambaları tamamen gözden kaybolana kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Hijo." Annem merdivenlerden koşarak yanıma geldi. "Neler oluyor? O adam kimdi?"

"Kim olduğunu duydun, anne." Ellerim şiddetle titriyordu. Bir şeye yumruk atmak istedim. Bir şeyi kırmak istedim. Bu olamazdı.

"Bu nasıl olabilir?" Annemin sesi titriyordu. "Bunun doğru olmadığını söyle, oğlum. Lütfen."

Ona bakmaya dayanamadım. Bunun yerine, eve daldım ve oturma odasına ulaşana kadar durmadım. Zihnim hızla çalışıyor, kalbim çok hızlı ve sert atıyordu, ben de ileri geri, daireler çizerek yürüyordum.

"Nasıl, Javier?" Catalina'nın sesi yumuşaktı. Yürümekten vazgeçip ona ve birkaç metre ötede duran diğer iki kadına baktım. Aleesa'ya da baktım. O da endişeyle beni izlemeye devam ediyordu. "Ben... Eloise'in uzun zamandır mutlu olmadığını ve onunla yatmış olabileceğini biliyordum..."

"Bunu söylemeye gerek yoktu Cat!" diye bağırdım. "Evet, Eloise onunla yattı. Evet, mutsuzdu. Ama Aleesa *benim*, duyuyor musun? Bunca zaman onu ben büyüttüm ve o... Hayır, yalan söylüyor olmalı ve kafamı karıştırmak için bunu yapıyor! O benim kızım ve onu alamaz!" Aleesa'yı almak için annemin yanına doğru yürüdüm. "Onu bana ver."

Aleesa anneme temkinli bir bakış attı ama bana doğru eğildi, böylece onu alabildim.

"Bence sen biraz sakinleşene kadar onu bizimle tutmalıyız, Javier," diye mırıldandı Octavia, ben onun etrafında dolaşırken.

"Kızıma ne yapacağımı bana söyleme," diye homurdandım ve merdivenlere doğru fırladım. "Sen onun annesi değilsin. Buna hakkın yok."

"Javier!" Cat'in sesi öfkeyle doluydu. "Üzgün olduğunu biliyorum, ama pislik gibi davranmana gerek yok."

"Hayır, sorun değil Cat." Octavia, ben merdivenleri çıkarken elini kaldırdı. "O haklı. Bu beni ilgilendirmez. Size biraz zaman vereceğim."

"Octavia, lütfen," Cat onun arkasından seslendi.

Yatak odama devam ettim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra içimden küfrettim çünkü öyle demek istememiştim. Octavia'ya gerçekten, içtenlikle öyle demek istememiştim. Aleesa dışında *yıllardır* başıma gelen en iyi şeydi ve sadece yardım etmeye çalışıyordu...

"Siktir," diye tekrar küfrettim, yatağımın kenarına oturarak.

Aleesa bana sarılarak ağlamaya başladı. "Baba, korkuyorum."

"Hayır, hayır, aşkım. Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Korkma. Sen iyisin."

Alt dudağı dışarı çıkmış, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Kollarını boynuma dolayarak bana daha da sıkı sarıldığında, ben de hıçkırarak ağlamaya başladım. Yüzümü onun başı ile omuzu arasındaki küçük boşluğa gömdüm ve ona daha sıkı sarıldım.

Rafael Aleesa'nın velayetini alırsa, onu kaybedecektim.

Hayatımda koşulsuz sevdiğim, onun için *her şeyi* yapabileceğim tek kişiyi kaybedecektim. Karımı kaybetmek yetmezmiş gibi. Sanki Tanrı yaptığım bir şey için beni cezalandırıyordu. Ama ben iyi bir insandım. Hayır, mükemmel değildim, ama ahlaklı ve kalbi olan dürüst bir insandım.

Biraz daha yüksek sesle ağladım çünkü bu adil değildi. Hayat bana hiç adil davranmamıştı.

OTUZ ÜÇ

OCTAVIA

Bir kez daha ağlıyordum.

Javier'in söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordum. Kızgındı, incinmişti ve şok olmuştu. Hepimiz yaptıklarımızdan ve söylediklerimizden sorumluyuz, ama o hazırlıksız yakalanmıştı ve özellikle onun için en önemli kişilerden biri hakkında bu kadar üzüldüğü için onu suçlamıyorum.

Ama bu, sözlerinin acısını azaltmadı.

Misafirhanedeki yatakta, battaniyeye sarılmış, kıvrılmış yatıyordum. Telefonum yanımdaydı ve Davina'dan cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Kendime, ruh halim düzeldiğinde onu arayacağımı söyledim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. Hayatımda yoğun anlar yaşadığımda, terapide öğrendiğim bu egzersize çok güveniyordum.

Luther'dan sonra bu egzersiz gerekli hale geldi ama yeterli olmadı, bu yüzden terapiye geri döndüm.

Onun tüm bağırışları. Benim isteklerim hakkında yaptığı acımasız yorumlar, örneğın çocuk gelişimi alanında diploma almak istememi alaycı bir şekilde eleştirmesi ya da altı aylık bir bebeğeye bakıcılık yaptığım ilk işimi küçümsemesi. Beni kızdırmak için beni korkutmaya çalışması.

Terapistim onu terk ettiğim için akıllı davrandığımı söylemişti, ama aynı zamanda bunu geride bırakabilmem için nefes almaya zaman ayırmam gerektiğini de söylemişti. Şimdi Luther hakkındaki düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum, bu yüzden Javier ve Aleesa'yı düşündüm.

Ama onlar hakkındaki düşüncelerim başka birine yöneldi.

Babam. Aaron Klein. Onu bu kadar genç yaşta kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum.

Babamı hatırlamak farklı bir acı uyandırıyor. Onunla ilgili pek çok şeyi hala hatırlıyordum, örneğin uzun vardiyalar çalıştıktan sonra yorgun olmasına rağmen benimle ve Davina'yla saklambaç oynadığı zamanları. Okuldan eve getirdiğim her sanat eserini övdüğü zamanları.

Beni kucaklamasını ve alnıma öpücük kondurmasını hatırlıyorum.

O, hayatımda güvenebileceğim ve kendimi güvende hissedebileceğim ilk erkekti... ve sonra Javier geldi. New York'ta geçirdiğimiz hafta sonu, ona biraz daha güvenebileceğimi ve onun yanında kendimi savunmasız hissedebileceğimi kanıtladı. Bu korkutucuydu çünkü sürekli *"Ya başarısız olursa? Ya beni kendinden uzaklaştıracak ya da onun yanında kendimi gergin hissettirecek bir şey yaparsa?"* diye düşünüyordum.

Sonra gidip şöyle dedi: *"Sen onun annesi değilsin. Senin buna hakkın yok."*

Aleesa'nın annesi olmadığımı biliyordum ve hiç öyle olmaya çalışmadım. Onun annesinin yerini almayı, onu küçük düşürmeyi ya da başka bir şey yapmayı hiç istememiştim.

Acı veren şey, Javier'in öfkesini *benden* çıkarmış olmasıydı. Sözleri kalbimi delen silahlar gibiydi. Acaba o da böyle mi hissediyordu? Sanki Eloise'in yerini almaya çalışıyormuşum gibi?

Kapı çalındı ve nefesim kesildi, oturarak kalktım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, kalbim göğsümde çarparak kapının tekrar çalınmasını bekledim.

"Octavia," dedi derin bir ses.

Kaşlarımı çattım.

"Git buradan, Javier," diye onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. "Gitmeyeceğim. Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşacak havamda değilim."

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki, onun çekip gideceğini sandım. Ama sonra şöyle dedi: *"Çok üzgünüm, mi amor. Sana söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim. Yemin ederim."*

Midemdeki heyecanı hissettim ve aynı zamanda aptal kelebekleri uzaklaştırma düşme kolayca onun

özür.

Ama bu Javier'di ve Javier kimseyi kandıracak türden biri değildi. Onunla gördüğünüz neyse onu alırdınız, süsleme yoktu.

"Sadece üzgündüm," diye devam etti. "Bunu sana yansıtmak yanılttı. Lütfen, Octavia. Kapıyı aç."

"Neden açayım ki?"

"Çünkü gözlerine bakıp doğru düzgün özür dilemek istiyorum. Kapının arkasında kalıp senden uzak olmak istemiyorum. Ben... Seni görmem lazım."

Bir iç çekiş kaçtı benden. Bu sefer kelebekleri uzaklaştırma dürtüsü hissetmedim. Bunun yerine, çatı katından merdivenlerden indim ve misafirhanede çıplak ayakla yürüdüm.

Durup derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Kapıyı araladığım anda Javier başını kaldırdı. Onu gördüğüm anda, kalan tüm gardım anında düştü.

Tanrım. Onu bu halde görmek bana acı veriyordu, gözleri kırmızı ve kirpikleri nemliydi. Neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktı, ama ben kapıyı daha fazla açarak kollarımı boynuna doladım.

Titrek bir nefesle, ben onu sıkıca sarılırken o da bana sarıldı.

"Özür dilerim," diye kulağıma fısıldadı. "Öyle demek istemedim. Yemin ederim, istememiştim."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Benden uzaklaştı, ama sadece yüzümü ellerinin arasına alabilmek için. "Beni affediyor musun?"

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı sildim. "Evet, seni affediyorum." "Tamam," dedi, rahatlamış bir sesle.

Ben geri çekildim ve o da beni takip ederek misafirhaneye girdi. Bunu yapmak için başını eğmesi gerekti, ama başardı. Elini tuttum ve oturmak için kanepeye doğru yürüdük.

Bir süre sessizce oturdu. Düşüncelerim çok gürültülü ve keskindi ve onun da öyle olduğuna emindim.

"Dinle," dedim, ellerini sıkarak. "Aleesa'yı doğurmadığımı biliyorum ve *asla* Eloise olamayacağımı da biliyorum. Onun gibi olmak ya da onun yerini almaya çalışmak, seni pişman etmek ya da ona kızdırmak istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum. Ama Aleesa için *her şeyi* yapacağımı bilmelisin. Tamam mı? Onun için *ölürüm*. Beni duyuyor musun?"

O başını salladı. "Evet, seni anlıyorum."

"Onun annesi olamam," diye devam ettim, "ama her koşulda onun yanında olan biri olabilirim. Sevgi dolu bir ebeveyn veya bakıcı gibi, her durumda onun yanında olan biri olabilirim. Neden mi? Çünkü o küçük kızı *seviyorum*. Onu çok seviyorum ve bana söylediğin veya yaptığın hiçbir şey, ona karşı hissettiklerimi değiştiremez."

Gözlerinde yaşlar birikirken boğazı titredi. "Anlıyorum ve tekrar çok üzgünüm." Başparmağıyla yanağını okşadı, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Sen Aleesa ve benim için çok önemlisin. *Çok*. Evet, onu doğurmadığımı biliyorum, ama ona kendi kızınmış gibi davranıyorsun ve bunun için sana çok minnettarım." Dudakları büküldü, ama beni bırakmaya cesaret edemedi. "Muhtemelen şimdi gitme isteği duyuyorsun, ama en azından yüz yüze özür dilemeden seni bırakmam mümkün değildi. Gitmek istiyorsan, seni durdurmayacağım, çünkü seni anlıyorum."

Bulanık görüşümle onu zar zor görebiliyordum. Gözlerimi kırptım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek kucağıma damladı.

"Gitmeyeceğim," diye onu temin ettim. Gözleri rahatlamayla doldu. "Ama senin için yeterince iyi olmadığımı fark edeceğinden korkuyorum. Ayrıca, biriyle güvende olduğumu düşündüğüm her seferinde, hayat bana yanıldığımı kanıtlıyor ve yalnız kalmanın daha iyi olduğunu anlıyorum."

"Korkmana gerek yok," diye mırıldandı. "Ben buradayım, Octavia. Hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen bana güven." Bir an durdu, benim gözlerimi inceledi, ben de onun gözlerini inceledim, ikimiz de sessiz bir anlaşılmaya vardık. Bir sonraki sözlerini düşünürken bakışları yere indi. "Doğrusu, senin için yeterince iyi hissetmiyorum. Rafael'i duydun. Eloise benden memnun değildi. Tek bir görevim vardı, onu mutlu etmek, ama başaramadım."

"Neden mutlu değildi?"

Yüzümü bıraktı, başını eğdi ve kucağına hafifçe kaşlarını çattı. "O benim NBA'ye katılmamı hiç istemedi. Amerika Birleşik Devletleri beni fark etmeden önce, yirmi dört yaşındayken memleketimiz Arjantin'de tanıştık. Draft edildiğimde, o buraya gelmek istemedi. Ama o zamana kadar nişanlanmıştık ve bir çift olarak birbirimize bağlı kalmamız gerektiğini biliyordu. Ancak, benim sürekli seyahat etmemden dolayı yalnızlık çekiyordu. Bazen benimle birlikte gelirdi, ama sürekli seyahat etmekten yoruldu ve daha istikrarlı bir hayat istedi. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Bence birçok kadın bunu ister.

"Bana sürekli Arjantin'e dönüp büyükannesinin yanına gitmek istediğini söyledirdi. Büyükannesi onun tek dayanağıydı, ama Eloise'den iki yıl sonra vefat etti. Eloise hayattayken, ona zamanını dolduracak bir şeyler yapmasını önerdim. Böylece... tasarımcı asistanı olarak bir iş buldu. Ve böylece yeni patronu Rafael ile tanıştı."

"Onu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Eloise, hamile olduğunu öğrendikten birkaç hafta sonra bana onlar hakkında her şeyi anlattı. Rafael zamanlama konusunda yanılıyor. Eloise ve ben sallantıda olabilirdik, ama yine de birlikte yatıyorduk. Ve o zamanlar, o öğrenmeden önce, onun beni aldattığını bile bilmiyordum." Bir saniye durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Bir gün çok büyük bir kahvaltı hazırladığını hatırlıyorum, sonra masasına benimle oturdu ve 'Javier, I have

"Sana söylemem gereken bir şey var." Gözlerindeki bakıştan bunun iyi bir şey olmadığını anladım. Ama bana her şeyi anlattı. Rafael ile ilişkilerinin nasıl başladığını anlattı. Bunun olmasını istemediğini söyledi. Ben yokken kendini çok yalnız hissettiğini, Rafael'in onu güldürdüğünü ve moralini yüksek tuttuğunu söyleyip durdu. Benim farkında bile olmadığım pek çok şey vardı.

"Vay canına."

"Evet, bir süre kızgındım," dedi. "Ama o hamileydi ve evliliğimizi düzeltmek ve onun için daha iyi bir erkek olmanın yolunu bulmak en iyisi gibi geldi. O, bunu öğrenmeden çok önce onunla ilişkisini bitirdiğini söyledi, ben de Aleesa'nın benim olduğunu varsaydım. Yani... Hiç şüphem yoktu ve o da onun babası olma ihtimalinden hiç bahsetmedi. O zorlu dönemi atlatıp bir aile olmaya odaklandıktan sonra her şey yolunda görünüyordu. Planlar yaptık ve o olumsuz şeyleri düşünmemeye çalıştık."

Bir süre sessiz kaldı.

"Bir erkek, bir bebeğin kendisinin olmadığını anlar diye düşünüyorum. Yani, bir tür şüphe duyması gerekir, değil mi? Aleesa'da hiç böyle bir hisse kapılmadım. Hatta, onu ilk kez kucağıma aldığımda, onun bana ait olduğunu gerçekten hissettim. Gözleri çok büyüktü ve çok uyanıktı. Sanki ruhen birbirimize bağlanmıştık. Ağlamadı. Sanki dünyada bakmak istediği tek kişi benmişim gibi bana bakakaldı. Böylesine güzel birinin yaratılmasına katkıda bulunduğum için çok gurur duydum."

Bir an durdu ve titrek bir nefes aldı. "Ama tüm bu taşan sevinçle birlikte büyük bir acı da geldi. Eloise kanamadan öldü, aynı gün."

"Aman Tanrım." Ağzımı kapattım. "Hastanede mi doğurdu? Kanamayı durduramadılar mı?"

"Hayır. Denediler ama durduramadılar. Kanama çok fazlaydı. Eloise tepki vermez hale geldi ve bana Aleesa'yı da alıp odadan çıkmamı söylediler. Sonra bir doktor bana onun kurtarılamayacağını söyledi. Ama asıl beni üzen şey

Bana göre, olaydan sadece birkaç dakika önce Eloise bana bakıp gözyaşları içinde gülümsemişti. Beni sevdiğini ve harika bir baba olacağımı söylemişti. Sanki başına kötü bir şey geleceğini biliyormuş gibiydi.

"Ah, Javier." Ona doğru eğildim ve onu sıkıca kucakladım. "Çok, çok üzgünüm. Bu çok travmatik bir olay. Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum."

"Bazen ben de inanamıyorum."

Onu bir dakika boyunca sıkıca tuttum, zihnim o trajedi hakkında düşüncelerle doluydu. Hiçbir ebeveyn doğum yaptıktan sonra bunu hak etmezdi. Güzel olsalar da, vücudumuz en beklemediğimiz anda bizi ihanet etme gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bunu duymak kesinlikle korkunçtu.

Geriye yaslandım ve tekrar ellerini tuttum, gözyaşlarımı silerek. "Eloise'in söylediği doğru. Sen harika bir babasın ve ne olursa olsun, Aleesa için çok mücadele edeceğiz. Tamam mı? Babalık testi ne derse desin, mücadele edeceğiz."

Gözlerinin kenarları kırışarak benimkilere baktı. "Benim için mücadele eder misin?"

"Tabii ki yaparım. Ve gerekirse, mahkemede senin için kefil olurum. O kibirli pisliğin onu götürmesine izin vermeyeceğiz. Siktir et onu."

Javier güldü. "Bu çok iyi. Böyle dediğin için teşekkür ederim, bebeğim."

Yine midem keleklerle doldu. "Bana az önce *bebeğim mi* dedin?"

"Evet. Neden? Bu isim hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, hayır. Seviyorum," dedim. "Sadece bu kelimenin senin kelime dağarcığının bir parçası olduğunu düşünmemiştim."

"Sana *bebeğim* dememi mi istersin?" diye sordu, yanağıma öpücük kondurmak için eğilerek. "Ya da *tatlım*? Oh, dur, hayır... *tatlım mı*, yoksa Amerikalılar nasıl diyorlarsa öyle mi?"

Ben burnumu çektim. "Lütfen kes şunu. Bana *tatlım* dersin, iğrenirim."

"İğrenç mi? Benden mi?"

"Evet, çünkü o zaman bana bağırmaya çalışan altmış yaşındaki bir adam gibi sesin çıkar."

Beni kendine doğru çekerken kıkırdadı. O arkasına yaslanırken, ben kucağına oturdum ve kollarımı omuzlarına doladım.

"Senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Güzel." Onun sıcak, yumuşak dudaklarını öptüm.

"Ve sana söz veriyorum, benimle güvendesin," diye mırıldandı, ağzını çeneme sürterek. Dudakları boynumun kıvrımına bastırdı, sonra köprücük kemiğime kadar sıcak, narin öpücükler yağdırdı. Elini sırtımda yukarı doğru kaydırduğunda, başımı geriye attım ve tüm sevgisini içime çektim.

"Bu, kovulmadığım anlamına mı geliyor?"

Durdu ve ben başımı eğdim, böylece gözlerimiz tekrar buluşabildi.

"Bunu yapmayı bırak."

"Neyi?" diye alay ettim.

"Sadece dadıymışsın gibi davranmayı. İkimiz de biliyoruz ki benim için bundan çok daha fazlası olmaya başladın."

"Öyle mi? O zaman ben neyim?"

Beni kısa bir süre inceledi, gözleri yumuşadı.

Sonra şöyle dedi: "Sen *benim her şeyim* olmaya başlıyorsun."

OTUZ DÖRT

JAVIER

Babalık testi yapılabalı altı gün geçmişti. O günlerin her saatinde gergindim. İçtenlikle, kalbimin derinliklerinde, babasının ben olduğumu ve Rafael ya da mahkemeye uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Ama o aptal kapıma geldiğinden beri, kendimi kızıma bakarken, benimle aynı özellikleri ararken buluyordum. Eloise'e çok benziyordu ve ben her zaman Eloise'in genetik olarak benden daha güçlü olduğunu düşünmüştüm. Aleesa'nın burnunun benimkine benzediğini düşünüyordum, ama belki de bu sadece benim kafamdaydı. Sadece bir çeşit benzerlik bulmak için bir yoldu.

Bir erkek baba olmaktan gurur duyuyorsa, çocuğunda kendinden eksik olan özellikleri aramakla zaman harcamaz. Her şeyi kabul eder. Her şeyi kucaklar. Çünkü onun zihninde, çocuğunun neye benzediği önemli değildir, onu yine de sever.

"Aleesa'yı parka götüreceğim galiba." Octavia'nın sesi arkamdan geldi. Ben güvertede durmuş, uzaktaki ağaçları seyrediyordum.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Endişeli görünüyordu, yüzü biraz gergin ve gözleri şefkatle doluydu. O hafta bizim için hiç iyi geçmemişti.

"Bu muhtemelen iyi olur," dedim. "Eminim evde kalmaktan sıkılmıştır."

"Olabilir. Bize katılmak ister misin?" diye teklif etti. "Belki ortam değişikliği kafanı biraz boşaltmana yardımcı olur. Bütün hafta evde tıkalı kaldın."

Arkamı döndüm ve zorla gülümsedim. "Ben iyiyim, Octavia. Siz gidin."

O da iç çekip başını salladı. "Tamam. Peki... Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Onun eve geri dönmesini izledim. Kapı kapandığında, minderli dış mekan sandalyelerinden birine doğru yürüdüm ve oturdum.

Kapının tekrar menteşelerinde gıcırdandığını duyana kadar orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Bu sefer annemin iki eliyle bir tepsi taşıyarak dışarı çıktığını gördüm.

"Yemek yemelisin, oğlum." Tepsiyi bana doğru getirdi ve yanımdaki sehpayı koydu.

"No tengo hambre," diye mırıldandım.

"Aç olmasan da umurumda değil. Ye," diye emretti ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Bütün hafta neredeyse hiç yemek yemedin. Senin için endişeleniyorum. Octavia'nın o tuhaf yemekleri yapması da hiç yardımcı olmuyor. Senin damarlarında İspanyol kanı akıyor. Ona o yemekleri yemediğini söylemelisin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Octavia'ya fazla yüklenme, anne."

"Ona yumuşak davranıyorum," diye hızlıca karşılık verdi.

"Hayır. Bütün hafta ona sorun çıkardın. Ona karşı davranışlarını fark etmediğimi sanıyor olabilirsin, ama ben kör değilim. O sadece yardım etmeye çalışıyor."

"Bence o biraz *fazla* yardımsever. Onun gibi insanlar açıkça bir şeyin peşindedir."

"O bir şey peşinde değil," diye tersledim, kaşlarımın çatıldığını hissederek. "Benim yüzümden Aleesa'nın dadısı olarak işini neredeyse kaybediyordu. Leesa ile bu kadar iyi anlaşmamış olsaydı, eminim ki kalmazdı. Öyle bir kadının benden bir şeye ihtiyacı olamaz."

Annem cevap vermedi, ama gözlerime bakmaya devam etti.

"Ayrıca, kız kardeşi de varlıklı," diye devam ettim. "Ve kız kardeşi, en iyi arkadaşım olan Deke ile evlenmek üzere. Eğer o

Para kazanmak için ya da başkalarından faydalanmak için gerekirse, bunu onlarla birlikte yapardı. Ama o böyle yapmaz ve böyle düşünmez. Neden? Çünkü o insanlardan faydalanacak türden biri değildir. Ona kaba davranmayı bırak ve onu kabul etmeye başla, anne. O hiçbir yere gitmiyor. Ben engelleyebilirsem, gitmeyecek.

Annem sandalyesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunu çekti. Başını çevirip benden başka her şeye baktı.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu bir dakika düşündükten sonra.

"Evet," diye cevapladım. "Onu *gerçekten* seviyorum. Ve burada olduğu sürece mutlu olmasını istiyorum. O gerçekten çok iyi, düşünceli ve destekleyici bir insan. Ona bir şans versen, bunu sen de anlardın anne. Cat onu seviyor, ve sen onun herkesi nefret etmek için bir neden bulacağını bilirsin. Eminim sen de Octavia'yı sevmeyi öğrenebilirsin."

Annem dudaklarını büzdü, ama yüzünün geri kalanının yumuşadığını fark ettim.

"Peki..." Sonunda tekrar bana odaklandı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu? Bundan sonra ona daha nazik davranmaya çalışacağım."

"Denemek değil. *Yapacağım*. Tamam mı?"

Annem tısladı. "Peki.

Olacağım."

Gülümsedim. "Gracias."

Sandalyeden kalkarak, "Ye" dedi. Ben tepsideki yiyeceklere bakarken o eve geri döndü. Yumurtalar, Arjantin sosisi ve salsa verde soslu tortillalar.

Bu en sevdiğim yemeklerden biriydi... ama yemek için kendimi zorlayamadım. Bunun yerine kahveyi alıp içtim, sıcaklığı beni biraz olsun rahatlatсын diye.

Sonunda eve girmeye hazır olduğumda, tepsiyi yanımda götürdüm ve mutfak tezgahına koydum. Bunu yaparken, ön kapının kapandığını duydum.

Birkaç saniye sonra Catalina köşeyi döndü, yüzü terli ve biraz pembeleşmişti. Saçları koyu renk bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, başında beyaz bir saç bandı vardı. Tayt ve spor sütyeni giymişti.

"Koşmaya mı gittin?" diye sordum.

"Evet." Elini kaldırdı ve tek bir mektup tuttu. "Sanırım bu o, Javi."

O bana yaklaşırken kalbim kulağımda atıyordu. Annem kanepeden fırladı ve bize doğru koştu. Cat zarfı bana uzatmaya başladı ama ben elimi kaldırdım, tezgahın etrafından dolaşıp taburelerden birine oturdum.

"Ben... bunu açamam," diye mırıldandım.

"Sen açmak ister misin?" diye sordu Cat.

Başımı salladım ve yere bakarak somurtmaya devam ettim.

Kız kardeşim derin bir nefes aldı ve zarfı açmaya başladı. Korkunç sessizliği sadece kağıdın hışırtı sesi dolduruyordu. Zarfı açtıktan sonra boğazını temizledi. Ben de başımı kaldırıp zarftan tek bir kağıt çıkardığını, onu açtığını ve okumaya başladığını gördüm.

Gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı ve gerçeği anlamam için tek bir kelime bile söylemesine gerek kalmadı.

"Ah, Javi," diye hıçkırdı.

"¿Qué?" Annem kağıdı Cat'in elinden kaptı ve hızla göz gezdirdi. Sonra bağırdı, "Hayır! Oh hayır!"

Çılgılığı çok yüksekti, vücudumdaki her siniri sarsıyordu. Tabureden indim ve annem yere yığılmaya başlarken onu tuttum. Neden bu uyuşukluk hissi beni sardığını bilmiyordum. Gözlerimi kırpmaya çalıştım, duygularımın yerleşmesine izin vermek için, ama vücudum reddetti.

"Hijo, hayır," diye sızlandı. "Hayır. Bu olmaz."

"Sorun yok." Annem bana sarıldığında onu kucakladım. Sonra, iki yanağından gözyaşları süzülen Cat'e baktım. Ona sarılabilmesi için bir kolumu açtım

ama o elini sallayarak mutfaktan fırladı.

Cat duygularını göstermeyi pek sevmezdi, bu yüzden annemi kucakladım. Çünkü onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Onu kanepeye götürüp oturtum, sonra mutfağa geri döndüm ve yerde duran tek bir kağıt parçası gördüm.

Küçük bir kağıt parçasının tüm hayatınızı değiştirebilmesi çok ediciydi. Bu küçük şey, anılarımda bir leke bırakacaktı.

Bir süre kağıda baktım, sonuçları gerçekten görmek isteyip istemediğimi kendimle tartıştım. Rafael'in biyolojik babası olması ne önemi vardı ki? Aleesa'nın yanında olan bendim. O beni sadece babası olarak tanıyordu. Bu konuda hiçbir şey değişmeyecekti. Tek yapacağı şey, bunu görmekten acı çekmekti.

Yine de... bir şekilde önemliydi. Gerçeği bilmek, onunla yüzleşmek önemliydi.

Eğilip kağıdı aldım ve gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için hızla gözlerimi kırptım.

Kağıtta iki bölüm vardı. Birinde benim adım ve altında Aleesa'nın adı, diğesinde Rafael'in adı ve altında Aleesa'nın adı yazıyordu.

Rafael Acosta'nın babalık olasılığı: %99,99

Javier Valdez'in babalık olasılığı: %0,00

Gerçek tam oradaydı... ve yemin ederim, Eloise öldüğünden beri bu kadar acı hissetmemiştim. Yine aynı hissi yaşadım, sanki kalbim göğsümden sökölüp boğazıma tıkılmıştı.

Karım benden alınmıştı... ve şimdi aynı şey kızıma da olabilirdi.

Aleesa ve Octavia'nın evde olmaması iyi olmuştı. Eğer burada olsalardı, benim gerçek öfkemi, ortaya çıkarmak istemediğim ham, ilkel, ateşli yanıımı görürlerdi.

Uyuşukluk geçip öfkem beni ele geçirdiğinde, bar taburelerinden birini alıp yere çarptım ve parçalara ayırdım.

OTUZ BEŞ

OCTAVIA

"Tamam, aldın mı?" Aleesa'nın minyatür pembe çantasını almasını izledim.

"Evet, anladım." Çantasını göğsüne sıkıca bastırarak bana gülümsedi. Bu, teyzesi tarafından satın alınan son gözdesi idi. Şu anda da kirle kaplıydı. Mendille temizlemeye çalıştım, ancak kir hala dikişli kenarlara ve hatta kayışların yakınına yapışmıştı.

Aleesa'nın elini tuttum ve Javier'in evinin ön kapısına doğru yürüdüm. Anahtarı kilide sokup çevirdim, önce onu içeri aldım, sonra kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledim.

O anda evin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Açıkçası, biraz fazla sessizdi. Televizyon çalışmıyordu. Müzik çalmıyordu. Benim kadar yemek yapmayı seven Paola'nın mutfaktan gelen sesleri yoktu. Tamamen sessizdi.

Aleesa, Crocs ayakkabılarıyla zeminde şapır şapır ses çıkararak antreden koştu ve köşeyi dönerek "Abuela!" diye bağırdı.

Bu iyi bir şeydi. Paola hâlâ evdeydi.

Çantamı ve anahtarlarımı antre masasına bıraktım, sonra mermer zemin üzerinde yürüdüm. Köşeyi dönünce, oturma odasında Catalina ve Paola oturuyorlardı. Televizyon kapalıydı ve Aleesa çantasından bir dizi taş çıkarırken, onlar zoraki gülümsüyorlardı.

Mutfaktan yemek odasına kadar göz gezdirdim. Sonra birkaç adım geri çekilip köşeden terasın olduğu yere baktım. Javier ortalıkta yoktu.

Catalina beni ilk fark etti ve başını çevirdi. Gülümsemeye çalıştı, ama gözleri gülümsemedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, yanına yaklaşıp. "Pek sayılmaz" dedi sadece.

"Javier nerede?"

"Havuz kenarında oturuyor."

Paola nemli kırmızı gözlerle bana baktı. "Aleesa ve Octavia ile ona katılırsan belki biraz daha iyi hisseder."

Üzerime ağır bir yük çöktü. Paola'nın sesinde kin yoktu. Hafif bir düşmanlık da yoktu. Bu iyiye işaret olamazdı. "Sonuçlar geldi, değil mi?"

İki kadın da aynı anda başlarını salladı.

Siktir.

"Onu kontrol edeceğim. Leesa, babanı bulmama yardım eder misin?"

"Evet!" Çantayı alıp bana doğru koşarak geldi ve elimi tuttu. "Babama taşlarımı göstereceğim."

Havuz alanına açılan kapıya giden koridordan geçtim. Dışarı çıktığımızda, Javier'in havuzun kenarında oturmuş, ayakları suda ve başı eğik olduğunu fark ettim.

"Babacığım!" Aleesa ona doğru koştu, Javier başını kaldırıp onu gördü. Onu gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, prenses." Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Taşlarımı getirdim," dedi Aleesa, çantasını açarak koleksiyonunu babasına gösterdi.

Onlara katıldım. "İyi misin?" diye sordum. "Pek sayılmaz," diye cevapladı, başını kaldırmaya tenezzül etmeden. "Çok üzgünüm, Javier."

Cevap vermedi, ama Aleesa'yı bıraktı ve ayağa kalkabilmek için bacaklarını sudan çıkardı.

"Bugün Aleesa'ya ben bakacağım, tamam mı?" dedi sonunda. "Onu öğle yemeğine falan çıkarabilirim, bu gece de onunla ilgilenebilirim." Kızına

kızına en üzgün gözlerle baktı. "Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Umarım bu beni biraz olsun oyalayacaktır."

"Tamam." Kolunu okşadım ve sonunda gözlerime baktı. "Anlıyorum. Buralarda olacağım. İhtiyacın olursa haber ver."

Bana zayıf bir gülümseme attı, sonra hızla Aleesa'yı kucağına aldı ve onu eve taşıdı.

Javier onu öğle yemeğine götürdü ve yaklaşık iki saat sonra geri döndü. Çok hissiz görünüyordu. Annesi veya kız kardeşi onunla konuşmaya çalıştıklarında, her zaman tek kelimeyle cevap veriyordu. Aleesa onun dikkatini şimdiki ana çekecek bir şey yapmadıkça, günün büyük bir bölümünde dalgın dalgın oturuyordu.

Akşam yemeğini yemedi. Susuz kalmaması için ona su şişeleri getirmek zorunda kaldım. Sanki *hiçbir şey* hissetmiyormuş gibiydi. Hızla, tanıyamadığım birine dönüşüyordu. Bunu görmek çok üzücüydü. Hislerini dışa vurduğu için kimse onu suçlamazdı. Hatta biz de ona katılırdık.

Aleesa'nın yatma vakti geldiğinde, Javier söz verdiği gibi onu yatırdı. Onu yukarı çıkardığında ona biraz zaman tanıdım, ama yirmi dakika geçtikten sonra hala yukarıda olduğunu fark edince kanepeden kalkıp onu aramaya başladım.

Önce yatak odasına baktım, belki Aleesa'yı yatırdıktan sonra kendisi de yatmaya gitmiştir diye düşündüm. Yatak odası boştu. Sonra Aleesa'nın odasına gittim. Kapı aralık kalmıştı, ama onu orada gördüm.

Normalde Javier, Aleesa'nın yanında kalırsa onun yatağına uzanırdı, ama bu sefer kızı uyurken bir elini onun koluna koymuş, yatağının önünde çömelmiş duruyordu. Bir süre kızına baktı, sonra elinde tuttuğu şeyi kaldırıp ona baktı. Ortam çok karanlıktı, elinde ne tuttuğunu anlayamıyordum. Tek bildiğim, ona gözünü diker dikmez, ağzını kapattığı ve yüksek sesli bir hıçkırığı bastırdığıydı.

Sessiz ağlamasıyla vücudu titredi. Aleesa'yı uyandırmak istemediğini, ama aynı zamanda

yanından ayrılmak istemiyordu. Parçalanıyordu. Milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Onu bu halde görünce içimdeki her şey parçalanmış gibi hissettim. Bu kadar zor bir hayat yaşamış olan bu adam için kalbim sızladı. Bunların hiçbirini hak etmediğinden emindim, ama yine de bir sınavdan diğerine, bir kayıptan diğerine maruz kalıyordu.

Dizlerinin üzerine çöküp başını eğdiğinde, hala hıçkırarak ağlarken, kapıyı açtım ve yanına gittim, ben de dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımın arasına aldım.

Onu kendime doğru çektim, onu teselli etmek, ona yanındayım, destek var ve bu zor zamanları atlatacağını göstermek istedim. Bana direnmedi. Yüzünü göğsüme yasladı ve gözyaşları gömleğimi ıslatırken onu sıkıca sarıldım.

Bu çok sessiz, acı dolu bir ağlamaydı. Tüm acısını, tüm ıstırabını, içinde biriken tüm hayal kırıklıklarını hissedebiliyordum, hepsi gözyaşlarıyla dışarı çıkıyordu.

Benim de gözlerim yaşlarla doldu. Onun için güçlü kalmak için elimden geleni yaparak gözlerimi kırıp yaşları sildim. Hâlâ derin uykuda olan Aleesa'ya baktım ve sonra gözlerimi indirdim.

Javier'in elinde tuttuğu nesne bir resim çerçevesi idi. Çerçevenin içinde, pembe şapkalı kundaklanmış bir bebeği kucağında tutarken kameraya yorgun ama gururlu bir gülümsemeyle bakan bir fotoğrafı vardı.

Fotoğraf tam da bu odada çekilmişti. Bu sefer kendimi tutamadım.

Gözyaşlarımı tutamadım ve ona daha sıkı sarıldım.

OTUZ ALTI

JAVIER

"Burada olduğuma inanamıyorum." Hukuk bürosunun bekleme salonunda otururken yüzümü avuçlarımla kapattım ve inledim.

Cat yanımda iç çekerek kollarını kavuşturdu.

O kağıtta Rafael'in Aleesa'nın biyolojik babası olarak yazıldığını görmek canımı yakmıştı. Bu gerçeğin yüzüme böyle çarpılması acı vericiydi, özellikle de bunca yıldır *tek* bir şeyi doğru yaptığımı düşündüğüm için. O tek şey Aleesa'ydı. Hayatımın ışığı. Her günümün armağanı. Onu yaratmaya, DNA'sına kadar gerçekten yardımcı olduğumu düşünmüştüm.

Ancak bu gerçek benim için hiçbir şeyi değiştirmede.

Hâlâ onun babasıydım ve ondan vazgeçmeyecektim.

"Bu çok berbat," diye mırıldandı Cat. "Eloise'in en azından onun babası olabileceğinden *bahsetmediğine* inanamıyorum."

"Çünkü bunun beni mahvedeceğini biliyordu." Eloise birçok şeydi, ama acımasız değildi. Hatalar yaptı, hepimiz yaptık, ama beni seviyordu ve benim için sadece en iyisini istiyordu... hayatımda olsun ya da olmasın.

Kız kardeşim gözlerime bakarken ben de onun gözlerine baktım. "Sonuçlar ne olursa olsun umurumda değil. O hala benim kızım ve senin yeğenin. Bu asla değişmeyecek."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... Çok endişeliyim. Ya ziyaret hakkı falan alırsa? Ya onu o salakla paylaşmaktan başka seçeneğin kalmazsa?"

"Umarım iş o noktaya gelmez."

"Bay Valdez?" Sekreter köşeden çıktı. "Bayan Whitfield sizi görmek için hazır."

Ayağa kalktım, ellerimin nemini gidermek için avuç içlerimi kot pantolonuma sürdüm. Kız kardeşime tekrar baktım, o da bana baktı ve beni cesaretlendirmek için başını salladı, ama gözlerindeki endişeyi görmemek imkansızdı.

Atlanta silüetini gören geniş bir ofise ulaşana kadar koridordan yürüdük. Odanın bir tarafında büyük bir masa ve arkasında yastıklı deri bir sandalye vardı.

Masanın yanında, benimle iletişime geçtiğim aile avukatı Christine Whitfield duruyordu. Uzun boylu, ince bir kadındı, sarı saçları şık bir topuz halinde toplanmıştı ve porselen beyazı bir teni vardı. Dudakları elma kırmızısı rujla boyanmıştı ve biraz ürkütücü olan elektrik mavisi gözleri vardı.

Velayet davalarında Atlanta'nın en iyisiydi. Ayrıca çok pahalıydı, ama bu konuda paranın önemi yoktu. Aleesa benimle kalacaksa, her kuruşumu verirdim.

"Bay Valdez." Christine bana doğru geldi, kolunu uzattı ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Programınıza beni de sıkıştırmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen bana Javier deyin."

Gülümsedi. "Javier olsun." Gözleri Catalina'ya döndü. "Ve bu da...?"

"Catalina, Javier'in kız kardeşi." Kız kardeşim Christine'in elini tutup sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Catalina. Lütfen oturun, ikiniz de."

Christine'in masasının karşısındaki sandalyelere oturduk, Christine ise büyük deri koltuğa çöktü ve boğazını temizledi. "İkinize de bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Çay?"

"Hayır, ben almayayım."

"Ben de," diye cevapladı Cat.

"Peki. Öyleyse, hemen konuya girelim. Telefonda durumunuzdan biraz bahsetmiştiniz, ama

tüm hikayeyi anlamak istiyorum. Aleesa'nın doğum belgesinde adınız yazıyor, doğru mu?"

"Evet, öyle."

"Ve doğum sırasında orada olduğunuzu varsayabilir miyim?"

"Evet, oradaydım. Eloise'i hastaneye ben götürdüm."

"Tamam, bu iyi. Bu tutarlılık gösteriyor."

Cat araya girdi. "Üzgünüm, ama sormak zorundayım. Bu adam nasıl gelip onu almaya çalışabilir? Kız şimdi dört yaşında ve adam daha önce hiç ortaya çıkmadı."

"Rafael, Javier'in karısının onun babası olabileceğini kasten sakladığını iddia ediyor, bu da onun Aleesa'yı yetiştirme şansının hiç olmadığına anlamına geliyor. Tüm bu olayların zamanlaması göz önüne alındığında, onun gerçeği araması mantıklı geliyor, özellikle de Eloise'i önemsiyorsa. Ve şimdi babalık testi sonuçları onun Aleesa'nın biyolojik babası olduğunu kanıtladığına göre, bu ona meşruiyet kazandırıyor, yani ziyaret ve hatta velayet hakkı talep edebilir."

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Cat.

Christine bir an sessiz kaldı. "Bu çok saçma, ama Amerika Birleşik Devletleri böyle bir yer. İyi olan şey, bize iyi bir yargıç atanmış olması; çocuğun çıkarlarını gözetmen ve biyolojiyi çok önemsemeyen bir yargıç. Aleesa doğduğundan beri ona çok iyi baktın. Kanıtın var ve dört yıldır babalık yapıyorsun. Aleesa'nın seninle mutlu olduğuna eminim ve şu anda tek bildiği şey *senin* onun babası olduğun. Rafael'i tanıtmak onu kafasını karıştırabilir ve ileride davranış sorunlarına yol açabilir, bu da mahkemenin bir çocuk için isteyeceği en son şeydir.

"Yargıç Dalton'ın çocuklara karşı zaafı vardır. O, Aleesa için sadece en iyisini isteyecektir ve bunu dışarıdan bakan herkes, Rafael'in Aleesa için bir yabancı olduğu için uzun süreli velayet hakkının Aleesa için zararlı olduğunu anlayacaktır. Bence velayet söz konusu bile olamaz. Ancak ziyaret hakkı farklı bir konudur, çünkü Rafael, Aleesa'nın kişisel olarak tanıma değer bulduğu bir kişi olduğunu kanıtlarsa

Aleesa'nın onu kişisel olarak tanıyacak kadar layık olduğunu kanıtlarsa, yargıç Rafael'in onu düzenli olarak ziyaret etme fırsatı elde etmesinde ısrar edebilir."

"Onunla hiçbir ilişkisi olmasını istemiyorum," diye mırıldandım. "O adam her geldiğinde ona bakıp da sakın kalamazdım. O benim karımla yattı. Bir kez hayatımı mahvetti, şimdi de aynısını tekrar yapmaya çalışıyor."

"Hayal kırıklığını anlıyorum, ama bazen işler böyle yürür ve senin buna hazırlıklı olmanı istiyorum, Javier. Tamam mı?"

Çenemi sıktım, bu soğuk, acı gerçeği nefret ediyordum.

"Duruşmaya kadar, mümkün olan en iyi davayı oluşturmaya odaklanmamızı istiyorum. Şu ana kadar, sağlam bir argümanımız olduğunu düşünüyorum. Aleesa'nın birincil bakıcısı siz oldunuz ve mahkeme duygusal bağları, istikrarı ve çocuğun yetiştirildiği ortamın rahat olup olmadığını dikkate alır. Siz ona tüm bunları ve daha fazlasını sağladınız. Onu sizin bakımınızdan uzaklaştırmanın yıkıcı ve zararlı olacağını göstermeliyiz."

"Peki, tam olarak hazırlanmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Şu anda yapabileceğiniz tek şey sakın olmayı öğrenmek ve

Sabırlı olun. Yargıçlar, çocuklarının ihtiyaçlarını kendilerinininkinden üstün tutan ebeveynleri takdir eder ve saygı duyar. Bu, saldırgan davranışlardan kaçınmak, kamuoyunda eleştirmemek ve *kesinlikle* medyadan uzak durmak anlamına gelir. İçimden bir ses, bu konuyla ilgili haberlerin çıkacağını söylüyor. Rafael başkalarına anlatabilir ve bu haber yayılabilir.

"Lanet olsun," diye tısladım. "Aleesa'nın medyaya karışmasını istemiyorum."

"Bu sinir bozucu olacak, ama yapabileceğin en iyi şey, kendini ve Aleesa'yı kamuoyunun gözünden uzak tutmak. Dürüst olmak gerekirse, evine gelip bu kadar hassas bir konuyu seninle yüzleşmesi, Aleesa'nın hayatında yer almaya uygun olmadığını kanıtlıyor. Bu beklenmedik ve pervasız bir hareketti ve seni kıskırtıp kızdırmaya çalıştığı çok açıktı. Bana göre bu davranışın hiçbir yanı 'istikrar'ı yansıtmıyor."

"Tamam," dedim, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek. "Peki, eğer sağlam bir davamız olduğunu düşünüyorsan, tamam. Sakin olmaya ve Leesa'ya odaklanmaya çalışacağım. Duruşma tarihi ne zaman belli olacak?"

"Birkaç hafta içinde öğreniriz. Mümkün olduğunca seni bilgilendireceğim."

"Harika."

"Harika." Christine ayağa kalktı, Catalina ve ben de onu takip ettik. Bizi ofisten dışarıya kadar geçirdiğinde gülümsedi ve "Sizinle iletişime geçeceğim" dedi.

Cat ve ben binadan çıkıp arabama doğru yürüdük. Ben direksiyona geçip o da kemerini bağladıktan sonra, iki elimle direksiyonu kavradım ve alnımı direksiyonun üstüne dayadım.

"Hey." Cat elini sırtımda gezdirdi. "Başarabilirsin, hermano. Bugüne kadar pek çok şeyi atlattın. Bundan da kurtulacağına hiç şüphem yok."

"Evet," diye mırıldandım, başımı kaldırarak. "*Hayat* böyle işte, Cat. Çok zor ve çok adaletsiz. Birçok insanın durumu çok daha kötü olduğunu biliyorum, ama neden işler asla basit olamıyor anlamıyorum. Önce boktan babamız bizi kendi başımıza bıraktı, sonra ben nihayet ayaklarımın üstüne basabildim, Eloise'i buldum, ama o da benden memnun kalmadı ve biz bunu tamamen düzeltemeden *öldü*. Ve şimdi Aleesa var. Ya büyüdüğünde, benim gerçek babası olmadığımı kabullenemeyip, onunla olmak isterse ne olacak?"

"Bu asla olmayacak." Cat'in sesi kararlıydı. Kız kardeşime baktım, kahverengi gözlerinin kenarlarında gözyaşları vardı. "Senin ona her zaman iyi davrandığını göreceksin. Seni sevecek. Ve bir kızın babasına duyduğu sevgi asla kaybolmaz. Yani, bana bak." O, bir kahkaha attı. "Babamın bizi terk etmesinden nefret ediyorum, ama yine de bir parçam onun geri dönüp kaybettiğimiz zamanı telafi etmesini istiyor. Ne olursa olsun, Aleesa seni her zaman sevecek. Bundan hiç şüphem yok."

"Umarım öyledir."

"Ben *biliyorum* biliyorum. Şimdi hadi gidelim
evimizeMá bugün bugün empanada yapıyor ve ben
açlıktan ölüyorum."

OTUZ YEDİ

OCTAVIA

Rossi's, Atlanta'da çok fazla ekranı ve tezgahın arkasındaki duvarda uzun bir içki rafı olan bir spor bariydi.

Davina ve Deke zaten Atlanta'daydılar ve onunla konuştuktan sonra hepimizin birlikte takılmamız gerektiğini ısrar ettim. Javier'in bir molaya ihtiyacı olduğunu düşündüm ve kız kardeşimi haftalardır görmemiştim.

Javier'in avukatıyla görüşmesinden bu yana iki hafta geçmişti. İyi olduğunu söylüyordu ama bu durumun ona ağır geldiğini ve günlerini mahvettiğini anlayabiliyordum.

Paola Arjantin'e dönmüştü ama duruşma ne zaman olursa olsun geri gelmeyi planlıyordu. Catalina hala şehirdeydi ve Aleesa'ya bakıyordu, böylece ben de "mola" verebiliyordum. Ona molaya ihtiyacım olmadığını ve Aleesa'ya bakmanın hiç sorun olmadığını söyledim, ama o ısrar etti ve yeğeniyle kaliteli zaman geçirmek istediğini söyledi.

"Bence bu saçmalık." EJ McCoy, Javier'e bakarak bira bardağını masaya sertçe vurdu.

EJ ile sadece bir kez karşılaşmıştım, o da Ravens maçlarından birinin ardından olmuştu. Takımın baş oyun kurucusuydu ve hayatı ciddiye almayan türden biriydi. Kesinlikle bir playboydu ve onun gibi erkeklerden vebadan kaçır gibi kaçıyordum.

Yine de yeterince iyi birine benziyordu. Javier ve Deke sık sık onunla takılıyorsa, o kadar kibirli tavırlarının altında iyi bir insan olmalıydı.

. Deke onu bu gece bize katılmaya davet ettiğine göre, bu daha da doğru olmalıydı.

"Sen başından beri onun babasıydın dostum," diye devam etti EJ. "Yemin ederim bu sistem berbat. Mevcut ebeveyn çöp falan değilse, kimse öylece ortaya çıkıp çocukları sahiplenmeye çalışmamalı."

"Cidden," diye Davina da söze karıştı. "Nasıl gelip bunu talep edebildiğini anlamıyorum. Bunun senin ve Aleesa için ne kadar zor olacağını anlamıyor mu?"

"Oh, farkında," diye mırıldandı Deke, başını sallayarak. "Sadece umursamıyor. Adam tam bir pislik gibi görünüyor."

"Avukatım velayeti alamayacağını düşünüyor, bu iyi bir şey." Javier iç geçirdi. "Ama ziyaret hakkı olabileceğini düşünüyor."

"Aptalca," diye homurdandı Deke. Bu haber, müstakbel kayınbiraderimi gerçekten rahatsız etmiş gibiydi. Bunun bir nedeni, onun, Javier ve Aleesa'nın çok yakın olmaları olabilir.

Ama bir başka neden de, babalar konusunun Deke'yi tetikliyor olması olabilir. Davina bana Deke'nin çocukluğu hakkında birkaç şey anlatmıştı ve bunları duyduktan sonra, onun üzülmesine şaşırmadım. Ben de onun için üzülmüştüm. Yaşadıklarını hak etmemişti.

"Senin için hiç hoşuma gitmiyor bu durum," dedi Deke, Davina kolunu tutarken, başparmağıyla koluna yatıştırıcı dairesel hareketler yaparak. "Bunu yaşadığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Her nasılsa, motivasyonumu koruyup kafamı açık tutuyorum." Javier bir yudum bira içti. "Aleesa için en iyisi bu."

"Duruşma ne zaman?" diye sordu Davina.

"Avukatım, mümkünse sezon başlamadan önce bu konunun çözülmesini istediği için duruşmanın hızlandırılmasını talep etti. Birkaç gün içinde ondan haber alacağım."

"Bence davan çok sağlam." Javier'in elini tutup sıktım. Gözlerime baktı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bunu atlatacaksın. Bundan eminim."

"Sen yanımda olduğun sürece, kesinlikle başaracağım." Javier gülümsedi ve elimi sıkarak karşılık verdi.

O gülümsemeyle içim yumuşadı ve ısındı, kendiminkini de bastıramadım. Gözlerimiz birbirinde takıldı ve uzaktan bilardo toplarının çarpışması ve barın uzak köşesinde bir grup insanın tezahürat yapmasıyla kendimize geldik.

Elimi çektim, Javier boğazını temizledi, sonra birasını aldı ve tekrar yudumladı. Ben de tekila ve ananas içkimi aldım ve bir yudum içtim. Davina'nın sırtışını ve Deke'nin kaşlarını oynatışını kaçırmadım.

"Söylemiştim," dedi Deke.

"Başlama, Bishop." Javier gülümsemeyi zor tuttu.

"Yani siz ikiniz artık bir çift misiniz?" EJ, beni ve Javier'i işaret etti.

"Endişelenme," diye cevapladı Javier.

"Hayır, ben endişeleneneceğim." EJ sandalyesinde otururken sırtıttı. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, o kışına soktuğun sopayla bir daha bir kadınla birlikte olacağını *hiç* düşünmemiştim."

Deke, EJ'in kafasının arkasına bir tokat attı. "Kapa çeneni, EJ."

"Dostum, kafama vurmak artık eskidi. Biliyorsun, değil mi?"

"Seni susturuyorsa, belli ki bilmiyorsun."

"Aynen. Sen neden buradasın ki?" diye sordu Javier. "Hayranlarından biriyle yatmaman beni şaşırttı."

"Değişen bir adam oluyorum, anlıyor musun?" EJ, tişörtünden hayali bir tüyü silkeledi. "Bu kadınlar çok dramatikleşiyor. Javeon'u dairesinde tuzağa düşürmeye çalışan kızı duymadınız mı? Polis müdahale etmek zorunda kaldı. Hayır." EJ başını salladı. "Ben de tuzağa düşmeden önce yerleşmenin zamanı gelmiş olabilir."

Davina margaritayı yudumlarken güldü, sonra Deke EJ'ye "Javeon bu işe nasıl bulaştı?" diye sorduğunda dikkatini bana çevirdi.

"İyi misin kardeşim?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedim. "Herkes için çok zor bir durum. O adam ziyaret hakkı ya da velayet hakkı alırsa, Aleesa'yı artık eskisi kadar sık göremeyeceğim diye düşünmeden edemiyorum."

Hâlâ EJ ve Deke ile konuşan Javier'e baktım. EJ, Javier ve Deke'yi kahkahalara boğan bir şey söyledi. Gülümsedim.

"Ama en azından gülümsüyor," diye mırıldandım.

"Gülümsemesi iyi bir şey. Sizlerin buna kesinlikle ihtiyacı vardı.

Aranız nasıl?"

"Senin dediğin gibi yapıyoruz. Akışına bırakıyoruz, doğal olarak gelişmesine izin veriyoruz."

Javier'e tekrar bir bakış attığımda dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. "O bu mücadeleyi yaşıyor, ama sana söylemeliyim ki, kardeşim, onu daha önce *hiç* böyle gülümserken görmemiştim. Olan biten her şeye rağmen çok mutlu görünüyor. Ona ne yapıyorsun bilmiyorum ama bu onu çok mutlu ediyor. Ve sen..." Masadan uzanıp elimi tuttu. "Gözlerin çok parlak ve buraya girdiğinde çok kendinden emin görünüyordun. Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor. Hayatı yeniden kucaklamayı çok seviyorum."

"İkimizin *de* böyle olmasına bayılıyorum." Elini daha sıkı tuttum. "Sen ve ben, kardeşim."

"Yine de biraz korkutucu, değil mi?" dedi alçak, şakacı bir sesle.

"Tabii ki korkutucu." Kahkaha attım. "Yani, bu adam hataları için hemen *özür diliyor* ve sorumluluk alıyor. Erkeklerin hala böyle davrandığını sanmıyordum."

Kız kardeşim güldü. "İyi erkekler yapar."

"Yani işler ciddileşiyor, ha?" diye sordu Deke. Benimle Javier arasında bakışlarını gezdiriyordu. Javier bana dikkatini verirken kolunu omzuma doladı ve cevabımı bekledi.

"Buna bir isim vermiyoruz," dedim, birkaç saniye onun bakışlarını karşıladıktan sonra Deke'ye odaklandım. "Ama öyle görünüyor."

"Sakın benim düğünümde ona evlenme teklif etme, Valdez," dedi Deke.

Javier alaycı bir şekilde güldü. "Neden böyle bir şey yapayım ki?" " , sadece söylüyorum." Deke ellerini havaya kaldırdı .

"Bazı insanlar bunu yapar ve romantik bir jest olduğunu düşünür. Bu bencilce bir davranış — tabii ki gelin ve damada sormadan yaparsan. Onların büyük gününü böyle mahvedemezsin."

"Senin düğününde biriyle takılabilir miyim?" diye sordu EJ, sırtarak.

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık verdi Davina. "Pantolonunun içinde kal."

Deke burnunu çektirdi. "Defol git buradan."

EJ ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim kazanamıyorum dostum. Bir dahaki sefere bir kız getireceğim. Şu anda kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum."

"Ne kızı?" diye sordu Davina. "Özel birisi mi var?"

EJ tereddüt etmiş gibiydi. "Hayır. Kim olursa olsun."

Davina bana baktığı anda ben de ona baktım. İkimiz de onun yalan söylediğini biliyorduk.

Uzakta bir grup kadın çığlık attı ve EJ omzunun üzerinden onlara baktı. Üç kadın da ona bakarak gülümsedi ve kirpiklerini kırptı.

"Sanırım sıra bende, bayanlar ve baylar." EJ sandalyesinden kalktı. "Dörtlü iyi olur, değil mi?"

"Sen berbat birisin," dedi Javier, yavaşça ve yorgun bir şekilde gözlerini devirerek.

"Kendini tuzağa düşürmemek ne oldu?" Deke, EJ'in sandalyesini yerine itmesini izledi. "Çünkü bu, dostum, kocaman bir tuzağa benziyor."

"Bir gece daha yaşamak beni öldürmez." EJ, sözlerini söyler söylemez hızla uzaklaştı ve kadife iplerin altından geçerek VIP bölümünden çıktı.

Bir garson ortaya çıktı ve yeni içkileri masaya koydu. Ne zaman başka bir sipariş verildiğini bilmiyordum ama bunun için minnettardım.

"Kadeh kaldıralım," dedim ve kadehimi kaldırdım.

"Tamam." Javier boş eliyle içkisini aldı. "Neye?"

"Harika bir geleceğe. Mutluluğa... ve umuda."

Javier bana o kadar uzun süre baktı ki, yanlış bir şey söylediğimi sandım. Sonra ağzının bir köşesi gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Bu hoşuma gitti."

"Harika bir gelecek, mutluluk ve umut için." Deke de kadehini kaldırdı. Davina da onu takip etti ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturup içtik.

Kız kardeşim ve Deke'nin yanında olmak kendimi çok daha iyi hissettirdi. Onları birlikte görmek, aşkın ve umudun ne kadar güçlü olabileceğini fark etmemi sağladı. Bu iki şey onlara güç veriyor, aralarındaki bağı oluşturuyor ve onları tam olarak bulundukları yere getiriyordu. Bağlı ve yüzde yüz aşık.

Javier beni kolunun altına daha da çekip başımı göğsüne yasladığımda, bir an için benim de buna sahip olabileceğimi düşündüm.

Umut. Mutluluk. Ve sonunda *aşk*.

Bu savaşı atlattığımızda, daha güçlü ve daha iyi olacaktık.

Hiçbir şey bizi durduramazdı.

Ve ben bunu çok dört gözle bekliyordum.

OTUZ SEKİZ

OCTAVIA

"Tava, çilek istiyorum." Aleesa market arabasına oturmuş, meyve reyonunu işaret ediyordu.

"Çilek olsun o zaman." İki kutu çilek aldım. "Ve mango da," diye ekledi Aleesa gülümseyerek.

Kıkırdadım, mangolara döndüm ve birkaç tane aldım.

Onları poşete koyarken, kot pantolonumun arka cebinde telefonum titredi. Çıkardım ve *BOBBLE'dan* bir bildirim gördüm. Davina bu uygulamanın benim sonum olacağına yemin ediyordu, ama ünlülerin dedikoduları bu kadar eğlenceli olduğu için benim suçum değildi. Ünlülerin hayatlarında yaptıkları şeyler beni her zaman şaşırtıyordu.

Normalde uygulamayı hemen açardım, ama manşeti gördüğümde kalbim ağzıma geldi.

Onun kızı değil mi? Javier Valdez ve moda tasarımcısı Rafael Acosta arasındaki velayet savaşının iç yüzü

"Siktir. Hayır, hayır, hayır."

Aleesa keskin bir nefes aldı. "Kötü kelime söyleme!"

"Oh, üzgünüm, meleğim. Beni dinleme." Uygulamayı açtım ve Javier'in basketbol formasıyla çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Tabii ki onun en kötü fotoğrafını seçmişlerdi. Fotoğrafta yorgun ve terli görünüyordu, muhtemelen maçın sonlarına doğru çekilmiş bir fotoğraftı.

Biraz daha aşağı kaydırdım ve Rafael Acosta'nın kırmızı halıda poz verdiği bir resim buldum. Şık, temiz ve

toparlanmış görünüyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. İçimden bir ses, *BOBBLE'ın* velayet davasıyla ilgili haberi almasının sebebinin o olduğunu söylüyordu.

Başka kim bilebilirdi ki? Javier'i tanıyan hiç kimse bu bilgiyi sızdırmazdı. Rafael olmalıydı ve büyük olasılıkla Javier'in kafasını karıştırmak, onu şaşırtmak ve kızdırmak için bunu yapıyordu.

"Şey, makarna ve tavuğu alıp buradan gidelim. Babanı aramam lazım." Telefonumu cebime koyup, kalbim hızla çarparak alışveriş arabasının tutamağını tuttum.

Onu hemen aramam gerekiyordu. Eğer kendi başına öğrenirse, nasıl tepki vereceğini tahmin etmek imkansızdı.

OTUZ DOKUZ

JAVIER

Deke, EJ ve ben günü Element'te antrenman yaparak geçirmeye karar verdik.

Deke, Londra'ya uçmadan önce zaman öldürmek istiyordu, ben de biraz stres atmak ve bir aydan az bir süre sonra gerçekleşeceğini öğrendiğim duruşmayı unutmak istiyordum. EJ ise... O sadece sıkılmıştı ve birkaç saat önce Deke'yi arayıp ne yaptığını sormuştu. Her zamanki gibi Deke onu davet etmişti.

Bazen EJ için üzülürdüm, yalan söyleyemezdim. Hayatının yoğun olmasını her zaman çok isterdi, böylece gerçekliğini düşünmek zorunda kalmazdı. Ve onun gerçekliği, yalnız olmasıydı. Evlatlık alınmıştı, kardeşi yoktu; Amerika'da siyahi bir erkek olmanın ne demek olduğunu anlamayan beyaz ebeveynleri vardı (kariyeri ve kazandığı paraya rağmen); ve kimliği konusunda çok kafası karışık bir şekilde büyümüştü.

Onu sık sık taklit etsek de (çünkü tıpkı küçük bir kardeş gibi sinir bozucu olabiliyordu), ona karşı sadece sevgi besliyorduk. Ve bizimle vakit geçirmek istediğinde onu asla reddetmedik.

Stres atmaya çalışsam da, aklım yine Aleesa'ya dönüyordu. Duruşmanın ne zaman olacağını bilmiyordum, ama yaklaştığını biliyordum ve bunun için mümkün olduğunca zihinsel olarak hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Deke ve ben savunma yaparken, EJ hücumda oynuyordu. EJ ikimizi de çevirip iki sayılık bir atış yaptı. Atış zahmetsizce potaya girdi ve o geriye doğru koşarak gömleğinin omuzlarını tutup yukarı doğru kaldırdı.

"Söylemişim. Beni durduramazsınız! Sırada kim var?"

Deke topu sürerken, "Birazdan bitireceğim.

Uçuşumdan önce D ile buluşmam gerek."

"Sen kadınların kölesisin dostum." EJ güldü. "İkiniz de."

"Sadece kıskanç olmadığından emin misin?" Deke kaşlarını kaldırdı ve sırttı.

"Hiç de değil." EJ su şişesini aldı. "İstersem, gelecek haftaya kadar yerleşmek için bir kız bulabilirim."

"Evet, tamam." Alaycı bir şekilde güldüm. "Bunun olması için cehennem donmalı." Gömleğimi kaldırıp alnımdaki teri sildim . Deke bir atış daha yaptı ve topu potaya attı. Topu alıp arabaya geri koyarken, o ve EJ eşyalarını topladılar.

"Dur... bekle. Bu gerçek olamaz." EJ, ben spor çantamdan telefonumu ararken sandalyesinden kalktı. Octavia'dan iki cevapsız arama ve üç kısa mesaj vardı.

"Big J, bugün internetten uzak dursan iyi olur." EJ'in sesi, bir kez olsun, ciddiye. O kadar ciddiye ki, iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona bakmak zorunda kaldım.

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

Deke, benden EJ'e bakarken kaşlarını çattı. Sonra EJ'in yanına yaklaştı ve EJ telefonunun ekranını ona doğru çevirdi.

Deke ekrandaki yazıyı okudu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir."

"Evet," diye mırıldandı EJ. "*Kahretsin.*"

Deke bana doğru geldi. "EJ haklı. Telefonunu boş ver ve doğruca eve git dostum."

"Neden? Bana neyi söylemiyorsun?"

"**BOBBLE** bir makale yayınladı. İçeriği seni çok kızdıracak. Güven bana. Okumak istemezsin."

"Ne yazıyor?" Dişlerimi sıkarak sordum, ama bir fikrim vardı. Sadece düşünmek istemiyordum.

EJ bize yaklaşırken Deke tereddüt etti.

"Deke?" diye sordum.

O içini çekti. "Bu senin velayet davanla ilgili. Ve senin tarafında değil gibi görünüyor."

"Bir bakayım."

EJ tereddüt etti ama telefonunu bana uzattı. Fotoğrafımı gördüm ve başlığı okudum, ama Rafael'in yüzünü gördüğümde sol elimi o kadar sıkı sıktım ki tırnaklarım avucumu ısırıldı.

EJ'e telefonunu geri verdim, sonra spor çantamı kaptım. "Gitmem gerek."

"Tamam, git hadi," dedi Deke. "Bana ihtiyacın olursa ara dostum."

Çantanın askısını omzuma attım ve spor salonundan hızla çıktım. Arabama ulaşana kadar durmadım, ama otoparktan çıkıp dışarıda kameralarıyla bekleyen insanları gördüğümde boğazım yanmaya başladı.

Sıcak, sinir bozucu bir sıcaklık.

Adımı bağırarak sorular sorduklarını, Aleesa'nın adını haykırdıklarını duyabiliyordum. Güvenlik görevlileri, güvenli bir şekilde çıkabilmem için onları yaya geçidinde tutuyordu, ama bu onların sinir bozucu kameralarıyla fotoğraf çekmelerini veya daha yüksek sesle bağırma larını engellemedi.

Otobana çıkana kadar arabayı sürmeyi bırakmadım. Bunu yaptığımda Octavia'yı aradım.

"Sonunda," diye cevapladı, derin bir nefes alarak. "İyi misin?"

"İyiyim. Bir süre Element'e dönemeyebilirim ama iyiyim. Neredesin?"

"Evdeyim. Aleesa az önce uykuya daldı."

"Bugün kimse seni rahatsız etti mi?" diye sordum, direksiyonu daha sıkı kavrayarak. Birinin onu ve kızımı taciz ettiği düşüncesi bile beni sinirlendiriyordu. Paparazziler av köpekleri gibiydi. İyi bir fotoğraf için her şeyi yapacaklarını biliyordum. Deke'de bunu sık sık görmüştüm ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı, o da medyanın bu tür ilgisini istemediğimdi. Bu yüzden mümkün olduğunca onlardan uzak duruyordum.

Sosyal medyayla bile uğraşmıyordum, çünkü insanlar en ufak şeyi bile bağlamından koparıp almayı seviyorlardı.

"Hayır," diye cevapladı Octavia, beni çok rahatlatan bir cevap. "Kimse bizi rahatsız etmedi. Haberleri gördüm ve hemen eve geldim."

"İyi," diye nefes aldım. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Bunun özel bir mesele olması gerekiyordu."

"Oh, bunun nasıl olduğunu *çok iyi* biliyorum," diye homurdandı Octavia. "Rafael şüpheli görünüyor. Muhtemelen bunu tüm dünyaya anlatıyordur. Ünlü bir Georgia giyim tasarımcısı olması da işleri kolaylaştırmıyor. Senin adın onunla bağlantılı olduğu için, muhtemelen reklam yapmaya çalışıyordur."

"Tabii ki bunu sızdırırdı," diye homurdandım. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, Javier, beni dinle. Onun istediği *tam* olarak bu. Sen harika bir babasın ve o, mahkemenin ona ziyaret hakkından fazlasını vermesi için bir neden bulmak zorunda. Senin bir hata yapmanı istiyor ki bunu mahkemede kullanabilsin. Buna izin veremezsin."

"Aleesa doğmadan önce bile hayatımı mahvediyordu. Bununla övünebileceğini mi sanıyor? Artık bütün dünya karımın onunla yattığını bilecek! Beni onunla aldattığını! Beni küçük düşürmeye çalışıyor! Dünyanın geri kalanının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil Octavia, gerçekten umurumda değil, ama kızımın ne düşündüğü umurumda! Ailemin ne düşündüğü umurumda!"

"Ailen seni tanıyor ve seviyor. Sana asla farklı bir gözle bakmayacaklar, bebeğim."

Boğazımdaki yanma hissi yavaş yavaş yatıştı. Bana "*bebeğim*" demesi beni sakinleştirdi, çünkü onun ağzından çıkınca çok tatlı geliyordu. Sanırım bana ilk kez böyle seslenmişti.

"Bana bir iyilik yap ve nefes al," diye devam etti Octavia. "Birkaç derin nefes al ve Aleesa'ya odaklan. Onun geleceğine ve onun için ne istediğine odaklan. Yaptığın her şey onun için, değil mi?"

Nefes verdim. "Evet."

"O zaman dikkatini o n a ver. Rafael'i unut.
BOBBLE' unut. Tam önündeki şeye odaklan."

Direksiyonu gevşetip başımı salladım. "Yemin ederim, sen bir terapist gibisin."

Kıkırdadı. "Davina da aynı şeyi söylüyor."

"Eh, haklı." Birkaç derin nefes aldım ve dudaklarımı aralayıp tekrar nefes verdim. "Eve geliyorum, aşkım."

"Harika. Görüşürüz."

Telefon görüşmesi bittiğinde çenemi sıktım. Rafael'in nerede çalıştığını tam olarak biliyordum. Arabayı kolayca döndürüp, onun binasına doğru hızla gidebilir, içeri dalabilir ve suratına yumruk atabilirdim.

Ama Octavia haklıydı.

Önümdeki şeylere odaklanmam gerekiyordu. Ve önümde beni bekleyen şey, kızım ve her geçen gün daha çok sevdiğim bir kadındı. Aleesa için konforlu hale getirdiğim evim ve onun bana, benim de ona duyduğum koşulsuz sevgi vardı.

Rafael'in ise bunların hiçbiri yoktu.

Bunu düşünerek sinirlerimi yatıştırdım, öfkemi dindirdim ve eve gidip kızlarımın yanına dönmeye hazır olarak yoluma devam ettim.

KIRK

OCTAVIA

Javier gelir gelmez ona sarıldım, sonra ona büyük bir kase tavuk yahnisi ikram ettim. Aleesa üst katta uyurken, biz yemek masasında birlikte yemek yedik.

Daha önce lo-fi müzik çalıyordu ve normalde o geldiğinde kapatırdım, ama bu sesin onun karanlık düşüncelerini bastırmasına yardımcı olabileceğini düşündüm.

"Bu çok güzel," dedi ve bir kaşık daha güveç yedi.

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Aramızda bir süre sessizlik oldu. Birkaç saniye sonra, Javier'in kaşığı kaseinin kenarına çarptı ve gözlerimiz tekrar buluştu.

"Senin de bunu yaşamak zorunda kalmana üzüldüm." Dudaklarını sıktı. "Benim sorunlarımla uğraşmayı hak etmiyorsun."

"Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

"Yine de senin için endişeleniyorum. Sen bunların hiçbirini istemedin."

"Aleesa'ya bakmak için kaydoldum. Ve bu, hepimizin zamanını tamamen boşa harcayan aptalca bir velayet davasını sürdürmek anlamına geliyorsa, o zaman ben buradayım."

Yine sessizleşti. "Gitmek istersen anlarım."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Tabii ki hayır."

"O zaman öyle deme. Ben kalacağım ve bunu sonuna kadar götüreceğiz."

"Neden benimle bunu yapmak isteyesin ki? Neden benim stresimle uğraşasın ki?"

"Çünkü sen iyi bir insansın, Javier. Ve seni gerçekten çok seviyorum. Ayrıca Aleesa'yı da seviyorum ve onun da bununla tek başına başa çıkmasına izin vermeyeceğim. Bir şeyler olduğunu anlıyor, biliyor musun?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Öyle mi?" "Evet.

Sorular soruyor."

"Ne tür sorular?"

"Senin kızgın olup olmadığını soruyor. Üzgün olup olmadığını soruyor. Neler olup bittiğini tam olarak anlamıyor, ama bir şeylerin seni rahatsız ettiğini biliyor. Ve o küçük kız, şimdiye kadar tanıdığım en empatik çocuk. Duyguları emiyor ve hepsini hissediyor."

"Oh." Çenesi düştü. "Farkında değildim. Onunla daha sonra konuşacağım. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

"Bu muhtemelen yardımcı olur. Ben de ona aynı şeyi söylüyorum. Hala mutlu. O, babasını hala seviyor." O çenesini tekrar kaldırırken gülümsedim.

Bu, onun gülümsemesini getirdi. "Sana güvenebildiğim için mutluyum."

"Her zaman."

"Bu asla değişmeyecek, değil mi?"

"Ne? Bana güvenmen mi?"

Başını salladı.

"Asla."

Sandalyesinde daha dik oturdu, sonra parmaklarını şıklattı ve bana yanına gelmem için işaret etti. Masayı dolaşarak yanına gittim ve yanına varır varmaz, büyük ellerini belime koydu ve beni kucağına oturttu. Kollarımı boynuna doladım ve yerleşip kokusunu içime çektim. Terlemiş olduğu belliydi, ama yine de deodorant kokusu ve erkekliğin sıcaklığı hissediliyordu.

"Sorularım seni rahatsız ediyorsa özür dilerim," diye kulağıma fısıldadı. "Hayatımdaki herkesin bana zarar vermek istemediğini hatırlamam gerek."

Göğsünün ortasını okşadım. "Eloise gerçekten kalbini kırdı, değil mi?"

Başını eğdi, ama ben o küçük baş sallamayı kaçırmadım. "Onunla gerçekten denedim. Onu mutlu etmeye ve ona en iyi hayatı sunmaya çalıştım. Basketbol benim iyi olduğum bir şeydi ve bize her zaman hayal ettiğimiz hayatı verdi. Ama ne kadar para kazandığın, evinin ne kadar büyük olduğu ya da arabalarının ne kadar parlak olduğu önemli değil. Birisi mutlu olmak istemiyorsa, mutlu olamaz. Görünüşe göre Eloise, Rafael'de benimle hissetmediği bir şey hissetmişti. Sanırım beni en çok inciten şey bu. Aradığı şeyi bulmak için bizim kurduğumuz evin ve hayatın dışına bakması gerektiğini bilmek."

Sessiz kaldım, bu sözlerin etkisini sindirdim.

"Ama düşündüğümde," diye devam etti, "Eloise ve ben muhtemelen birbirimiz için yaratılmamıştık. Genç yaşta ve aceleyle evlendik ve Rafael'le olan ilişkisi başlamadan çok önce birbirimizden uzaklaştık. Daha büyük sorunlar olduğunu kabul etmeyi reddettim, çünkü cehalet mutluluktur. Ne yazık ki, benim cehaletim bize çok pahalıya mal oldu." Derin bir nefes aldı ve bana daha sıkı sarıldı. "Ama en azından seninle birlikteyken yeniden mutlu olabiliyorum."

Kalbim bir vuruş daha hızlı attı. "Şu anda hassas bir durumda olduğun için mi böyle söylüyorsun?"

"Hayır, Octavia." Gözlerime bakabilmek için geriye yaslandı. "Ciddiyim. Seninle mutluyum. Her gün eve gelip yüzünü görebildiğim için çok şanslıyım. Burada olduğun ve seninle konuşabildiğim için minnettarım. Son birkaç yılı geriye dönüp baktığımda, sensiz nasıl idare ettiğimi merak ediyorum."

Boğazım birdenbire düğümlendi. "Ah, Javier."

"Belki farkında değilsin, ama sen benim ve Aleesa'nın hayatını değiştirdin, Octavia. Sana bir şey olursa, bu bizi paramparça eder. Evet." Kollarını bana daha sıkı doladı. "Seninle *mutluyum*. Ve umarım hiçbir şey seni benden ayırmaz."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Kimse bana hiç bu kadar tatlı bir şey söylememişti. Kadınlara romantik şeyler söylemek için hızlandırılmış bir kurs mu aldın?"

O gürültülü bir kahkaha attı. "Hayır, almadım ve o kurs tam bir işkence gibi geliyor."

Yumuşak, yavaş bir öpücüğün ardından kıkırdadım.

İnleyerek, elini belimden kaydırıp kalçamı avuçladı.

Öpüşmemiz derinleşmeden önce, en sevdiğimiz rahatsız edici sesi duyduk.

"Tava!"

Aleesa merdivenlerden kışının üzerinde kayarak inerken, ben onun ağzında güldüm.

KIRK BİR

OCTAVIA

Ertesi hafta, birkaç işim vardı ve Aleesa'yı evden çok fazla çıkarmak istemedim. Paparazziler saçmalıyordu ve onu dışarı çıkarmak güvenli gelmiyordu.

Yani, Javier'in orada olup olmadığını görmek için Aleesa'nın bale stüdyosuna kadar gelen kim bu kadar alçalmıştı ki? Bunu bilmemin tek nedeni, stüdyonun sahibi ve eğitmeninin Javier'i arayıp haber vermesiydi. Yabancı adamı dışarı attığını ve izinsiz girişten dolayı polisi aradığını söyledi.

Javier, durum yatışana kadar Aleesa'nın derslerini askıya almaya karar verdi. *BOBBLE'dan* gelen o düşüş büyük bir karışıklığa neden olmuştu.

İlk durağım bir fırındı, orada vanilyalı krema kaplı bir kutu cupcake aldım. Ailenin moralinin düzelmesi gerekiyordu ve benim de kendimi toparlamak için tatlı bir şeye ihtiyacım vardı. Sonra, Aleesa'nın sevdiği krakerlerden almak için bir markete uğradım, ardından bankaya gittim.

Bankadan çıktığımda, caddenin karşısında bir kargaşa olduğunu fark ettim. Bankam Atlanta'nın merkezinde, neredeyse şehrin tam kalbindeydi. Karşısında, önünde polis arabaları sıralanmış bir fildişi kule vardı. Arabama doğru yürüdüm ve direksiyona geçtim, ama gözlerim yine o kalabalık binaya döndü. O sırada ön kapıdan birinin çıktığını fark ettim.

Hayır, *iki* kişi vardı. Biri çok tanıdık geliyordu ve bir polis memuru tarafından gözaltına alınıyordu.

"Hay sıçayım," diye içimden geçirdim. Çünkü bu sıradan bir çalışanı değildi. *Luther'dı*.

Arabadan indim ve polisin onu devriye arabalarından birinin arka kapısına doğru sürüklediğini izledim.

"Yalan söylüyorlar!" Luther'ın bağırdığını duydum, ben de caddenin karşısına koştum. "Ben hiçbir şey almadım! Yalan söylüyorlar!"

Kalabalık oluşmuştu ve ben arkada kalarak birkaç kişinin başlarının arasından bakıyordum. Memur Luther'ı arabaya itti ve kapıyı çarptı.

"O yeni işe alınmıştı, değil mi?" Sağımdaki Asyalı bir kadının sorduğunu duydum. Kadının göğsüne *CordTech* yazan gök mavisi bir gömlek giydiğini fark ettim.

"Evet," dedi omzunun üzerinden bir adam. Pantolon ve düğmeli kısa kollu gömlek giyiyordu. "Onu işe alan Frank'ti. Lucas... hayır, Luther. O adamın çok zeki olduğunu duymuştum, ama görünüşe göre aynı zamanda çok aptalmış."

"Ne yaptı?" diye sordu kadın.

"Hesaplardan birinden para zimmetine geçirdi. Bu tür şeylerin *her zaman* izlendiğini bilmesi gerekirdi. Kodlama konusunda ne kadar iyi olduğun önemli değil."

Vay canına. Luther zimmete para geçirmekten tutuklanmış.

Dürüst olmak gerekirse... bu beni şaşırtmadı. Luther açgözlüydü

—her zaman daha fazla para, gösterişli arabalar, büyük zincirler istiyordu. Pantolonlu adam haklıydı. Luther kitaplarda çok akıllıydı, ama hayatın diğer tüm yönlerinde çok aptaldı.

"Affedersiniz." Kadın uzaklaşırken adama yaklaştım. "Kulak misafiri oldum. Sence böyle bir şey için ne kadar hapis cezası alır?"

"Oh, bilmiyorum." Adam, birkaç kişi dağılırken omuz silkti. "Belki sekiz ila on yıl kadar. Haftada birkaç yüz dolar çaldığını duydum, iki haftada bir yapılan değerlendirmelerde fark edilmeyecek kadar. Muhtemelen binlerce dolar birikmiştir."

"Vay canına. Ne aptal adam," dedim.

"İnsanlara hakaret etmemeye çalışırım, ama..." Adam elini kaldırdı, sırtıttı ve sonra çekip gitti.

Luther'in içinde bulunduğu polis arabası uzaklaşırken ben de kaldırıma yaklaştım. Araba yanımdan geçerken Luther başını biraz çevirip göz ucuyla pencereden dışarı baktı. Beni fark edince bir an durakladı. Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Omuzlarına utanç çöktü.

Elimi kaldırıp orta parmağımla ona veda ettim.

iyi ki kurtuldum.

Arabama döndüğümde, bir an oturdum. Birinin ölümüne gülümsemek yanlış geliyordu, ama gülümsedim. Gülümsedim çünkü, ona karşı aldığım uzaklaştırma kararına rağmen, Luther'ın ortaya çıkacağından *haftalardır* endişeleniyordum.

Eve her geldiğimde, onun orada bekliyor olmasından korkuyordum. Ya da daha kötüsü, Rafael gibi bir şekilde kapıdan geçip beni köşeye sıkıştıracak olmasından.

Ama artık, onun en az endişeleneceğı kişi ben olacaktım. Ve eğer sekiz ya da on yıl hapis cezası alırsa, benim için çok şey değışebilirdi.

Uzun zamandır ilk kez, taşıdığım korkuların artık dininebileceğini bilerek, sadece saf bir rahatlama hissettim.

En azından şimdilik.

KIRK İKİ

JAVIER

Üç hafta sonra, duruşma zamanı gelmişti.

Banyomda durmuş, kravatımı düzeltirken sinirlenmemeye çalışıyordum. Hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum ama er ya da geç olacağına seviniyordum.

Octavia'nın aşağıda Aleesa ile konuştuğunu duyabiliyordum. Aleesa'nın Octavia'ya zor anlar yaşattığı belliydi, ben de işimi bitirip onlara katıldım.

Octavia, parlak gözlerle somurtan Aleesa'nın yanında yerde oturuyordu. Beni gördüğünde, oturma odasından koşarak bana geldi ve bacaklarımdan birine sarıldı.

"Ne oluyor?" diye sordum ve onu kucağıma aldım.

"O istiyor istiyor g senin seninle Octavia patladı hafifçe hafifçe sinirli bir nefes verdi.

"Anlıyorum." Kızıma odaklandım. "Lo siento, princesa. Gitmem gerek, ama çok yakında döneceğim."

Aleesa başını omzuma koydu ve ağlamaya başladı.

Kahretsin. Onun ağlamasını istemedim. Bu gün değil. zaten yeterince zor olacaktı.

Octavia elbisesini düzeltti. "Onu parka götürebilirim," diye teklif etti. "Daha az insanın olduğu küçük parklardan birine. Sanırım havuzdan ve baloncuklardan sıkılmaya başladı."

"Evet. Bu iyi olur. Eminim hoşuna gidecektir."

"Tamam." Octavia Aleesa'yı kucağına almak istedi, ama kızım buna izin vermedi. Başını göğsüme yapıştırdı ve sızlanmaya başladı.

"Devam et, aşkım," diye mırıldandım ve onu Octavia'ya teslim ettim.

Aleesa daha da çok ağladı.

"Sorun yok. Sen iyisin, canım. Ben yanıdayım. Salıncaklara bineceğiz. Ne dersin?"

Aleesa'nın ağlaması azaldı, ama gözleri benden hiç ayrılmadı. Suçluluk duygusu kalbimi kemiriyordu. Bundan nefret ediyordum. Kalıp onu teselli etmek için her şeyi yapardım. Bu velayet davası onu da etkiliyordu.

"Salıncak istemiyorum. Kaydırak istiyorum," diye talep etti Aleesa.

"Tamam." Octavia, onun küçük protestosuna gülmeden edemedi. "O zaman en büyük kaydırdan kayacağız, canım."

Bunun üzerine Aleesa sakinleşti ve kollarını Octavia'nın boynuna doladı. Bu etkileşime gülümsemeden edemedim.

Octavia, Aleesa'nın sırtını okşayarak dikkatini bana çevirdi. "Bugün iyi şanslar, tamam mı?"

"Teşekkürler." Onu öpmek için eğildim.

"İğrenç," dedi Aleesa alaycı bir şekilde.

İkimize de bakmadığı düşünülürse bu çok komikti. Kızım kendi iyiliği için fazla akıllıydı.

Octavia gülümsemeye çalışırken kızardı.

"Görüşürüz, tamam mı?" dedim ona.

"Tamam."

Biraz daha kalırsam, kendimi kaybedecektim. Bunu biliyordum. Bu mahkemeye gidip davamı kanıtlamam gerektiğini biliyordum.

—iyi bir baba olduğumu kanıtlamak—içimi parçalıyordu. Aleesa'nın Rafael ile vakit geçirdiği düşüncesi uykularımı kaçıırıyordu.

Ben bencil bir insan değildim, ama onun Aleesa ile vakit geçirmesi, ona ne gibi bir fayda sağlayacağını hiç anlamıyordum. Sadece bu da değil, o evli bir kadınla yatmıştı. Karımı benden almaya çalışmıştı ve Eloise yaptığı şeyden bu kadar suçluluk duymamış olsaydı, muhtemelen başaracaktı.

Eloise onu seçseydi ne olurdu, sadece hayal edebiliyordum. Ben nasıl olurum?

Kızgın mıydım? Depresyonda mıydım? Basketbolu bu kadar tutkuyla oynamaya devam eder miydım? Kesinlikle Aleesa olmazdı ve son dört yılı onunla geçirdikten sonra, hayatımın geri kalanını onsuz geçirmeyi hayal edemezdim.

Arabama ulaştığımda, nefes aldım, nefes verdim ve kontağı çevirdim. Mahkeme binasına giderken, düşüncelerimi sakın tutmaya ve kalbimi kızıma odaklamaya çalıştım.

Onlara, onun değişime ihtiyacı olmadığını kanıtlayacaktım.

Hayatımın normale dönmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

KIRK ÜÇ

JAVIER

"Hazır mısın?" Christine, mahkeme salonunun dışında dururken dikkatini bana çevirdi.

"Sanırım," dedim.

"Güzel. Sana söylediklerimi unutma. Cevaplarını basit ve öz tut. Ayrıntılara girmeye gerek yok."

"O neredeyse hiç detaylandırmaz," dedi annem, birkaç adım ötede durarak.

"Anne, lütfen," dedi Catalina iç çekerek.

"Ne?" Elini havaya kaldırdı. "Bu doğru, değil mi?"

Christine gülümsedi. "Rafael'in avukatı senin hatalarını ortaya çıkarmaya çalışacak. Sinirlenme. Sinirlenmeye başladığını hissedersen on say, sonra elinden geldiğince cevap ver."

"Tamam."

"Harika." Christine kapı kolunu tuttu ve kapıyı açtı. "Hadi bu davayı kazanalım."

Onu içeriye kadar takip ettim, Rafael ve avukatının çoktan oturmuş olmalarına şaşırmadım. Rafael omzunun üzerinden beni süzdü ve yemin ederim ki tekrar önüne odaklanmadan önce sırtıttı.

Mamá ve Cat bir sıra arkamda oturdular. Birdenbire, neredeyse boş olan mahkeme salonuna bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Hiçbir zaman böyle bir yerde olacağımı hayal etmemiştim, ama işte buradaydım. Bu yerde sıkışıp kalmış, lanet olası ebeveynliğim hakkında sorgulanmak üzereydim.

Mübaşir yargıcı duyurdu ve bronz tenli, gri saçlı bir kadın kürsüye doğru yürüdü. Yargıç Dalton ince dudaklı, ciddi gözlü biriydi ve

Avukatım, bu yargıç laf kalabalığı *yapmadı* ve zamanının boşa harcanmasından hoşlanmadı. Mümkmn olsaydı, ona bu davanın tamamen zaman kaybı olduğunu ve vazgeçmesini söyledim. Rafael onun enerjisine hiç değmezdi.

Yargıç Dalton bize mahkemesinin kurallarını açıkladı ve maalesef ilk olarak ben tanık kürsüsüne çağrıldım.

Christine'in Rafael'in yönüne bakmamamı söylediğini hatırlayarak tedirgin bir şekilde oturdum. Onu fena halde pataklamak istediğimi düşünürsek, bunu yapmamak zordu, ama başardım.

"Merhaba Javier," diye başladı Christine. "Mahkemeye Aleesa'nın babası olduğunuzu ne zamandır söylediğinizi anlatır mısınız?"

"Doğduğı günden beri," diye cevapladım.

"O zaman kaç yaşında?" diye sordu Christine. "Dört yaşında."

"Aleesa'yı büyütmenin nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin?" "Şey, bebekken, sabahları uyanırdım ve

Gecenin ortasında onu beslemek için uyanırdım ve yapamadığımda ya da maç için dışarıda olduğumda annem ya da kız kardeşim ona bakardı. Onunla oyunlar oynarım. Boyama yaparız ve birçok bulmaca çözeriz. Ona yüzmeyi öğrettim. En sevdiği kitapları ona okudum. Ve evde olamadığım zamanlarda, ona çok iyi bakan bir dadı var. Ebeveyn olmak kolay bir iş değil, ama bunu dünyadaki hiçbir şeye değışmem.

"Profesyonel bir sporcu olarak bu kadar çok şeyi başarabilmen inanılmaz. Haklısın. Bu kesinlikle kolay değil."

"Değil."

"Bay Valdez, Aleesa ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?" diye sordu Christine.

"Çok yakınız. Onun sevdiği her şeyi biliyorum ve korktuğunda ya da ihtiyacı olduğunda bana başvurur. O ... şey, o benim kızım ve bana babası diyor. Başka bir şey bilmiyor. Rafael onun biyolojik babası olsa da, onunla benim aramızdaki bağ kan bağından daha değerli."

"Eğer kızınız sizden alınarak tanımadığı bir adamın bakımına verilirse ne olur sizce?"

"Bu onu mahveder. O, onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, ama beni dünyaya geldiği günden beri tanıyor. Onu bildiği her şeyden koparmak, kalbini kırar ve kafasını karıştırır, ve bunun onun yararına olacağını sanmıyorum. Zaten seyahat ettiğimizde evimiz dışındaki yerlerde uyumakta zorlanıyor."

"Yani Aleesa'yı *tanıdık olmayan* bir ortamda, tanıdık olmayan biriyle bırakmanın ona yarardan çok zarar vereceğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, zararlı olur. Yüzde yüz zararlı olur."

"Ben de öyle düşünüyorum. Teşekkürler, Javier. Başka sorum yok."

Christine masamıza doğru koştu ve gözümün ucuyla Rafael'in avukatının ayağa kalkıp masalarının etrafında dolaştığını gördüm.

Karşımda durduğunda, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Rafael gibi bir adamı temsil edecek tipte birine benziyordu. Pahalı bir takım elbise, yağlı ve jöleli saçları, sakalı ve bıyığı olmayan, gözlerinde belirsiz bir bakış vardı.

"Bay Valdez, Aleesa'nın biyolojik babası olmadığının farkındasınız, değil mi?"

"Elbette," dedim.

"Evet ya da hayır şeklinde cevap verin Bay Valdez," dedi Yargıç Dalton. İç geçirdim. "Evet, farkındayım."

" inanıyor musunuz inanıyor kan kan
önemli önemli çocuğun yararına en uygun
olanı belirlemede de önemli olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Kan her şey değildir. Bence en önemli olan şey sevgi, ilgi ve her adımda yanındadır."

"Ama biyolojik babası Aleesa'nın doğumundan haberdar değilse, onu nasıl sevebilir ve ona nasıl bakabilir?"

"Karım, Aleesa'ya onun bakmasını istemediği için ona haber verilmemişti." Bu

Bu sefer, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kollarını kavuşturmuş duran Rafael'e sert bir bakış attım.

"Maalesef, eşiniz bunu doğrulamak için burada değil," dedi avukat. Kucağımda yumruğumu sıktım. "Biyolojik babası Aleesa ile hiç ilgilenme şansı olmadı. O da bir şans hak etmiyor mu?"

"Bence hayır. O, bulunduğu yerde gayet iyi." "Bu da sizin görüşünüz, Bay Valdez.

Aleesa'nın sizin evinizde güvende olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet."

"Emin misiniz? Çünkü Bay Acosta'ya göre, siz ona saldırmış ve kız kardeşiniz onu itmiş. Bu oldukça şiddetli bir durum gibi görünüyor."

"İtiraz ediyorum, Sayın Hakim," diye bağırdı Christine. "Birincisi, bunun gerçekleştiğine dair hiçbir kanıt yok. İkincisi, Bay Acosta, Javier'in özel mülküne girerek, dört yıldır çok sevdiği kızının velayetini talep ettiğini bildirdi. Bay Valdez'i ve ailesini kasten kışkırttığına ve onların güvenliğini tehdit ettiğine hiç şüphem yok."

"K a b u l edildi. Soruyu yeniden ifade edin ya da sormayın, Bay

Cameron," dedi Yargıç Dalton.

"Peki." Cameron sırtıttı. "Bay Valdez, Aleesa'nın velayetini paylaşmak istememenizin nedeni, Bay Acosta'dan hoşlanmamanız olabilir mi?"

"Hayır. Kızımın velayetini onunla paylaşmak istemiyorum çünkü ona güvenmiyorum."

"Neden olmasın? Bay Acosta, eşinizle olan ilişkisi dışında, size güvenilmez olduğunu düşündüren ne yaptı?"

Cevap vermekte tereddüt ettim, bakışlarımı Christine'e çevirdim, o sadece başını salladı ve "*nefes al*" diye fısıldadı, sonra da endişeli gözlerle yan yana oturan annem ve kız kardeşime baktım.

"Bana göre, bu onun kötü kararlar verdiğini gösteriyor. Evli bir kadınla yatmayı seçti ve onu hamile bıraktı.

Böyle bir adam kızını büyütmeyi hak etmiyor."

" , dört yıl önce . Bay Acosta hatalarından ders alamıyor mu?

"Hayır. Ama karım kendi seçimini yaptı. Aleesa'nın doğumunda hastanede olmamı istedi. Aleesa'nın babası olarak doğum belgesini imzalamamı istedi. Rafael'in karakteri hakkında da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü en azından ona babası olabileceğini söyleme ihtiyacı hissetmedi."

"Ya da belki karınız utanmıştır, Bay Valdez. Bunu düşündünüz mü?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Hakim. Buraya Bay Valdez'in vefat eden eşi veya onun ilişkileri hakkında konuşmak için gelmedik. Buraya Aleesa için en iyi çözümü bulmak için geldik."

"İtiraz kabul edildi. Son soruyu kayıtlardan çıkarın," diye emretti Yargıç Dalton. "Bay Cameron, sizden profesyonelce davranmanızı bekliyorum. Çocuğun annesi hakkında başka soru sorulmayacak."

"Elbette, Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

"Bay Valdez, mahkeme biyolojik babaya ziyaret hakkı veya kısmi velayet hakkı verirse, bu durumu nasıl ele alırsınız?" Cameron uzaklaşırken Yargıç Dalton bana sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu istemem, Sayın Hakim. Onu benim bakımında tutmanın onun için en iyisi olduğuna inanıyorum. Büyüdüğünde biyolojik babasının kim olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmesi umurumda değil. Rafael'i tanımak isterse, bu onun tercihi olur ve ben onu engellemem. Ama şu anda, hayatına bu tür bir engel koymanın adil olmadığını düşünüyorum." Açıklamamı yaparken gözlerimin daldığını fark ettim. Yargıca tekrar baktım, çenemi kaldırdım ve "Ancak, iş o noktaya gelirse, mahkemenin çocuğum için en iyisi olduğuna karar verdiği şeyi yapacağım" dedim. Yargıç Dalton, anlayışla başını salladı.

ben.

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederiz, Bay Valdez. Artık tanık kürsüsünden ayrılabilirsiniz. On beş dakikalık bir ara vereceğiz, ardından Bay Acosta'nın ifadesine geçeceğiz."

Christine'in klasörüne kağıtları topladığı masaya doğru yürüdüm. "Harika iş çıkardın Javier. Sakin konuştun ve cevaplarını basit tuttun. Yargıç Dalton, bu durumun senin için ne kadar hassas olduğunu göz önünde bulundurarak davranışını dikkate alacaktır."

"Umarım öyledir. Yeterince konuşamadığımı hissediyorum." "Yeterinden fazla konuştun. Güven bana."

Rafael ve avukatı masalarından kalkıp çift kapıya doğru yürürken bakışlarımı onlara çevirdim.

Rafael bana başını
salladı. Ben yüzümü
buruşturdum.

Onu lanet olası toprağın altına gömmek istedim.

KIRK DÖRT

JAVIER

On beş dakika sanki uçup gitmiş gibiydi.

Farkına varmadan, tekrar mahkeme salonuna dönmüştük ve Rafael, kendini beğenmiş sırtışıyla tanık kürsüsüne çıktı.

Orada oturup onun savunmasını dinlemekten nefret ediyordum. Yargıcın sempatisini kazanmaya çalışırken, ne kadar çok baba olmak istediğini ve Aleesa'nın hayatındaki önemli aşamaları kaçırdığını anlatmasını dinlemek zorunda kalıyordum.

En kötüsü de, Yargıç Dalton'ın buna kanıyor gibi görünmesiydi. Yüzündeki ciddi ifade yavaş yavaş anlayış dolu bir ifadeye dönüştü.

Bu, beni neredeyse çılgına çevirmeye yetecek kadar yeterliydi.

Christine Rafael'e yaklaştığında, ona karşı nazik davranmadı, ama Rafael ne bekleyeceğini biliyordu. Tüm sorularını rahatlıkla yanıtladı ve yargıcın duygularını etkilemeye devam etti.

O, biyolojik çocuğunu tanımayı hak eden iyi bir insan olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu... ve lanet olsun, bu onun için işe yarıyordu.

Sonunda, yenilmiş hissettim. Zayıf.

Avukatım kapanış konuşmasını yaptı, onun avukatı da öyle.

Arabama binene kadar ellerimin titrediğini fark etmemiştim. Belki de bu yüzden Cat, ben arabaya binmeden önce beni eve bırakmak için ısrar etmişti. Onun teklifini reddetmemeliydim.

O ve annem, mahkemeye gitmek için birlikte kiralık bir araba kullanmışlardı ve şimdi benim evime gidiyorlardı.

Gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissederek direksiyona tutundum.

"Hayır," diye mırıldandım.

Ağlamayacaktım. Bu yüzden değil.

Kontak anahtarını çevirdim ve ellerim titremeyi bıraktığında otoparktan ayrıldım. Ama eve gitmedim. Uzun zamandır gitmediğim bir yere gittim.

Arabayı park edip indikten sonra mezarlığı geçtim ve Eloise'in mezarına ulaşana kadar durmadım.

Mezar taşında şöyle yazıyordu:

**ELOISE LILIANA GOTERA VALDEZ
SEVGİ DOLU ANNE, EŞ, KIZ VE ARKADAŞ 1989–2019**

Onun için çiçek yoktu, sadece ölü yapraklar ve yabani otlar vardı. Mezarı bakımsızdı ve suçluluk duygusu beni derinden sarstı.

Çömelerek oturdum ve artık gözyaşlarımı tutamayacağımı anlayınca yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağlamaya başladım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Ellie." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim ve mezar taşına kazınmış ismi inceledim. "Aleesa için her şeyi doğru yaptım. Ona baktım. Onu korudum. Onu çok seviyorum, ama şimdi o onu alabilir ve bu bana haksızlık."

Artık İngilizce bağırıp çağırmak için çok fazla acı çekiyordum. Her şey bir anda döküldü ve şöyle tercüme edildi: "Neden beni sevemedin? Bende ne kadar kötü bir şey vardı da ona koştun? Beni çok incittin, ama beni affettim çünkü bana mükemmel küçük kızımızı verdin. Onu benim yaptın ve ben bunu sonsuza kadar koruyabileceğimi sandım... ama şimdi muhtemelen onu da alacaktır. Ben daha iyisini hak ediyordum. Daha iyisini hak ediyordum! Mükemmel olmadığımı biliyorum, ama hak ettim, Ellie. Bana verdiğinden çok daha iyisini hak ediyordum."

Derin bir ağrı kaburgalarımın altına yerleşirken, boğazımdan hıçkırıklar çıktı.

Sessizlik beni sardı. Rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu ve uzaktan arabalar geçiyordu. Kuşlar dallara konuyordu, akılsız kurtulanlar. Her şey çok sakindi, çok huzurluydu ... ama yine de üzüntüm öfkeye dönüştü.

İşte bu yüzden dünyaya bu kadar kızgındım. İnsanlar benim huysuz ve başa çıkması zor biri olduğumu, beni anlamadıklarını söylüyorlardı. Sebebi buydu.

Bunların hangisi adildi ki? Hayatımın başlangıcından itibaren bile. Babamın beni, annemi ve kız kardeşimi terk etmesi adil değildi

ve kız kardeşimi terk etmesi adil değildi.

Çabalarımın rağmen karımın bana olan sevgisini kaybetmesi adil değildi.

O öldüğünde tüm sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmam adil değildi.

Kendi tercihim olmadan tek başına bir baba olmak zorunda kalmam adil değildi.

Bu rolü benimsedikten ve Aleesa'yı bu dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok sevdikten sonra, onun şimdi başka biri tarafından talep edilmesi adil değildi - *nefret ettiğim* ve onun değerli ruhunun yanında olmayı hak *etmeyen* bir adam.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve omzumun üzerinden baktım.

Octavia ve Aleesa'nın yaklaştığını görünce şok oldum. Gözyaşlarımı sildim ve onlar bana doğru yürürken ayağa kalktım. Octavia'nın kahverengi gözleri yumuşak ama hüznünlüydü. Aleesa ilk başta gülümsüyordu, ama benim halimi görünce gülümsemesi kayboldu.

Octavia'nın elinden çekip bana doğru koştu. Onu yakalayabilmek için eğildim. Onu kollarımın arasına aldım ve canım pahasına ona sarıldım.

"Mi niña," diye fısıldadım, saçlarını geriye doğru düzelterek. "Seni çok seviyorum. Çok, çok seviyorum."

Aleesa boynuma sarıldı, birkaç saniye öyle kaldıktan sonra beni bırakıp geriye yaslanarak yüzümü görebildi.

Yine gülümsüyordu. Elini yanağıma götürdü ve gözyaşımı sildi. "Üzülme baba."

Ben de gülümsedim, sonra yanağına öptüm.

Sonra Octavia'ya döndüm, beni bu halde gördüğü için kendimden nefret ediyordum. Bu kadar zayıf, acınası ve kırılmış. Birkaç adım ötede durmuş, parmaklarını önünde ovuşturuyordu.

"Böldüğümüz için özür dilerim," diye özür diledi.

"Sorun değil. Zaten gitmek üzereydim." Boğazımı temizledim. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Catalina aradı, Leesa'yı görürsen sakınleşip neşelenebileceğini söyledi. Bana bu adresi gönderdi ve senin burada olacağından emin olduğunu söyledi."

Espri yapmadan güldüm. "Kız kardeşim beni çok iyi tanıyor."

Octavia aramızdaki mesafeyi kapatarak elini koluma koydu. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bir an düşündüm, onun gözlerinden Aleesa'nın yeşil irislerine baktım. "Sanırım birkaç gün uzaklaşmamız gerekiyor."

Octavia bana tuhaf bir bakış attı. "Tatil gibi mi?"

"Evet. Yargıcın kararının ne olacağını düşünmek istemiyorum. Ve Aleesa ile ziyaret hakkını paylaşmak zorunda kalırsam, onunla birlikte olduğum süre boyunca mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum."

Octavia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O zaman öyle yapalım.

Nereye gitmek istersin?"

"Bence Aleesa'nın biraz takıntılı olduğu bir yere gitmeliyiz."

"Uh-oh." Octavia güldü ve Aleesa'nın yanağını okşayarak onu güldürdü. "Umarım hayatta kalırız."

KIRK BEŞ

OCTAVIA

Tabii ki Javier'in bahsettiği yer Disney World'dü.

Ama biliyor musun, daha önce hiç gitmemiştim ve ben *büyük* bir Disney hayranıydım. *Prenses ve Kurbağa* her zaman en sevdiğim film olacaktı, *Aslan Kral* ise ikinci sıradaydı.

Bir sürü lunapark oyuncağına bindik ve çok fazla yemek yedik. Dondurma, şekerleme ve hatta churros arasında Aleesa cennette gibiydi.

Eğlence parkında iki gün geçirdik, hayatımızın en güzel zamanlarını yaşadık, Mickey ve Minnie Mouse kulaklıkları taktık ve çok fazla karbonhidrat yedik.

Javier'in Aleesa'yı omuzlarında taşımasını, geceleri patlayan havai fişeklerin gözlerinde parıldamasını görünce, onu ne kadar çok sevdiğinin kanıtını gördüm. O mükemmel bir babaydı. Yargıcın, Aleesa'nın hayatında hiçbir şeyin eksik olmadığını ve bulunduğu yerde mutlu olduğunu fark etmesini umuyordum.

Onunla daha fazla zaman geçiremeyeceğini düşünmek kalbimi acıtıyordu. Maçları için seyahat etmek için zaman kaybetmesi yeterince kötüydü. Bu konuda çok şikayet ediyordu ve durumun farklı olmasını ya da Aleesa'nın onunla seyahat edebilmesini diliyordu, ama bu gerçekçi değildi.

Yine de Javier, bir süreliğine velayet davasını unutmuş gibiydi.

Disney'de geçirdiğimiz günlerin ardından, bir araba kiraladı ve bizi Florida Keys'e götürdü. Orada lüks bir otel rezervasyonu yaptırmıştı. O gün Aleesa'ya Putt-Putt oynamayı öğrettik

Putt-Putt oynamayı öğrettik, sahilde yürüyüş yaptık ve akşam yemeğinde lezzetli yağlı pizza yedik.

Aleesa otele döndüğümüzde yorgunluktan bitkin düşmüştü. Onu yıkadım, küçük şapkasını taktım ve ranzalı odada dinlenmesine izin verdim.

O uykuya daldığında, rahat bir nefes alıp odadan çıktım.

Javier'in oturma odasında olmasını bekliyordum ama orada değildi. Bunun yerine, kollarını kavuşturmuş, önündeki karanlık okyanusa bakarak balkonda duruyordu.

Kapıyı açıp arkamdan kapattım ve onun yanına geçtim. "Hemen uykuya daldı."

Gülümsedi. "İyi. Çok eğlenmiş gibi görünüyordu."

"Kesinlikle öyle."

Javier kolunu omzuma doladı ve beni kendine yaklaştırdı. Ilık bir esinti tenimi okşadı ve ben başımı ona yasladım, bu anın tadını çıkararak.

Bu his.

Bu *güvenlik*

hissi.

Onun kollarındayken, başka hiçbir yerde olmak istemedim.

"Seni korkutmak istemem, ama artık benim dadım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

artık benim dadım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Çenemi kaldırıp ona baktım. "Oh, gerçekten mi? Beni kovuyor musun?"

"Evet. Dadım olarak yüzde yüz kovuldun," diye cevapladı şakacı bir tonla. "Ama ilgilenirsen, sana verebileceğim başka bir pozisyon var."

"Öyle mi?" Kollarımı beline doladım. "Nedir o?"

Onun sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Sabahları uyandığımda yanında olmak istiyorum. Teselliye ihtiyacım olduğunda sarılmak istediğim ve senin de aynı şeyi aradığın kişi olmak istiyorum. Bu mutluluğu hissetmeye devam etmek istediğim kişi olmanı istiyorum."

"Yani bana kız arkadaşın olmamı mı teklif ediyorsun?" diye sordum, hafifçe alaycı bir tonla.

O sırttı. "Şey... Sen bunlardan çok nefret ettiğin için bir isim vermek istemiyorum, ama..."

"Bana sor."

Beni kucaklayan kolunu çekip ellerimi tuttu. "Octavia Klein, benim kız arkadaşım olur musun?"

"Hmm, bilmiyorum. Hayatın biraz karmaşık. Bu soruyu biraz düşünmem gerekecek."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Bekle... Ciddi misin?"

Aman Tanrım. Bazen her şeyi kelime kelime algıladığını unutmuşum. Dil engelleri falan.

"Hayır, ciddi değilim. Şaka yapıyorum!" Güldüm. "*Evet*, Javier Valdez. Senin kız arkadaşın olacağım."

Kıkırdayarak eğildi ve dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu. "Sana aşık olduğumu duymak seni korkutur mu?" Sesi sıcak ve derindi.

Kalbim hızlandı ve gülümsemem kayboldu. "Tamam, bunun seni korkuttuğunu anlıyorum," diye ekledi çabucak. "Hayır..."

Ben... Ben korkmuyorum, mesele bu." Ellerimi ellerini daha sıkı tuttum. "Bir erkeğin bana bu sözleri tekrar söylediğini duyarsam, çok korkacağımı düşündüm. Cesaretim kırılacak ve kaçacağım sandım... ama senden kaçmak istemiyorum." Ellerini bırakıp parmaklarımı çenesinin çizgisini takip ettim. "Kaçmak istemiyorum, çünkü ben de sana aşık olduğumdan eminim."

"Emin misin?" diye alay etti. "Tamam. *Gerçekten* eminim."

O güldü. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama bunu istemem, tüm yükümü senin omuzlarına yüklemek istediğim anlamına gelmez."

Ona "*Gerçekten mi?*" diyen bir bakış attım.

"Aleesa'ya bakmaktan bahsediyorsan, o bir yük değil. O bir lütuf. Başka her şey ise sadece dikkatini dağıtan şeyler. Ne olursa olsun, ben burada olacağım

O, boynumun arkasını avuçlayıp derin inlemelerle dikkatlice itiş yaparken, dudaklarımdan bir inilti çıktı. Kontrolü ele geçirirken yüzü benimkinin üzerindeydi ve o gece beni gerçekten kendine ait yaptı.

Artık bununla ilgili hiçbir şüphe yoktu. Artık soru, karşılaştırma veya merak yoktu.

Ben onundum, o da benimdi.

O gece aramızda açıklanması imkansız bir şey yandı. Ama açıklamak zorunda kalsam, göğsümün yandığını söylerdim — hayır, tüm *vücudum* onun için yanıyordu. En güzel şekilde yanıyorduk ve alevleri kontrol altında tutan tek şey üç basit kelimeydi...

"Seni seviyorum," dedi Javier dudaklarıma fısıldayarak. "Te amo mucho, Octavia."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Bir elimle yanağını okşarken, diğer elimle sırtını okşadım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

O anda bunun daha önce yaptığımız diğer sekslerden farklı olduğunu fark ettim. Evet, diğerleri de inanılmazdı, ama bu özeldi. Bu derin, mutluluk verici ve güçlüydü.

Bu... *sevişmekti*. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bunun ne kadar harika bir his olduğunu, mutlulukla birleştğinde ne kadar muhteşem olduğunu hiç fark etmemiştim.

Artık neden bu kadar çok insanın sevişmeye bu kadar hevesli olduğunu anlıyordum.

Çünkü bu kişisel bir şeydi. Duygusal bir şeydi. Derin bir şeydi.

Hiç bitmesini istemedim.

Güvende, diye düşündüm. *Sonunda güvendesin, kızım*.

Javier boşaldığında çekildi, kulağıma inleyerek beni sıkılaştırdı. Spermi pelvisime damladı ve bir öpücük daha çaldıktan sonra, bir havlu alıp hepsini silmek için kalktı.

Sonra yatağa geri tırmandı ve yüzünü bacaklarımdan arasına yerleştirdi, iki büyük eliyle kalçalarımı kavradı.

"Kıpırdama, novia," diye mırıldandı.

Ben başımı sallamadan, tepki vermeden veya herhangi bir şey yapmadan, dili amımın dudaklarını okşadı.

Ve şaka yapmıyorum, bu bana yaptığı en iyi oral seksti

.

KIRK ALTI

JAVIER

Octavia ve Aleesa ile yaptığımız kaçamak mükemmeldi. Kaçmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, ama Atlanta'dan birkaç gün uzak kalmak bile bana rahatlama sağladı.

Disney'in sokaklarında dolaşırken hiçbir baskı hissetmedim. Octavia ile baş başa vakit geçirmek gerçek bir hediyeydi. Onunla birlikte olmayı seviyordum. O yanımdayken hayatım tam ve doğru geliyordu. Evet, hala zordu, ama onun gibi bir kadınla birlikte olmak bunu kabullenmeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

Bazen onun da benimle aynı kaderi paylaşacağını düşünürdüm. Bir gün uyanıp, benim yaşadıklarımla uğraşmak zorunda olmadığını fark edeceğinden korkardım. Eşyalarını toplayıp, bana haber verip, kapıdan çıkıp gideceğinden korkardım. Ya da daha kötüsü, Eloise'in yaptığı gibi başka bir erkek bulup, onu benden daha çok seveceğinden korkardım.

Bu benim güvensizliğimin bir yansımasıydı, ama doğrudu. Görmezden gelemeyeceğim bir korkuydu.

Ama ona söylediğim gibi, bunun nedeni birçok insana güvenemememdi. Ancak bu konuda çalışıyordum. Octavia bir terapistle konuşmamı önerdi. Henüz buna hazır değildim, ama haklıydı. Ayrıca, iç huzurumu bulabilirsem denemeye değerdi.

Onun ve Aleesa'nın yanında kendimi bu kadar mutlu hissedebilmem beni şaşırtmıştı, ama yalnız kaldığımda ve zihnim döngü içinde dolaştığında, yaptığım tüm hatalar için kendimden nefret ediyordum. Daha iyi bir koca olamadığım için kendimden nefret ediyordum. teklifini kabul ettiğim için pişman oldum katılmak Ravens ve taşınmak tamamen

farklı bir ülkeye taşınıyor. Belki de Arjantin'de kalsaydım, Eloise kendini hiç bu kadar yalnız hissetmezdi.

Ama hayat olması gerektiği gibi işliyor ve Eloise'in yolu çoktan çizilmişti. Benimki de  yle. Bu hayatta başa ıkmayacağımız şeyler karşımıza çıkmaz ve karşılaştığım sorunlar beni sınamış olsa da, bana güç de vermişti.

Terasta kahvemi yudumlarken uzaktaki dev ağaçlara bakıyordum. Saat sabah altısıydı ve Octavia ile Aleesa içeride uyuyorlardı. Yorgundum ama zihnimdeki düşünceleri durduramıyordum.

Artık eve dönmüştük ve bu, gerçekle yüzleşmek anlamına geliyordu. Yargıcın kararı her an çıkabilirdi ve sonuçlardan çok korkuyordum.

Sadece bu da değil, Element'e beni aramaya gelen insanlar da vardı. Fotoğraf çekmek ve yakalayabildikleri her şeyi kaydetmek istiyorlardı. Deke ve ben, üyelerimizin kendilerini güvende hissetmeleri için güvenliği artırmak zorunda kaldık.

İnsanların bu kadar alalabilmesi çok utanç vericiydi. Birisi Aleesa'nın her arşamba dans dersine gittiğini öğrenmiş ve içeri girip dans öğretmenini sorularla bombardımana tutmuştu. Bunun için defalarca özür diledim, ama bu benim utancımı gidermedi.

Bu yüzden şöhret fikrinden nefret ediyordum. Sıradan insanlar diğer sıradan insanları yüceltir ve onların tanrı gibi olmalarını beklerler, ama o kişi tökezler ya da düşer düşmez, kurtlar gibi onu canlı canlı yemeye hazırđırlar. O kişinin m kemmел olmaması ya da m kemmел bir hayat yaşamaması için onu paramparça etmeye hazırđırlar.

Bu yüzden sosyal medyadan nefret ediyordum ve benim için sosyal medyayı yönetmesi için birini tutmuştum. Orada benim için iyi bir şey yoktu. Anı yaşamaktan ve kendi hayatım ve sorunlarımla ilgilenmekten zevk alıyordum. Başkalarının sorunlarını özümsemek ve  zg n ya da mutlu emojiyle yorum yapmak için vaktim yoktu.

Telefonum yanımdaki cam masada titredi ve ona bir göz attım.

Catalina.

İç çekerek cevap verdim. "Merhaba kardeşim."

"Merhaba kardeşim. Seni çok mu erken aradım?"

"Hayır. Zaten bu saatlerde genellikle uyanık olduğumu biliyorsun."

Ama sen uyanık değilsin. Neden uyanıksın?"

"Bilmiyorum." Biraz yenilmiş gibi iç çekerek cevap verdi. "Haftaya yapılacak bir sanat sergisi için bitirmek istediğim bir eser üzerinde çalışıyorum, ama yaratıcılığım tıkanmış gibi hissediyorum."

"Hmm." Kahvemi yavaşça yudumladım. "Benim sorunlarım yüzünden mi?"

"Bunlar sadece *senin* sorunların değil, biliyorsun. O benim yeğenim ve sen benim tek kardeşim. Bu benim ve annem için önemli."

"Biliyorum."

"Ve sanırım sadece sesini duymak istedim. İyi olduğundan emin olmak için."

Gülümsedim. Kız kardeşim sert görünmeyi severdi, ama içten içe kızarmış marshmallow kadar yumuşaktı. Sanırım ben de öyleydim. Bu, sadece yetiştirilme tarzımızdan dolayı ortak bir özelliğimizdi.

"Ben iyiyim Cat," dedim ona.

"İyi."

Kahve fincanımı masaya koydum. "Biliyor musun, her zaman yanımda olduğun için sana hiç düzgün bir şekilde teşekkür etmedim."

"Lütfen," diye mırıldandı. "Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok."

"Evet, Catalina, öyle." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. "Eloise'i kaybettiğimde, bir nevi kendimi de kaybettim. Bunu biliyorsun. O zamanlar, Aleesa kendi başına bir şeyler yapabilecek yaşa gelene kadar sadece hayatta kalmaya çalışıyordum gibi hissediyordum. Babalıkta, mükemmel bir baba olmaya çalışırken kendimi kaybettim. Seninle ve annemle ilgili pek çok şeyi hafife aldım. Ama ikinize de minnettarım. Çünkü siz ikiniz olmasaydınız, hayatta kalamazdım."

Kız kardeşim bir süre sessiz kaldı. Sonra hıçkırık sesleri duydum. "Javier, bu duygusal saçmalıklar için henüz çok erken,

biliyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha patladı içimden. "Lo siento. Sabahları duygusal olma alışkanlığım var."

"Özür dileme, bu iyi bir şey," diye mırıldandı. "Seni çok sevdiğimiz için oradaydık. Ve sen hayatımızı kolaylaştırmak için çok şey feda ettin. Annemin ne kadar çok çalışmak zorunda olduğunu hatırlıyor musun? Onu eve yorgun ve bitkin halde görmekten nefret ediyorduk. Ama yine de yemek pişirip, temizlik yapıp, bize bakıyordu."

"Evet, hatırlıyorum."

"Ve bunu asla unutmayacağım, ama biz çocukken, bir gün annemin bir daha asla çalışmayacağından emin olacağını söylemiştin. Ona hak ettiği hayatı yaşatacağına söz *vermiştin*. Ve şimdi ona bir bak. Arjantin'de güzel bir hayat sürüyor. İsteddiği yere seyahat ediyor. Sonunda ikinci el mağazalarından alınmayan kıyafetler satın alıyor."

Ben gülerek burnumu çektim. "İkinci el mağazalarından alışveriş yapmayı bıraktığında işin ciddi olduğunu anlarsın."

"Aynen öyle." Cat kıkırdadı. "Ama bana aldığı, üzerinde tuhaf yüzler olan vazo ikinci el mağazasından alınmış galiba. Sanat eseri olduğunu iddia etti ama o şey çok çirkindi."

Kıkırdadım.

"Tüm bunlara rağmen, sözünü tuttun. Sen olmasaydın, sanat okuluna gidemezdin. Resim ve heykel yaparak geçimimi sağlayamazdım, ama *sen* bana bu imkânı sağladığın için yapabiliyorum. İlk günden beri bizim yanımızdaydın, bu yüzden sana yardım etmekten hiç çekinmediğimizi söylediğimde bana inan. Bunların hiçbiri olmasaydı bile yine de burada olurduk. Seni seviyoruz. Seni seviyorum, hermano."

Gözlerim yaşlarla doldu. Daha fazla birikmeden gözlerimi kırıp yaşları sildim.

"Teşekkürler, Cat."

"Her zaman. Sergiden sonra biraz aşağı gelmeyi planlıyorum. Sezonun yakında başlıyor, değil mi?"

"İki ay sonra."

"Çok yakında. Kesin olarak hangi gün olacağını sana haber veririm. Şimdi gitmeliyim çünkü bu lanet parçayı bitirmem gerekiyor. Seni seviyorum, Javi."

"Yo también te quiero, Catalina."

Telefonumu kucağıma koydum ve ağaçlara bir kez daha baktım.

Catalina her zaman dünyayı biraz farklı görmemi sağladı. O her zaman daha iyimser olanıydı ve ben onu bunun için takdir ediyordum.

Küçük bir parça olsa da, içimde umut filizlendiğini hissedebiliyordum.

O umut kırıntısı olduğu sürece, her günü atlatmak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

KIRK YEDİ

OCTAVIA

En iyi arkadaşım Naomi'nin şehirde olmasına çok minnettardım. İki gün izin almış ve benimle vakit geçirmek için Raleigh'den Atlanta'ya arabayla gelmeye karar vermişti.

"Yanlış anlama, bebekleri severim, ama doğum sırasında başlarının çıkmasını izlemek her seferinde midemi bulandırıyor." Naomi, manikürcü elini kaldırıp tırnaklarını düzgünce törpülemek için eğildiğinde kıkırdadı. "Orada sıvı, kan ve akıntılı şeyler var."

"O zaman neden hala bu işi yapıyorsun?" Manikürümü incelerken onunla birlikte güldüm.

"Çünkü maaşı çok iyi, kızım."

Atlanta'da sevdiğim şeylerden biri de *harika* manikürcülerdi. Bir süre Atlanta'da yaşamak zorunda kalacağımı anladığımda, manikür ve pedikürümü nerede yaptıracağım konusunda endişelenmiştim. Ama hızlı bir arama yaptığımda, sayısız seçenekle karşılaştım.

Saçlarımı yeniden ördürmek de bir başka bonus oldu. Bölgede çok sayıda saç stilisti vardı ve çoğu holistik yaklaşıma sahipti.

"Demek sevgilin sana izin verdi, ha?" Naomi bana sırtarak yan gözle baktı. "Bu nasıl oluyor ki? Hala dadı mısın? Üvey anne mi? Bu durumda onun kızıyla aranınız nasıl?"

"Hala onun dadısıyım ve o da bana zamanım için ödeme yapmaya devam etmekte ısrar etti. Bana para yatırmaya devam etmezse beni kullandığını hissedeceğimi düşünüyor."

Naomi dudaklarını hafifçe büzerek, "Biliyorum, haklısın," dedi. "Görüyorsun, o iyi bir adam. Akıllı da. Ve belli ki

seni bu kadar parlatabiliyorsa, o sihirli değneği nasıl kullanacağını biliyor demektir."

"Dinle. Övünmek istemem ama o *inanılmaz* biri." Gülümsemeyi zorla bastırdım ve koltuğumda kıpırdadım, Javier'in bacaklarımın arasına girip bana en tatlı şekilde sevişmeden hemen önce benim onun *her şeyi* olduğumu söylediğini hatırladım.

Hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim. O kadar şefkatli, tatlı ve tutkulu, ama aynı zamanda o kadar da baskındı ki. Beni pek çok şekilde memnun etti — vücudumun yetişemediği, ama çok sevdiği şekillerde.

Luther onunla kıyaslanamazdı bile. İkisi tamamen farklı adamlardı, biri sokaklara uygunken diğeri tahta uygundu.

"Luther'ın tutuklanmasını görmem çok fazla tesadüf değil mi sence?" diye sordum, manikürcüm küçük parmağıma şeffaf oje sürerken. "Bilmiyorum. Çok kolay oldu sanki. Sanki bir şaka gibi, sonra birden ortaya çıkıp beni yine taciz edecekmiş gibi."

"Octavia, bunu bırakmalısın."

"Neyi bırakayım?"

"Her kazandığın zaferin zorluklarla elde edilmesi gerektiğini düşünmek. Son baktığımda, o kesinlikle hapisteydi ve bana sorarsan, o herifin hapiste olması gerekiyor." Gözlerini devirdi ve dudaklarını geçici olarak büzdü. "Sen bunu çok kolay görüyorsun. Ben ise bunu bir lütuf olarak görüyorum. Tanrı biliyor ki, hayatında daha fazla dramaya ihtiyacın yok."

Buna güldüm. "Doğru. Çok fazla şey oluyor. Sadece biraz dengelenmesini ve normale dönmesini istiyorum."

"Ve artık o ortada olmadığına göre, öyle olacak." Bana göz kırptı. "Senin bir erkeğin, bir işin var; ailen mutlu ve sağlıklı. Bu, ne kadar kolay hissedilirse hissedilsin, iyileşip çiçek açma zamanın, aşkım. Hayatta kalp kırıklığı ve acıdan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Ah, Naomi," dedim, gözlerim duygularla dolarken. "Dürüst olmak gerekirse, sen ve Davina olmasaydınız, aklımı kaçırdım."

"Bekle... Bunca zamandır aklın yerinde miydi?" diye alay etti.

Gülerek, dirseğimle ona hafifçe vurdum.

"Bitti," dedi Naomi'nin manikürcüsü, son tırnak eti yağını sürdükten sonra.

"Teşekkürler." Naomi minnettar bir gülümsemeyle tırnaklarını inceledi. "Vay canına, kızım. Haklıydın. Bu manikürcüler işlerini iyi yapıyorlar."

"Söylemiştim. Gitmeye hazır mısın?" "Evet, lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Ödemeyi yaptıktan sonra binadan çıktık ve kaldırımda Naomi'nin arabasını bulduk. Bizi şehirdeki en sevdiğim restoranlardan birine götürdü. Venicio's, ağzınızda eriyen en iyi fırında pişmiş morina balığı ve kokteylleri sunuyordu. Biraz pahalıydı ama ne Naomi ne de ben para harcamayı umursamıyorduk.

Doğrusu, Javier'in misafir evinde kaldığım ve bana ödediği parayı düşünürsek, çok para biriktirebiliyordum. Parayı çoğunlukla yemek, benzin, market alışverişi ve belki biraz da internetten alışveriş için kullanıyordum.

Bir kısmı da anneme gitti, Maple Cove'daki evimizin faturalarını ödemek veya Abe'nin terapi randevularını karşılamak için. Onları tekrar görebilmek için sabırsızlanıyordum. Belki Javier, annem ve Abe'nin bizi ziyaret etmesine aldırmazdı. Muhtemelen çok hoşuna giderdi.

Naomi ve ben Venicio's'a girdik, orada bir hostes bizi karşıladı ve bir masaya oturttu. Menüleri incelerken bir ses duydum. Tanıdık, derin, kibirli bir ses, midemi bulandırdı.

"—velayet konusunda şansımın yüksek olduğunu düşünüyor. Söylemeliyim ki, bu beklediğimden çok daha kolay oldu. Yani, hedefe çok yaklaştım. Başaracağımı hissediyorum."

Nefesim kesildi ve Naomi gözlerini bana çevirdi. "Ne?" diye sordu.

"Arkamdaki kabindeki adam. Kim olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çattı, sonra beni geçip görebilmek için biraz yana eğildi. "Saçları çok güzel."

"Evet, eminim öyledir." Çantamdan telefonumu çıkarırken somurtarak Javier'e mesaj atıp ona haber vermeye hazırlandım.

"Ben o adam olsaydım çok utanırdım. Bir düşün. Bütün dünya karısının *benimle* yattığını biliyor mu?" Rafael iğrenç bir kahkaha attı. "Dünyanın en seksi erkeği olduğumu söylemiyorum, ama ünlü bir basketbolcunun karısı benimle yatmak isterse, ne kadar çekici bir erkek olduğumu düşün. Aynı şeyi yapmaya hazır olan diğer kadınları bir düşün."

"O senin tasarım ekibindeydi, değil mi?" diye sordu yanındaki adam.

"Öyleydi. Ve olanlar, kardeşim. Oh, rüya gibiydi. Hala hatırlıyorum." Rafael durakladı ve ıslak bir nefes verdiğinde, içkisini yudumladığını anladım. "Ofisimdeydi, viskimi yudumluyordu. Sonra beni ellerinin ve dizlerinin üzerine koymama izin verdi..."

Boğazımı temizledim, dönüp kafasının arkasına bir tokat atma dürtüsüne direndim. Ölmüş bir kadın hakkında nasıl böyle konuşabilirdi? O korkunç bir insandı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Dünyadaki tüm olasılıklar arasında, ben buradaydım — tam da Javier'in hayatını mahvetmeye çalışan adamın arkasındaki koltukta.

"Onu hamile bıraktıysan, bu eğlenceli olmalıydı," dedi diğer adam.

"Aslında, işte bu çılgınca olan şey." Rafael'in sesi alçaldı ve şöyle devam etti: "Bana bebekten bahsetti, en azından şüphelendiğini söyledi. Ve bana doğrudan, benim bu işe karışmamı ya da bebeği büyütmemi istemediğini söyledi. O zamanlar umurumda bile değildi, biliyorsun. Başka sorunlarım vardı ve bir çocuk, istediğim en son şeydi. Şimdi bile, ona göz kulak olması için birkaç dadı tutmam gerekecek muhtemelen."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Duyduklarıma inanamıyordum. Aleesa hakkında böyle konuşmamalıydı. Benim tatlı kızım hakkında.

"Ama buna değecek. Çocuğun yüzü her yerde. İnsanlar beni onunla birlikte görecek ve onu çocuklar için hazırladığımız yeni ürün serisine başlatabilirim. Bu çok büyük olacak, izle ve gr. Onun yüzünü gördüklerinde, paralar akmaya başlayacak. İnsanlar onu şimdiden seviyor. Keşke bunu daha önce düşünseydim."

Garson iki bardak suyla masamıza yaklaştı ve önümüze koydu. Telefonumun ekranını kilitledim ve garsondan beş dakika daha süre istedim.

Garson uzaklaştığında Naomi'ye baktım. "Bir şey yapmam gerek."

"Bekle." Ben koltuğumdan kalkamadan bileğimi tuttu. "Sakin ona karşı çıkacağını söyleme, Tavia."

"Tabii ki hayır." Sahte bir gülümseme takındım ve bileğimi nazikçe onun elinden çektim. Sonra koltuğumdan kayarak kalktım, telefonumu arka cebime koydum ve su bardağımı aldım. Sonra Rafael'in masasına doğru döndüm ve tkezlemiş gibi yaptım, bardağımı sağa doğru sertçe eğerek suyun onun yemeğinin üzerine dökülmesini ve kucağına akmasını sağladım.

"Ne oluyor lan!" Rafael koltuğundan fırladı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "ok özür dilerim!"

Rafael ıslak pantolonuna bakarak yüzünü buruşturdu ve ellerindeki suyu silkeledi. Glmemeye çalıştım, çünkü gri bir takım elbise giymişti ve sanki altına işemiş gibi görünüyordu.

"Burada mı çalışıyorsun?" Rafael yüzümü buruşturarak beni baştan aşağı szdd.

Ben de kaşlarımı çattım. "Burada alışıyor gibi mi görünüyorum?"

"Bilmiyorum lan, ama alışıyorsan müdürle konuşmam lazım. Bu ne tür bir profesyonelce olmayan saçmalık?"

"Ben burada alışmıyorum ve özür dilediğimi söyledim." Ondan arkadaşına baktım — gözlüklü, sıska, kafasının tepesinde saçları dökülmüş beyaz bir adam. *Tipik*. "Sormak zorundayım. Hangisinden daha çok zevk alıyorsun? O sana hikayeler anlatmasından çocukları finansal

kazanç için, ya da size ölen bir kadınla olan ilişkisini anlattığında?"

Rafael'in arkadaşı pancar gibi kızardı.

"Sen de kimsin?" diye tısladı Rafael.

"Yanında oturduğuna pişman olacağın biri."

Uzaklaşmaya başladım, ama Rafael kolumu sıkıca tuttu, o kadar sıkı ki neredeyse donakaldım. Çünkü bu tutuş bana tanıdık geliyordu. Öfkeli, sert ve acımasızdı.

"Um, ellerini kızımдан çeksen iyi olur, yoksa keserim." Naomi'nin sesi arkamdan yükseldi ve ben onun yönüne baktım. Birkaç adım ötede duruyordu, bir elinde biftek bıçağı tutuyordu.

Çılgınca olan şey, Naomi'nin bir erkeğin elleri... şey, *elleriyle fazla ileri* giderse, *kesinlikle* kesip bıçaklayacak türden bir kadın olmasıydı. Daha önce erkeklere zarar vermişti ve yine verecekti. Korkunç insanların arasında büyümüştü, bu yüzden bu onun için yeni bir şey değildi. Ancak, onun bunu burada yapmasına asla izin veremezdim — Atlanta'da ve Rafael gibi zengin, önemsiz bir adama.

"Hayır, biliyor musun? Sorun yok, Naomi. Ben hallederim." Gözlerimi Rafael'in tuttuğu yere indirdim. "Sana zorla çektirmemeden önce elini çekmeni öneririm."

Rafael elini hızla çekerek gözlerini hızla kırptı. "Bana kasten su döktün. Bu saldırıdır."

"Oh, lütfen. Kazaydı. Ayrıca, biraz su seni öldürmez. Yaptığın tüm pislikleri yıkamak için banyo yapman lazım."

Rafael şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" İyi giyimli bir adam endişeli gözlerle bize yaklaştı. Onun müdür olduğunu düşündüm.

"Evet, her şey yolunda," dedim. "Sadece küçük bir yanlış anlaşılma oldu. Değil mi, Rafael?"

Bu sefer Rafael'in yüzü soldu. "Bekle... Seni tanıyorum..."

O benim kim olduğumu anlamaya çalışırken, ben sadece gülümsedim ve orada kalmayı reddettim. "Islak öğle yemeğinin tadını çıkar." yoluma devam ettim geri döndüm Naomi, kim zaten topluyordu çantalarımızı

çantalarımızı topluyordu ve gitmeye hazırdı. Kolunu koluma doladığında, benimle birlikte çıkışa koştu.

Dışarı çıkar çıkmaz, "Octavia, ne yapıyorsun sen! Onunla yüzleşmeyeceğini söylemiştin! Az kalsın o adamı öldürüyorduk!" diye bağırdı.

"Biliyorum, özür dilerim! Elimde değildi!"

Kız gülmeye başladı. "Lanet olsun, kızım. Kalbim deli gibi attı! Bana haber vermeden senaryodan sapamazsın. Ne olursa olsun seni koruyacağımı biliyorsun, ama lanet olsun."

Ben de güldüm. "Biliyorum." Arabasına doğru yürürken sııttım.

Arabaya bindiğimizde bana bakıp, "Neden hala gülümsüyorsun?" dedi.

"Çünkü Javier'i bu velayet savaşında daha fazla acı çekmekten kurtardığımı düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." Telefonumun kilidini açtım ve ekranı ona doğru çevirdim, böylece görebilsin. Neye baktığını anladığında gözleri büyüdü ve yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Söylediği her şeyi kaydettim." "Seni akıllı sürtük."

Direksiyonu kavrayarak çığlık attı.

"Bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın!"

Aynı anda ellerimizi uzatıp en iyi arkadaşlar el sıkışmasını yaparken güldüm.

KIRK SEKİZ

OCTAVIA

Naomi beni bıraktığı anda, Javier'in evine koştum. O ve Aleesa oturma odasında, mutfakta veya güneşlenme odasında yoklardı, ama dışarıdan kıkırdama sesleri geliyordu.

Çantamı mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve arka kapıya doğru yöneldim. Javier elinde bir tüp sabun köpüğü tutuyordu ve Aleesa da etrafında daireler çizerek koşarken, bazılarını eliyle vurup diğerlerini yakalamaya çalışıyordu.

Güverte merdivenlerinden aşağı indim ve çimlerin üzerinde ayak seslerimi duyduğunda, omzunun üzerinden bana baktı. Bana bir bakış attı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. O kadar sıcak ve samimi bir gülümsemeydi ki, gözleri parladı ve yüzü daha yumuşak göründü.

"Beklediğimden erken döndün," dedi, ben ona yaklaştığımda dönerek.

"Evet, öğle yemeğini mahvettim."

"Öğle yemeğini mahvettin mi?" Kaşlarını çattı. Tekrar konuşmaya başladı, ama Aleesa ona doğru koştu ve elindeki köpük tüpünü ve çubuğu aldı. Üflemeği denedi, ama yerine tükürük çıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonumun kilidini açıp ekranını ona gösterdim. "Yani, Rafael ile yüzleştim."

Bu sefer Javier kaşlarını çatarak sordu. "*Ne* dedin?"

"Naomi ve ben Venicio's'ta yemek yemek üzereydik ve o da tam arkamdaki masada oturuyordu. Senin, Eloise ve Aleesa hakkında konuştuğunu duydum."

Javier'in gözleri kararmış gibiydi. "Ne diyordu?"

"Hepsi burada." Oynat düğmesine bastım ve Javier dinlemek için yaklaştı. Hâlâ baloncuklar üflemek için elinden geleni yapan Aleesa'ya bir göz attıktan sonra, sadece bizim duyabileceğimiz kadar ses seviyesini yükselttim.

Javier dinlerken dalgınlaşmış gibi görünüyordu, ama çenesinin titrediğini fark ettim. Kayıt, yaklaşık üç dakika boyunca Rafael'in sesini çaldı, sonra sadece benim ve Naomi'nin sesleri duyuldu.

Kayıdı durdurdum ve gözlerine baktım.

"Sana elini mi sürdü?" diye sordu, düşük bir sesle homurdanarak.

Yüzündeki derin kaşlarını, kaşlarının arasında oluşan öfkeli çizgileri inceledim. Duyduğu tüm şeylerin içinde, bu onu en çok kızdıran şey gibi görünüyordu.

"Kolumu tuttu, ama..."

"Onu öldüreceğim." Etrafımda dolaşmaya başladı, öfkeyle uzaklaşmaya hazırdı, ama ben elini tuttum.

"Hayır, öyle yapmayacaksın," dedim, o dönüp bana bakarken.

"O *sana zarar vermeye* çalıştı, Octavia!" diye yüksek sesle fısıldadı. Aleesa'ya baktı, ama neyse ki Aleesa ikimize de aldırış etmiyordu. Bunun yerine, sinirli bir şekilde tüm köpük solüsyonunu yere döküyordu.

"*Denedi*" diye mırıldandım, onu Aleesa'dan biraz daha uzağa çekerek. "Ama başaramadı. Eğer ona gidip şiddeti kışkırtırsan, bu kayıt hiçbir işe yaramaz. Akıllıca davranmalıyız. Anlıyor musun?"

Javier öfkeliydi, genişlemiş burun deliklerinden sert nefesler alıyordu.

"Javier." Ellerimle yüzünü kavradım.

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı.

"Bebeğim, bana bak."

Sonunda yumuşadı ve yavaşça gözlerini açtı.

"Nefes al." Ben nefes aldım, onun da aynısını yapmasını umarak. O da burnundan derin bir nefes aldı ve benim yaptığım gibi nefesini verdi. "Güzel. Tekrar."

İsteksizce, tekrar yaptı.

"Şimdi beni dinle," diye ısrar ettim. "Şu anda Rafael ile yüzleşmeyeceksin. Yapacağın şey, bu ses kaydını avukatına göndermek, böylece Rafael'in Aleesa'nın çıkarlarını gözetmediğine dair kanıtı elinde bulundurması. Avukatın kaydı aldıktan ve seninle konuştuktan sonra, Rafael'e gidip velayet talebini geri çekmesini talep edebilirsin. Ona bir ültimatol vereceksin: Eğer vazgeçmezse, kaydı basına gönderip sızdırabiliriz ya da avukatın mahkemede yargıca dinletebilir. Her iki durumda da, bu onun şansını yok edecektir. En son isteyeceği şey, Aleesa'yı sadece maddi kazanç için istediğinin basına sızmasıdır. Bu, markasını ve işini mahvedecektir."

"Bilmeliydim," diye mırıldandı Javier. "Bundan bir şey istediğini biliyordum. Lanet olsun, Octavia." Ellerini yüzüme koydu ve beni o kadar sert, o kadar tutkuyla öptü ki, neredeyse sendeleyecektim. Ama beni tutmaya devam etti ve ben öpücüğün arkasında güldüm. "Sen inanılmazsın. Bunu biliyor musun?"

Sadece gülümseyebildim... ve kızardım.

"Cidden. Neden bizim için bu kadar çok mücadele ettiğini bilmiyorum, ama çok minnettarım."

"İkinizi de önemseydiğim için mücadele ediyorum. Ve kimse benim Leesa'mı kullanırsa lanet olsun."

O güldü.

Aleesa dudaklarını büzerek bize doğru yürüdü. "Ben açım."

Onu kucağıma aldım. "Biliyor musun, ben de acıktım. Babam birkaç işi hallederken gidip sandviç yapalım."

"Ve çilek de olsun," dedi gülümseyerek.

Gülümsemeden edemedim. "Çilekli."

KIRK DOKUZ

JAVIER

Rafael'in binasının otoparkında arabamda birkaç dakika oturdum.

Eğer çok sinirli bir şekilde içeri girersem, onu görür görmez yüzüne yumruk atardım.

Bu yüzden direksiyonun başına geçtim, mümkün olduğunca düzenli nefes alıp telefonumun kilit ekranındaki duvar kağıdına bakmaya başladım. Octavia'nın Disney World'de çektiği, Aleesa ile benim fotoğrafımızdı. Aleesa omuzlarımda oturuyordu, ben de ellerini tutmuş, Octavia'ya gülümserken o da bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

Dudaklarım gülümsedi. Kızımın ruhu çok güzeldi. Rafael'le hallettikten sonra onu yanımda tutacaktım. Artık hiç şüphem yoktu. Bunu düşünerek arabamdan indim, telefonumu cebime attım ve binanın ön kapısına doğru yürüdüm.

Giriş yaptıktan sonra, asansörle on dördüncü kata çıktım ve hemen sekreterin masasıyla karşılaştım. Onu görünce bir an durdum. Eloise'in iş yerine daha önce hiç gitmemiştim, ama burasının onun çalıştığı yer olduğunu bilmek —her gün Rafael ile karşılaştığı yer— mide mi bulandı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sekreter. Genç, büyük mavi gözlü ve kahverengi saçlı bir kadındı. Dikkatli bir şekilde ayakta dururken zoraki bir gülümseme takındı. Bir şey bana onun kim olduğumu tam olarak bildiğini söylüyordu. Sonuçta, bu adamın programını yönetiyor ve işlerini hallediyordu.

"Rafael'i görmeye geldim."

"Maalesef Şu anda meşgul, ama ona mesaj ve numaranızı bırakırsanız, sizi aramak için geri arayabilirim."

"Oh. Mesaj mı?" Ćenemi kaldırarak masasına yaklaŐtım. "Ona iki dakikası olduğunu, yoksa hemen karŐı dava aĉacaĐımı söyle."

Kadının gözleri fal taşı gibi aĉıldı. Büyük bir adım geri atarak, "Uh... bir saniye" dedi.

Bir anda koşarak köşeyi döndü ve ortadan kayboldu. Kollarımı kavuşturdum. Bir dakika sonra Rafael'in peŐinden gelerek geri döndü.

"Ne oluyor, Javier?" diye bağırdı, bana doğru yürüyerek. "Bu saĉmalıkla iş yerime gelmeye nasıl cüret edersin?"

"Mahkemede saĉmalıklarınla uğraşmayı mı tercih edersin?"

Kaşlarını ĉatarak bana ve sekreterine baktı. "Lidia, bana kahve falan getir."

"Peki, efendim." Lidia topladı ĉantasını
ĉantasını topladı aceleyle aceleyle ve
asansöre doğru yöneldi.

"Umarım Eloise'e öyle konuŐmamıŐsındır," dedi Lidia gittikten ve kapılar kapandıktan sonra.

"Beni takip et," diye homurdandı, sözlerimi görmezden gelerek. Onu ofisine kadar takip ettim. Oturmamı teklif etti.

Oturmadım. "O zaman doğrudan konuya gireceğim, ĉünkü senin aksine, zamanımın boşa harcanmasından hoŐlanmam." Rafael koltuğuna otururken, telefonumu ĉıkardım ve kaydı ĉalmaya başladım.

Her cümle okundukĉa yüzü gittikĉe daha da soluyordu. O kendini beğenmiş gülümseme şimdi neredeydi?

Ben durdurduğumda, o sandalyesinden fırladı. "O kadını beni takip etmesi için tuttun, değil mi?"

"Kimseyi tutmadım."

"O zaman bunu nasıl elde ettin? Bunu sen ayarladın!"

"Rafael, ben entrikacı biri değilim. Seni takip etmesi için birinin zamanını boşa harcamasına değecek kadar umursamıyorum. Bunu benim őansım olarak görelim. İŞte olacak şey..." I yaklaştım masasına ve geri

geri çekildi. "Bu velayet davasını bırakacaksın, beni ve ailemi rahat bırakacaksın, yoksa avukatımın tek bir tıklamasıyla bu kaydı Yargıç Dalton'a gönderecek."

Rafael'in boğazı titredi.

"Yargıç, dört yaşındaki bir çocuğun velayetini sadece ondan para sızdırmak için istediğini öğrendiğinde ne diyecek sence?"

"Oh, sen tam bir pisliksin," diye homurdandı Rafael. "O *benim* taşaklarımdan çıktı, yani hakkım olduğunu biliyorsun!"

"Hayır," diye bağırdım, masanın etrafında fırtına gibi dolaşarak yakasını tuttum. "Hiçbir hakkın yok ve Eloise bana senden bahsettiği anda taşaklarını koparmadığım için şanslısın." Onu sırtı duvara dayanana kadar geriye doğru ittim. Korkmuyormuş gibi davranmaya çalıştı, ama gözlerinde gördüm. Gözlerinde yüzen korkuyu.

"Eğer vazgeçmezsen, yargıç her şeyi öğrenecek ve velayeti bana verecek. Ve bu iş bittiğinde, benim hayatımı mahvetmeye çalıştığın için, senin önemsiz hayatının değerinde olan *her şey* için sana karşı dava açacağım. Onu sevdiğimi ve benimle daha mutlu olacağını biliyorsun. Bu konuda benimle tartışma."

"Tamam, neyse," dedi Rafael. "Sadece benden uzak dur."

Yaka yakasından tutmaya devam ettim, hala ona dik dik bakıyordum. Sonra, kafamda on saydıktan ve kendimi sakinleştirmeye zorladıktan sonra, onu itip geri çekildim.

"Avukatını ara. Hemen."

Rafael, sanki şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Ama şaka yapmıyordum ve o da şaka yapmadığımı çok iyi biliyordu, bu yüzden sandalyesine oturdu ve cep telefonunu eline aldı.

Elleri titreyerek ekrana birkaç kez dokundu, sonra telefonu kulağına dayadı.

"Hoparlörü aç," diye emrettim.

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ama dediğimi yaptı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir erkek cevap verdi.

"Selam Jim. Ben Rafael."

"Selam Rafael. Ne haber? Kısa kesmeliyim, duruşmaya gidiyorum."

"Evet, dinle. Velayet davasından vazgeçmem gerekiyor."

Hatta birkaç saniye sessizlik oldu. "Neden bahsediyorsun?"

"Beni duydun. Bu işi bırakmam lazım. Bugün. Yargıca bir bildirim ya da mektup ya da her neyse gönder ve artık velayeti istemediğimi bildir."

"Uh... tamam. Ne oluyor dostum? Her şey yolundaydı."

"O biliyor, tamam mı?" Rafael burnunun köprüsünü sıktı. "Javier, dün Matt'le öğle yemeği yerken beni kaydetmiş. Tanıdığı bir *kadın* konuşmamı duymuş ve her şeyi kaydetmiş."

"Kahretsin. Ne dedin?"

"Çocuk giyim koleksiyonundan ve tabii ki kızıdan bahsediyordum. Onu markanın yüzü yaparsak ne kadar para kazanabileceğimizden falan."

Aleesa'ya sanki onu bir sıraya dizilmiş rastgele çocuklardan seçmiş gibi "*kız*" diye hitap etmesinden nefret ediyordum.

"Lanet olsun, Rafael! Bu yüzden sana bu konuda çenenin kapalı tutmanı söylemişim! Medyaya anlatman bir şeydi, ama bunu herkesin önünde konuşmak? Matt ile olsa bile, yapabileceğin en aptalca şeydi."

"Biliyorum."

"Peki," dedi avukatı sertçe. "Bugün Yargıç Dalton'la iletişime geçip davayı iptal ettireceğim. Ama yine de zamanım için bana ödeme yapacaksın."

"Tamam."

"Kapatmam lazım." Avukatı telefonu kapattı ve Rafael koltuğuna geri yaslandı.

"Mutlu musun?" diye sordu, ellerini havaya kaldırarak. "Hayır. Ama idare eder."

"Evet, evet. Sadece ofisimden defol git."

Kapıya doğru yürüdüm ama çıkmadan önce durdum. "Baba olmak umurunda mıydı ki?"

Rafael bana kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini indirdi. "Ben... bilmiyorum. Ama sonunda önemsiyebilirdim. Ve ben sadece... çocuğu şahsen görmek istedim. Ve inan ya da inanma," dedi ayağa kalkarak, "Eloise'i önemsiyordum. Onu çok seviyordum. Bunu duymak senin için kötü olabilir, ama bu doğru. Onu sevdim... ama o beni sevmedi. Ve sen haklıydın." Gururunu yutarcasına zorlukla yutkundu. "İlişkimizi bitirirken, beni değil seni seçtiğini söyledi. Ona dünyaları vaat etmeme rağmen." Başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Bugüne kadar, evde bu kadar mutsuz olduğumu iddia ediyorsa, nedenini hala anlamıyorum."

"Eloise dünyevi şeyleri umursamadığı için bunu anlamıyorsun," dedim. "Senin paran olması umurunda değildi. Senin yarı ünlü bir moda tasarımcısı olman umurunda değildi. Sıkıldığı için o işi kabul etti ve ne yazık ki sana kapıldı. Onun gerçekten önemsendiği şey yakınlık ve sevgiydi. *Her gün* ona bunu verebilecek birini istiyordu, ama bizim gibi kariyerlerimiz varken bunu nasıl yapabilirdik? İkimiz de bu konuda onu hayal kırıklığına uğrattık."

"Hayır. *Sen* onu hayal kırıklığına uğrattın. Onu değil, basketbolu seçtin."

"Onu basketbol için terk etmedim" diye karşılık verdim. "Eğer gerçekten bunu istiyorsa, hemen bırakırdım, ama bırakmayacağıma söz verdirtti. Eloise'in sorunu, fedakarlık yapmakta zorlanmasıydı. Hayallerimizi gerçekleştirebilmemiz ve büyükannesine bakabilmemiz için oynamaya devam etmemi istiyordu, ama aynı zamanda daha fazla evde olmamı da istiyordu. Yapması gereken fedakarlıklarla mücadele ederken, ben onun ihtiyaçlarını karşılayamıyordum."

"Bana şans verseydi daha iyisini yapardım," diye mırıldandı.

"Ama sana bir tane vermedi, değil mi?" diye karşılık verdim. "ünkü içinden ne hissettiği önemli değil, hangimizin onu daha çok sevdiğini biliyordu. Seni semedi, Rafael, ve hala hayatta olsaydı bile seni seçmezdi."

Buna hiçbir şey söylemedi, ama sözlerimin onu derinden etkilediğini anlayabiliyordum. Omuzları çöktü ve kaşlarını çatmış hali kayboldu. Ona şimdi baktığımda, sevecek kimsesi olmayan ve onu sevecek kimsesi olmayan zgn bir ocuk gibi görünüyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir daha senden haber almak istemiyorum." Kapı kolunu tuttum ve çevirdim. "Ve bir daha kız arkadaşıma elini sürersen, seni parçalara ayırırım."

ELLİ JAVIER

Rafael ile işimi hallettikten sonra, en yakın markete gidip bir pasta aldım ve eve götürdüm. Bu kadar saçmalıkla uğraştıktan sonra, kutlama yapmayı hak etmiştik.

Octavia yemek pişirirken ve Aleesa manyetik karolarla kule inşa ederken, en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlayamadım. Octavia'nın geleceği kadar kendi geleceğimi de düşünmeye devam ettim.

Luther'in tutuklandığını bana anlatmıştı ve bunun ona büyük bir rahatlama getirdiğini anlayabiliyordum. Bazen ona geleceğimi söylemeyi unutuyordum, ama o şaşırmıyor ya da paniğe kapılmıyordu. Gülümsüyordu... Belki de burasının artık onun için güvenli bir yer olduğunu bildiği içindi.

Ada tezgahının altındaki bar taburelerinden birine oturdum ve Octavia'nın ocaktan farklı tezgahlara doğru hareket etmesini izledim.

"—Yarın muhtemelen Naomi ile brunch yapacağım ve Leesa'yı da götürebilirim, böylece sen de endişelenmene gerek kalmaz." Octavia patates soymayı bırakıp bana baktı. "Ne?" diye gülerek sordu.

"Hiçbir şey," dedim gülümseyerek. "Sadece sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Hepsi bu."

Gülümsememek için alt dudaklarını ısırdı ve patatesine geri döndü.

"Arkadaşınla brunch'ının tadını çıkar. Aleesa'ya ben bakarım."

"Emin misin?"

"Evet. Ayrıca, Naomi'ye öğle yemeğini mahvettiğin için borçlusun."

Patatesleri doğramaya başlarken güldü. "Çılgınca olan şey, bunu bana asla unutturmayacak olması. Benimle gurur duyuyordu ama morina balığını denemek istediği için çok kızmıştı."

"Peki, bir dahaki sefere buraya geldiğinde, Venicio'da öğle yemeği benden, diye söyle ona."

Octavia gülümsedi. "Buna bayılacak. Oh, bu arada Davina ve Deke yakında düğün provasını yapacaklar ve Aleesa'nın o elbiseyi terziye götürmesi gerekiyor. Javier, o kadar sevimli görünecek ki."

"Kesinlikle." Bakışlarımı, manyetik kulesini yıkıp gürültü yapan Aleesa'ya çevirdim. "Oradaki en sevimli kişi o olacak."

"Sağdıç olmak nasıl bir duygu?"

"Oh, bilmiyorum." Tabureden indim ve tezgahın etrafından dolaşarak lavaboda ellerimi yıkadım. "Sadece Deke için mutluyum. Onun mutlu olmasına seviniyorum. Bunu hak ediyor."

"Evet, öyle. Davina da öyle. Çok gergin ve bir evliliğini kaybettikten sonra lanetli bir eş olduğuna yemin ediyor."

Bir havuç alıp soymaya başladığımda kahkahayı bastım.

"Javier, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, benim çalışmamı izlerken.

"Biliyorum. Ama yapmak istiyorum."

Parlak kahverengi gözleriyle bana baktı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki, amor."

"Burada çok mutluyum. Seninle birlikte."

Havuç soyarken durup ona dikkatle baktım. "Mutlu olduğuna sevindim. Hatta, hala burada olduğuna sevindim."

"Oh, güven bana, bebeğim," dedi, doğranmış patateslerle dolu bir kesme tahtasını eline alarak, "Sen beni kovmadıkça hiçbir yere gitmiyorum."

beni kovmadığın sürece hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Lütfen bunu söylemeyi bırak." Güldüm. "Artık dadı değilsin."

"Bu yeni *kız arkadaş* unvanına alışmak biraz zaman alacak."

Soyucu ve havucu yere bıraktım, sonra dönüp arkasına geçtim. Patatesleri kaynar suya attıktan sonra, omuzlarını tuttum ve ağzımı omzuna yaklaştırdım.

Oraya bir öpücük kondurduğumda içini çekti, sonra başını biraz eğerek boynunu ortaya çıkardı. Yukarı doğru öpmeye devam ettim ve çene hattına ulaşana kadar durmadım.

"Bu, a l ı ş mana yardımcı olur mu?" diye kulağına fısıldadım.

.

O dönerek bana yaklaştı ve ben de ağzımı onun ağzına yaklaştırdım,

yavaşça öptüm. Dili ağzımı daha da açmaya ikna etti. Kısa bir süre önce yediği portakalın tadı dilinde hissediliyordu .

Onunla birlikteyken zamanın nasıl geçtiğini unutmak çok kolaydı. Aleesa "İğrenç!" diye bağırmadan önce birkaç saniye mutfakta öpüştük.

Octavia gibi ben de güldüm, sonra omzumun üzerinden kızıma baktım. Kanepede durmuş, omuzlarını kamburlaştırmış, ağzını elleriyle kapatmış, sanki Tava'yı öpmem dünyanın en iğrenç şeyiymiş gibi bana bakıyordu.

Kıkırdadım. "Görünüşe göre onun da buna alışması biraz zaman alacak."

ELLİ BİR

OCTAVIA

Düğünlerde çok büyülü bir şey var.

Bunun klişe bir söz olduğunu biliyorum, ama doğru. Düğün tek *kız kardeşinin* düğünü olduğunda, bu daha da büyüleyici hale geliyor.

Aylarca süren stres ve planlamanın ardından her şeyin bir araya gelmesini görmek ilginç. Renk düzeninden çiçeklere, gelinlikten nedimeler ve sağdıçlara, hatta çiçek kızına kadar her şey.

Hiçbir ayrıntı atlanmamıştı. Davina'nın düğün planlayıcısı bunu sağlamış ve inanılmaz bir iş çıkarmıştı.

Düğün başlamadan önce yirmi dakikamız vardı ve ben çiçek kızımızın son rötuşlarını yapıyordum. At kuyruğu sarkmıştı. Yanımda bukle maşası yoktu, bu yüzden at kuyruğunu topuz yapıp saç tokasıyla tutturmaya karar verdim.

"Güzel miyim, Tava?" diye sordu Aleesa, nihayet çömeldiğim pozisyondan kalkıp

Elbisemle çömelmeyi başardığıma şaşırdım. Elbise çok güzeldi — yanık turuncu ve ipeksi — ama her kıvrımımı sarıyordu ve giydiğim sütyenin push-up desteği o kadar güçlüydü ki göğüslerimi çift D beden gibi gösteriyordu. Yanlış anlamayın, elbise çok seksi ve ben güzel giyinmeyi seviyorum, ama benim de sınırlarım var.

"*Çok güzelsin*, canım. Ve akıllı, nazik ve cesursun." Çenesini sıktım. "Seni Cat teyzeye götüreceğim, onunla vakit geçirebilirsin, tamam mı?"

"Tamam." Gülümsedi ve elimi tuttu. Onun minik elini elimde tutup hazırlık odasından çıktım.

Cat, zümrüt yeşili bir elbise ve altın rengi topuklu ayakkabılar giymiş, lobide bekliyordu. Göz farı da yeşildi ve koyu kahverengi saçları sıkı bukleler halindeydi.

"İşte benim küçük canavarım!" dedi Cat.

Aleesa ıgık atarak teyzesine koştı. O koşarken, ben de düğünün yapılacağı yere kapıdan bir göz attım ve alanın tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm. Neredeyse tüm koltuklar doluydu. Soluk sarı bir elbise giymiş Naomi'yi, kız kardeşi arkasında yürürken bir koltuğa doğru giderken gördüm.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ne kadar çok insan var."

"Evet. Hızla doluyor," dedi Cat. "Herkes bu ikisinin evlenmesini görmek için hazır."

"Sadece yüz elli kişi olduğunu biliyorum, ama çok daha fazla gibi görünüyor."

Cat güldü. "Bu bağ harika bir seçimmiş. Cidden, sunak arkasındaki manzara? Ben büyük düğün törenlerine pek meraklı değilim, ama gelinlerin neden böyle şeylere bayıldığını anlayabiliyorum."

"Umarım kardeşim hala çıldırmamış ve akli başında olmaya devam ediyordur." Güldüm. "Onu bulmaya gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

"Git hadi. Tía halleder." Cat göz kırptıktan sonra Aleesa'nın yanına dönüp çiçek sepetini sordu.

Koridorlarda hızla ilerlerken, pencerelerden girişe doğru yürüyen birkaç konuk gördüm. Nedense, Davina'nın olduğu kadar benim de sinirlerim gergindi. Bu, kardeşim için çok önemli bir olaydı. Bu onun ikinci düğünüydü ve bu konuda çok duygusal olduğunu biliyordum.

Gelinin odasına vardım ve kapıyı çaldım.

Yerdeki topuk sesleri yaklaşmaya başladı, ve sonra kapı aralandı.

"Şifre," dedi annem, gözü neredeyse kapı aralığından dışarı çıkacakmış gibi.

"Anne, lütfen," diye güldüm. "Bunun için vaktimiz yok. Bahçe dolmaya başladı."

"Öyle mi?" Davina'nın tiz sesiyle sorduğunu duydum.

Annem kapıyı benim geçebileceğim kadar açtı. Yemin ederim, bu konuda çok abartıyordu. Düğünden önce Davina'yı bizden başka kimsenin görmesine izin vermiyordu. Özellikle de damadın. Deke ve sağdıçları lanet binanın diğer tarafındaydılar.

Gelin odasında bulunan diğer tek kişiler fotoğrafçı ve Davina'nın en iyi arkadaşı Tisha'ydı.

"Tavia, sinirlerim çok gergin," dedi Davina, bana dönerek.

"Ona rahatlamaya çalışması gerektiğini söyledim." Tisha kız kardeşimin hemen yanında durdu ve yüzünün önündeki kıvrımlı buklelerden birini düzeltti.

Davina'yı daha önce elbisesiyle görmüştüm, ama şimdi tam takım giyinmişti ve bunu sindirmem biraz zaman aldı. Saçları yanlardan kakül şeklinde kesilmişti, geri kalan kısmı ise başının arkasında toplanmış ve yanlarda gevşek bukleler vardı. Bazı bukleler yüzünün önüne de düşmüştü ve yan tarafına bordo renkli bir çiçek kolye takılmıştı. Dağınık ama zarif bir saç modeliydi ve bu saç stilini çok beğendim.

Makyajı kusursuzdu, altın tonları vardı, dudakları koyu şarap kırmızısıydı. Onun kusursuz haline alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti.

"Octavia?" Davina gözlerini genişleterek seslendi.

"Üzgünüm," dedim, ona doğru koşarak. "Sadece hayran kaldım, kızım.

Çok güzel görünüyorsun!"

Ellerini tutup tutarken gözleri buğulandı. "Çok gerginim kardeşim. Ya bir şeyler ters giderse? Ya da Deke vazgeçerse?"

"Lütfen. O adam vazgeçmez," dedi Tisha. "Katılıyorum," diye ekledi annem.

Gülümsedim. "Onlara katılıyorum. Deke her zaman senin için hazırды. Asıl soru, sen onunla sonsuza kadar birlikte yaşamaya hazır mısın?"

Fotoğrafçı bir fotoğraf daha çektiğinde Davina'nın ağzı seğirdi. Sonra başını salladı ve çenesini kaldırdı. "Öyleyim. Sadece... *ah*. Bugün o gün olduğuna inanamıyorum."

Ellerini sıktım. "Bu senin günün."

"Hemen döneceğim. Damadın son rötuşlarını çekmek istiyorum," dedi fotoğrafçı ve biz bir şey söyleyemeden çekip gitti.

"Ah, baban seni şimdi görebilseydi." Annem ellerini birleştirdi. "Çok güzelsin bebeğim ve bugün güzel bir gün olacak. Beni duyuyor musun?"

Davina başını salladı ve bir damla gözyaşı süzüldü.

"Tamam, lütfen bunu yapmayalım." Gözyaşlarını olabildiğince dikkatlice sildim. "Makyajın bozulacak!"

"Biliyorum." Davina kıkırdadı. "Ve makyöz çoktan gitti."

"Buraya gel. Düzeltmeme izin ver." Onu makyaj masasının önündeki bankta oturtup

ve kozmetik çantamı aldım. Gözlerini kapattı ve ben de bir blender fırçasıyla hızlıca makyajını düzelttim. "İşte. Yepyeni oldu. Deke çıldıracak, Vina. Sana söylüyorum."

"Eminim ölecektir." Aynada kendine baktı, buklelerini parmaklarıyla okşadı. "Ben... Ben çok mutluyum. Hatta, çok daha fazlası, gerçekten."

"Aww." Onu kucaklamak için eğildim ama her zamanki gibi yanağımı onun yanağına sürmedim.

"Hadi, mutlu kışlarımızı oraya götürelim de sıraya girelim," diye emretti Tish.

"Yemin ederim, sen hep asistan gibi davranıyorsun, Tish!" diye takıldım.

O benim koluma vurdu, ben de ona vurdum. Bu böyle devam etti, ta ki annem sonunda boğazını temizleyip "Kızlar. *Cidden mi?*" diyene kadar.

"O başlattı," diye mırıldandı Tish.

Ben de kıkırdadım.

"Tamam. Gidelim." Annem kapıyı açtı ve her zamanki gibi, koridoru iki tarafa da baktı

ve sonra başını sallayıp öncü olarak dışarı çıktı, sanki kiralık güvenlik görevlisiymiş gibi.

Fotoğrafçı ve düğün organizatörü Justine de bizim yanımıza koştu. Justine, iki ırktan gelen güzel bir kadındı. Her şeyin yolunda gitmesi için koşturup durmasına rağmen saçları mucizevi bir şekilde hala yerli yerindeydi.

"Ah, buradasınız. Evet, evet, evet! Güzel gelin. Harika görünüyorsunuz." Justine bileğini çevirip saatine baktı. "Tam zamanında. Damat ve arkadaşları çoktan sıraya girdiler, bu yüzden sen burada kalırken, muhteşem nedimelerini onlarla eşleştireceğim, ta ki senin büyük yürüyüşün zamanı gelene kadar." Justine çığlık attı. Evet, o bir çığlıkçıydı. Sanırım bu işi yapmak ve gelini heyecanlı tutmak istiyorsa öyle olmak zorundaydı.

Deke'nin sağdıçları Javier (tabii ki), EJ, Ravens takımından bir başka takım arkadaşı Jacobi Bennet ve Deke'nin kayınbiraderi Jack'ti. Tüm erkekler bordo kravat ve pantolonlu fildişi takım elbise giymişti.

Her biri şık, temiz ve yakışıklı görünüyordu.

Özellikle de benim erkeğim.

Javier kolunu koluma takarken bana gülümsedi. Ben de gülümsemeden edemedim ve yine o lanet kelebekleri hissettim. Takım elbise içinde çok çekici görünüyordu.

"Bu elbiseyle ne kadar seksi olduğunu sana söylemiş miydim?" diye sordu, ağzı kulağıma o kadar yakındı ki cildim titredi.

"Söyledin. Aslında bugün birkaç kez söyledin." Dudaklarımı sıkıştırdım ve gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım.

"Sadece farkında olmanı istiyorum, böylece neden gözlerimi senden alamadığımı hatırlayabilirsin."

"Yaramazlık yapma."

"Olmamak imkansız, aşkım."

Midem yine kıpır kıpır oldu ve gülümsememi zorla bastırdım. *Hayır, Octavia. Kız kardeşinin düğününde bu adamın üzerine atlayamazsın.*

Müzik çalmaya başladı ve konuşmamızı yarıda kesti.

Deke ve annesi önümüzde durdular ve koridordan yürümeye başladılar. Herkes sessizce onu alkışlamaya başladı ve Deke Bishop, kendine yakışır bir şekilde, kocaman bir gülümsemeyle tüm alkışları kabul etti.

Biz de hemen arkasından yürüdük. Javier bana tutundu, çenesini kaldırdı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Düğün konuklarının geri kalanı da aynı şeyi yaptı ve koridorun sonunda kendi taraflarına dizildiler.

Sonra sıra Aleesa'ya geldi.

Çiçek sepetiyle ve utangaç bir gülümsemeyle yürüyordu. Bordo elbisesiyle çok sevimliydi. Yol boyunca gülümsüyor, çiçekleri demetler halinde atıyor ve arada babasına el sallıyordu.

Javier birkaç kez el sallayarak karşılık verdi ve kendi kendine güldü.

Aleesa koridorun sonuna ulaştığında Cat hızla yanına gidip elini tuttu ve onu ana salondan uzaklaştırdı. Aleesa'yı kendisiyle Paola'nın arasındaki koltuğa oturttu. Paola torununu kucaklayıp hızlıca övdü.

Yüzük taşıyıcısı, Deke'nin yeğeni Eli'ydi, tıpkı amcası gibi gamzeli yakışıklı bir çocuktü. Konukların ilgisini ne kadar iyi çektiğini düşünürsek, amcası kadar çekici olacaktı.

Ve sonunda... kız kardeşim geldi.

Annem bir kolunda, kardeşim Abe diğer kolunda, koridorun başına doğru ilerledi. Ağzımı elimle kapattım, hem gülümsemek hem de ağlamak istiyordum.

İşte *benim* ailemdi. Benim sevdiklerimdi.

Davina bir melek gibi ortada duruyordu. Yaşadığı tüm o karanlık günlerden sonra gözlerinde parıldayan umut, gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Bir ara, onun bir daha asla tam anlamıyla gülümseyemeyeceğini düşünmüştüm. Elbette bunu ona yaşatmaya çalışmışım, ama ışığı sönmüştü, bu yüzden nafileydi.

Ama şimdi... *vay canına*. Işıl ışıl parlıyordu. Muhteşemdi. Yeniden eski haline dönmüştü ve bu tek başına bile çok güzeldi.

Damada baktım. Çenesi kilitliydi, ama gözleri yaşlarla doluydu. Güneş ışığında parıldıyorlardı ve o, gözyaşlarıyla mücadele etmek için elinden geleni yaparak başını salladı, ama sonunda duyguları galip geldi. Javier omzuna vurdu ve gururla salladı. Deke gözyaşlarını sildi, ama bir kez bile yürüyen gelininden gözlerini ayırmadı.

Ve evet... Ben de artık hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Ona karşı çok büyük bir sevgi besliyordu. Lewis Davina için harikaydı, evet, ama Deke de ona mükemmel bir eşti.

Annem ve Abe, sunak önüne vardıklarında onu teslim ettiler ve annem Abe ile birlikte koltuklarına doğru yürüdü.

Papaz konuşurken, kız kardeşim ve Deke'nin el ele tutuşup birbirlerinin nemli gözlerine bakışlarını izlerken, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Hayat gerçekten mucizevi bir şey olabilir.

Evet, zor ve bazı günler diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şey söyleyeyim: Hayatınızda gerçek aşk varsa, hiçbir şey sizi mahvedemez. Özellikle de aşk derin ve tüm engelleri aşıyorsa. Böyle bir aşk çok nadir olduğu için değer verilmelidir.

Bu düşünceler aklımdan geçerken, tek yapabildiğim Javier'e bakmaktı. Kesinlikle ruh ikizim olduğunu bildiğim adam. Yıllarca süren boşluğun ardından beni tam hissettiren adam.

Beni koruyan adam. Beni

güvende tutan adam.

Beni besleyen ve hayata döndüren adam. O

benim içindi, ben de onun içindim.

Javier'in gözleri benimkilerle buluştu ve ona sarılmak, sonsuza kadar onu kucaklamak istedim. Kollarının beni sardığını hissetmek, kulağıma beni ne kadar sevdiğini ve beni asla bırakmayacağını fısıldamasını istedim.

Javier için çalışmaya başladığımda, aşık olmanın komik ve geçmişte kalmış bir şey olması beni çok şaşırtmıştı. Bu fikir beni gerçekten alaycı hale getirmişti, çünkü

birine aşık olup tüm zamanını ve enerjini ona yatırmanın kesinlikle değmeyeceğini düşünüyordum.

Ama asıl sorun aşk değildi. *Sorun korkuydu.*

Bilinmeyenden korkmak.

Tekrar incinme korkusu.

O kadar savunmasız hale gelip kırılganlaşmaktan korkmak.

Yıllardır aynı korkuyu taşıyordum, başka bir erkeği kalbime alırsam, Luther'in yaptığı gibi beni mahvedeceğini düşünüyordum. Başka bir erkeğe üzerimde bu kadar güç vermek beni dehşete düşürüyordu.

Ama Javier, farkında olmadan beni yavaş yavaş bu iç karartıcı ruh halinden çıkarmıştı. Her şeyde yanımda olmuştu, bana karşı çok sabırlı, şefkatli, düşünceli ve anlayışlıydı. Duygularımla dalga geçmemişti ve hissettiklerim yüzünden kendimi yanlış hissetmemi sağlamamıştı. Beni, hasarlı, kusurlu bir kadın olarak kabul etmiş ve bu süreçte elimi tutmuştu.

Kız kardeşimin düğününde, aralarında dolaşan gerçek, samimi aşkı görmek, bu tür bir aşka sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlattı bana, özellikle de seni sadece mutlu görmek isteyen biriyle olduğunda.

Elbette, verdiğiniz sevgi yanlış ellere geçtiğinde bir silaha dönüşebilir; ancak, sizi asla incitmeyeceğine, size karşı gelmeyeceğine veya ihanet etmeyeceğine söz veren birinden geldiğinde... hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Korku bile.

Deke ve Davina yeminlerini paylaştılar ve çok güzellerdi.

Gerçekten, gerçekten çok güzeldi.

Ve öpücükleri... Tabii ki Deke abarttı. Onu yüzünü eğcek kadar geriye doğru eğdi, ona göz kırptı ve sonra onu tutkuyla öptü.

Herkes alkışladı, çığlık attı ve sevindi. Çünkü başarmışlardı.

Başardılar.

Ve, aman Tanrım, bunu görmek ne kadar da güzeldi.

ELLİ İKİ

JAVIER

Deke ve Davina'nın düğünü çoğumuz için ruhumuza iyi geldi. En yakın arkadaşımın bu kadar çok gülümsediğini ya da bir kadına bu kadar hayranlıkla baktığını hiç görmemiştim. Davina ona çok yakışıyordu.

Resepsiyon sırasında, gelin ve damadın el ele tutuşup birbirlerinin gözlerine bakarak dans etmelerini izledim. Deke, Davina'nın başını geriye atıp gülmesine neden olan bir şey söyledi. Hayatlarının geri kalanında da böyle birlikte gülmeye devam etmeleri için dua ettim.

"Saving All My Love for You" şarkısı eşliğinde dans ederken, Whitney Houston şarkı sözlerini yüksek sesle söylerken, gözlerim Aleesa'yı kucağında tutan Octavia'ya kaydı. İkisi de yeni evlileri hayranlıkla izliyorlardı.

Gülümsedim ve sanki Octavia birinin kendisine baktığını hissetmiş gibi gözleri bana doğru döndü. Dudakları kıvrıldı ve elini dudaklarına götürerek bana bir öpücük gönderdi. Onu yakaladım ve cebime koydum.

Dans sona erdi ve herkes çifti alkışladı. Sonra DJ, herkesin katılabileceği daha hareketli bir müzik çaldı.

Octavia, Aleesa'yı ayağa kaldırdıktan sonra elini tuttu. "Onu tuvalete götüreceğim," dedi.

"Tamam."

Yanımdan geçti, ama önce parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Turuncu elbisesiyle kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını izledim. Cidden. Çok güzel görünüyordu. Aleesa burada olmasaydı, onu ana eve geri götürür

ana eve koşar, boş odalardan birini bulur ve ona sahip olurđum.

"Çok etkilenmişsin." Catalina yanımda duruyordu.

Şampanya kadehinden bir yudum alırken ona yan gözle baktım.

"Kim böyle bir şey söyler ki?" Güldüm. "Aşık."

"Um, bir kitap kurduyla çıkıyorsun. Bu kelimeyi kabullenmek isteyebilirsin."

Gülümsememi engelleyemedim. "Tabii."

"Aleesa'yı otele götüreceğim, böylece sen ve kız arkadaşın biraz baş başa vakit geçirebilirsiniz."

"Bunu yapmana gerek yok Cat." Elimi salladım. "Sorun değil. Aleesa bir saat kadar daha yorulmayacaktır."

Kız kardeşim başını çevirip gözlerini bana dikti ve elini omzuma koydu. "Sana sormadım. Octavia kız kardeşinin resepsiyonunun tadını çıkarmayı hak ediyor ve sen de Leesa'yı düşünmeden onunla ve en iyi arkadaşınla eğlenmeyi hak ediyorsun. Sonra bana teşekkür edeceksin."

"Ama sen resepsiyonun tadını çıkarmak istemiyor musun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Sana bunu hiç söylemedim galiba, ama ben düğünleri seven biri değilim. Aslında, düğünleri pek sevmem bile. Sadece tahammül ediyorum. Abartılıyorlar."

"O zaman neden geldin?" diye gülerek sordum.

"Çünkü sadece bir aptal, en ünlü basketbolcuların düğünlerinden birine davet edilmeyi reddeder."

"Anlaşılabilir."

"Octavia'ya Aleesa'yı götüreceğimi söylemek için tuvalete gidiyorum." Yanağımı sıktı. Bunu yapmasından nefret ettiğimi biliyordu ve ben de bunu söylemek üzereydim ki, "Seni seviyorum, hermano. İyi eğlenceler, tamam mı?" dedi.

Yüzüm yumuşadı. "Te quiero, Catalina."

Şampanyasının kalanını içtikten sonra boş kadehi yakındaki bir masaya bıraktı. Tuvaletlerin olduğu köşeyi dönene kadar onu izledim.

Açık barlardan birinde durup bir viski içtikten sonra, odanın diğer tarafında Deke ve Davina'nın birkaç konukla konuştuğu yere doğru yöneldim.

Deke beni gördü ve konuştuğu kişilerden birinden izin isteyerek Davina'nın sırtına elini koydu ve onu bana doğru yönlendirdi.

"Big J." Deke beni bir selam ve kardeşçe bir kucaklaşma ile karşıladı. "Eğleniyor musun?"

"Evet. Benim için konuşmanı kesmene gerek yoktu, biliyorsun."

"Oh, inan bana, senin için değildi," dedi Deke. "O çift bütün gece başımızı ağrıtacaktı."

"Gerçekten mi?" Davina, omzunun üzerinden yaşlı çifte bakarak sordu.

"Evet, onlar annemin arkadaşları ve o kadının konuşkan olduğunu biliyorsun."

"Bunu söylediğini annene anlatmak için sabırsızlanıyorum." Davina uzaklaşıyormuş gibi yaptı, ama Deke onu kolundan yakaladı ve geri çekti.

"Artık benim karımsın. Beni ispiyonlayamazsın."

O, belinden sarılıp onu öperken, o güldü.

"Asla yapmam."

Tekrar öpüştüler.

"Siz ikinize biraz alan bırakayım mı, yoksa..."

Davina kıkırdadı ve Deke'yi şakacı bir şekilde iterek onu öpmeye çalışmasını engelledi.

"Deke Bishop!" diye birisi seslendi ve Deke omzunun üzerinden bakarak menajeri Arnold'u gördü. "Tebrikler, koca adam!"

Arnold bize doğru geldi.

Deke içini çekti. "Onunla biraz konuşayım." Bu sefer Davina'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Hemen döneceğim, karıcığım."

Deke ayrıldığında Davina rüya gibi bir iç çekişle başını salladı.

"Tebrikler, Davina." Kadehimi ona doğru kaldırdım.
"Teşekkürler, Javier." Bana dönerek, yarısı boş
"Burada olduğun için çok mutluyum." "Elbette. Bunu hayatta
kaçırmazdım."

Gülümsemeye devam etti ve bakışlarını Deke'ye çevirdi.
"Umarım onu mutlu edebilirim, anlarsın ya?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Oh, bilmiyorum." Nefes aldı, sonra nefes verdi. "O harika bir
adam, ama kendi mücadeleleri var, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ama artık sen varsın, o
mücadeleleri tek başına vermeyecek."

"Doğru." Gözlerini tavana çevirdi. "Hayatın gidişatı ne kadar
çılgınca, biliyor musun? Bir an kendini dünyadaki en üzgün, en
umutsuz insan gibi hissediyorsun, sonra birdenbire *her* şey
böyle oluyor." Elini kaldırarak tüm mekanı işaret etti.

"İlk başta acı tatlı bir duygu," diye kabul ettim.

"Evet. Ona bunu asla söylemeyeceğim, ama sen anladığın
için sana itiraf edebilirim. Hayata devam etmek kolay değil."

"Hayır," diye onayladım. "Kolay değil. Bazı günler hayatıma
devam etmeyi hak etmediğimi hissediyorum."

"Aynı," diye mırıldandı. "Ama biz bunu hak ediyoruz. *Sen*
bunu hak ediyorsun." Elimi tuttu ve dostça sıktı. "Octavia sana deli
gibi aşık ve seni çok seviyor. Kız kardeşimle ilgili bir şey varsa, o da
ne olursa olsun her zaman yanında olacağıdır. *Her* konuda ona
güvenebilirsin. Ona iyi bak, tamam mı?" Davina'nın gözleri yaşardı.
"Çünkü o da sevgiyi hak ediyor."

"Evet. Hak ediyor." Bunu söylerken sağ tarafıma baktım ve
Octavia bize doğru geliyordu. Yüzü sakindi ve loş altın ışık altında
çok güzel görünüyordu. "Kız kardeşine iyi bakacağım, Davina."

"Söz veriyor musun?"

Gözlerine baktım. "Söz veriyorum, hem de daha fazlasını."

"İyi." Elimi bıraktı ve burnunu çekti. " bu gözyaşlarını
silmeme izin ver o davranmaya başlamadan

mama."

O biraz döndüğünde ben güldüm ve Octavia sonunda yanıma geldi.

"Cat kızınla kaçmış," dedi, kolunu koluma takarak.

"Öyle mi?" Dudaklarımı sıktım. "O zaman geriye sadece sen ve ben kalıyoruz." Eğilip yanağına öptüm.

"Vina?" Octavia başını eğip kız kardeşine baktı. "Hmm?"

Davina ona bakmaktan kaçınıyordu.

Octavia benden uzaklaşıp kız kardeşinin önüne geçti. "Ağlıyor muydun?"

"Hayır! Ne diyorsun sen? Kimse ağlamıyor." "Evet, ağlıyordun!"

O kahkaha attı. "Tamam, peki, ama bu sadece bugün çok harika geçtiği için."

"Ah, kardeşim. Hayal ettiğin gibi miydi?" "Oh, daha da fazlasıydı, Tavia. Kesinlikle çok daha fazlası."

Octavia kız kardeşine sarıldı.

"Oh, Tanrım." Davina, Octavia'nın arkasını baktı ve dikkatinin, şu anda birkaç kişi tarafından çevrili olan Deke'ye yöneldiğini fark ettim. Hepsi aynı anda soru soruyor gibi görünüyordu. Deke, Davina'ya "*Yardım et*" diye haykıran geniş gözlerle baktı ve Davina, gülmemek için ağzını kapattı.

"Oraya gidip onu buradan uzaklaştırsam iyi olacak." Davina çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Siz eğlenin! Birazdan size yetişirim."

Davina uzaklaştığında ve Octavia yanıma döndüğünde, "Çok mutlu görünüyor," dedim.

"Öyle. Delicesine öyle."

Müzik daha yavaş bir tempoya geçti ve Octavia çığlık attıktan sonra içkimi elimden kapıp yakındaki bir masaya koydu.

"Bu şarkıyı seviyorum." Elimi tuttu ve çekmeye başladı. "Benimle dans et, bekle, dans etmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle bilmiyorum. Ama senin için öğrenirim."

Gülümseyerek dans pistine doğru yol aldı. Bir elimi beline koyarken diğer elimi de tutarak onu kendime yaklaştırdım, böylece göğüslerimiz birbirine değdi.

Gözümün ucuyla diğer çiftlerin de dans pistine çıktığını gördüm, ama ben önümdeki kadına odaklanmaya devam ettim. Ağzımla kulak memesini öpebilecek kadar eğildim.

"Sen olmasaydın, şu anda hayatım nasıl olurdu bilmiyorum." Sesim her zamankinden daha alçak ve yumuşaktı.

Yine arkama yaslandım, tam da onun kızardığını görecektim kadar zamanında.

"Muhtemelen bu dans pistinde başka bir kadınla birlikte olurdun."

"Sanmıyorum."

"Evet. Aslında ben de sanmıyorum. Sen çok inatçısın." Güldük.

Elini uzatıp yüzümün bir tarafını tuttu, başparmağıyla yanağımın elma kısmını okşadı. "Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor."

"Nasıl?"

"Bu kadar... özgür ve mutlu."

"Gerçekten böyle mi görüyorsun?"

"Evet. Seninle ilk tanıştığımda gözlerin çok bulanıktı ve senin için endişelendiğimi söylerken şaka yapıyorum. Seni pek tanı mıyordum ama hayatının ne kadar zor olduğunu tahmin edebildiğim için endişelendim."

Omuz silktim. "Her şey o kadar da kötü değildi."

"Hayır. Ama sana da pek iyi davranmadı."

"Şey... Bu günlerde hayat kimseye pek iyi davranmıyor. Ama güzel olan şey, doğru insanlarla birlikte olunca, zor günleri hafifleten bir merhem olması."

"Bunu çok seviyorum. Bazen düşünüyorum da..." diye başladı, ama hemen ağzını kapattı ve bakışlarını göğsüme indirdi. "Boş ver."

İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Söyle bana."

Bir an gözlerimin içine baktı, sonra içini çekti. "Bazen Eloise ile yaşadıklarına layık olamayacağımı düşünüyorum."

Bu beni çok şaşırttı. "Octavia..."

Dudaklarını büzdü.

"Kimseye veya hiçbir şeye sadık kalmanı beklemiyorum. Onunla olan ilişkim ne olursa olsun, önemli değil. Önemli olan şu anda ve gelecekte seninle olan ilişkimiz." Parmaklarımla çenesini kavradım ve eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Şu anda tek umursadığım şey bu. *Biz*. Gelecek için umutluyum, hatta heyecanlıyım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için hazırım."

Yanağına koyduğum eli tutarken dudakları titredi. "Lütfen bunu bana söylemekle kalıp sonra fikrini değiştirme."

"Keser misin?" diye yalvardım, hafifçe gülerek. "*Seni seviyorum*, Octavia Klein. Seni seviyorum ve sadece seni istiyorum. Bana inanman için bu sözleri her gün tekrarlamak zorunda kalırsam, yaparım."

O başını sallarken rahat bir nefes aldı.

O iki kolunu kaldırıp omuzlarıma dolarken şarkı değişti. Ağzlarımız aynı anda buluştu. Dudakları çok yumuşak ve tatlıydı.

"Tamam," dedi öpüşmeler arasında. "Yap şunu. Her gün beni sevdiğini söyle ki ben de sana aynı sözleri tekrar edebileyim."

ELLİ ÜÇ OCTAVIA

DÖRT AY SONRA

Bir gün, 1,95 metre boyundaki bir devin çocukluğumun geçtiği evde dolaşacağı günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

Noel arifesiydi ve Javier, annemin mutfağındaki dolaplardan birine uzanarak ona bir cam kase almaya çalışıyordu.

"Şuna bak. O kadar kolay yapıyor ki." Dolaba uzanıp bir şeyi almasının bu kadar kolay olmasına hayret ediyordu. Uzun boylu olmanın avantajları.

Gülümseyerek kaseyi anneme uzattı. "İyi geceler, Tavia."

"Anne, gerçekten mi?" Javier burnunu çekince ben de güldüm.

"Sence daha fazla baharat eklemek gerekir mi?" Davina, ocağın önünde sordu.

Annem yürüyerek kaşığı aldı, içine daldırdı ve çorbayı tattı. "Hayır. Mükemmel."

"Tıpkı senin gibi, bebeğim!" Deke oturma odasından seslendi.

Omzumun üzerinden baktığımda, Aleesa ile birlikte hala yerde oturduğunu gördüm. Noel için bir hediye açmasına izin verilmişti ve o da bir oje setiydi... benden. Javier bundan pek memnun değildi, ama Aleesa çok sevmişti. Ve onun hediyemi beğenmemesinin tek nedeninin, Aleesa'nın ona tırnaklarını boyaması için yalvaracağını bilmesi olduğunu hissettim. Aslında, Aleesa Deke'nin tırnaklarını güzel bir mavi tonuyla boyuyordu.

"Tamam, Deke. Bitti." Aleesa gülümsedi ve tırnak fırçasını şişeye geri koydu. Onun her geçen gün daha net konuştuğunu hala kabullenmeye çalışıyordum. Benim tatlı kızım çok büyümüştü.

Deke elini havaya kaldırarak yeni manikürünü inceledi. "Vay canına, Aleesa. Bu muhteşem manikürümle tüm arkadaşlarım beni kıskanacak."

"Deke!" Javier ve ben aynı anda bağırдық. Birbirimize baktık ve ben sıırttım. O kolunu bana doladı ve başını kasıtlı olarak salladı.

"Onun yanında kötü kelimeler kullanmayı sevmediğimizi biliyorsun," dedi Javier, sanki bir çocuğu azarlıyormuş gibi.

"Bizimki geldiğinde ne yapacaksın?" Davina, oturma odasında Deke ile karşılaşınca sordu. O yaklaşırken Deke ayağa kalktı ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle elini Davina'nın karnına koydu.

Hâlâ kız kardeşimin hamile olduğuna inanamıyordum. Yani, vay canına. Balayıları muhteşem geçmiş olmalı. Henüz dördüncü aydaydı, bu yüzden karnı pek belli olmuyordu, ama yüzü ısıllı parlıyordu. Ancak başlangıçta durum böyle değildi. Sürekli kusuyordu ve iş için birçok toplantıyı ertelemek zorunda kalmıştı.

Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü beni arayıp, randevuları ertelemekten ne kadar nefret ettiğini söylüyordu. Bunun onu profesyonel olmayan biri gibi gösterdiğini söylüyordu. Hey, sen! İçinde bir bebek büyüyor. Bunu anlamayanlar, bence onun zamanını hak etmiyorlar.

Yirmi dakika kadar sonra, Abe'nin hoparlöründen Noel şarkıları çalarken anneme çorbayı kaselere doldurmasında yardım ediyordum. En sevdiği oyuncu Bishop'un hemen yanındaki koltuğu kapmak için yatak odasından tam zamanında çıktı.

"Kral Abe." Deke ona gülümsedi. "Nerede saklanıyordun?"

"Odama," diye cevapladı Abe. "Az önce senin en önemli anlarını izliyordum. Dünkü maç çok çekişmeli geçti."

"Evet, öyleydi. Ama kazandık, önemli olan da bu." "Noel tatilinde Davina ile birlikte olabilmen çok güzel. Davina ile birlikte olabilmen iyi. Onun hamile olduğuna inanamıyorum."

Deke, Davina gibi güldü. "Evet, öyle. Amca olmaya hazır mısın?"

"Pek sayılmaz." Abe ekşi mayalı ekmeğin bir parçasını aldı.

"Peki, tamam." Deke kıkırdadı, Davina ise gülmesini zorlukla bastırdı.

Aleesa'yı yerleştirdikten sonra onun yanına oturdum. Javier ve Deke'nin Noel için eve gelmesi gerçekten çok güzeldi. İkisi de Maple Cove'da sessiz, rahat ve dağlık bir tatil geçirmek için bize katılmışlardı. Açıkçası, her şey mükemmeldi.

Işıklar loştu ve mutfak her köşesinde mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Lavabonun üzerindeki " " penceresinden sarkan ışık zincirleri, oturma odasındaki ağaçtan parıldıyordu. Hindi köftesi çorbasının kokusunun altında hala çam kokusu alabiliyordum, çünkü annemin asla cimri davranmadığı tek şey Noel ağacıydı. Her zaman gerçek bir ağaç almak isterdi ve o ağaç Sevgililer Günü'nü görecek kadar uzun yaşardı.

Akşam yemeğinden sonra annem bir şişe şarap açtı ve bana da biraz döktü. Davina, ben bir yudum aldığımda yüzünü buruşturdu ve ben de "Keşke o sen olsaydın, değil mi?" dedim.

O da şakacı bir şekilde beni itti. "Kapa çeneni!"

Javier, Aleesa tarafından ikna edilerek tırnaklarını maviye boyatmıştı. Ama sadece bir elini boyatmayı kabul etmişti ve bunu yapmadan önce sessizce annemin oje çıkarıcısı olup olmadığını sorarak, boyadıktan hemen sonra çıkarabileceğini söylemişti.

Şarabımı yudumlarken, onun iç çekip Aleesa'nın işini bitirmesini beklediğini izledim. Aleesa işini bitirince, Javier ayağa kalktı ve "Harika. Arabadan bir şey almam lazım. Hemen dönerim" dedi.

Onun gidişini biraz şaşkınlıkla izledim. Aleesa yanıma geldi ve elimi tuttu. "Kırmızı mı istersin, Tava?"

"Oh, hayır, bebeğim. Tırnaklarımı çoktan yaptırdım. Gördün mü?" Parmaklarımı salladım ve o da her birini dikkatle inceledi. Sonra elimi bıraktı ve *"pfft" diye* bir ses çıkardı, sanki *"tamam, ama sen bir şey kaçırıyorsun"* der gibi.

"Peki, erkek mi kız mı istiyorsun?" diye sordum Deke'ye. Davina'nın cevabını biliyordum. İkisi de onun için fark etmezdi.

"Dürüst olmak gerekirse... Tanrı bana ne verirse, onu kabul edeceğim." Deke kanepenin koluna sırtını dayayıp bir bacağını yukarı kaldırarak oturdu. Davina, sırtını onun göğsüne dayayarak bacaklarının arasına oturdu ve onun koluna sarılan kolunu tuttu. "Erkek ya da kız olsun, basketbol oynamayı bilmeleri gerekecek."

Davina güldü. "Ya spor yapmak istemezlerse?"

"O zaman spor yapmayı sevmeleri iyi olur." Deke elini Davina'nın karnına koydu. "Duydun mu, küçük Bishop? Spor yapmayı sev."

Odadaki herkes kahkahalara boğuldu.

Ön kapı açıldı ve Javier tekrar içeri girdi. Yanakları ve burnunun ucu soğuktan hafifçe pembeleşmişti. Oturma odasına girip herkese bir göz attı.

"Şimdi uygun mu?" diye sordu, Davina ve Deke'ye odaklanarak. Kafam karışmış bir şekilde, ona, kız kardeşime ve kayınbiraderime baktım

, ikisi de sıcak gülümsemelerle başlarını salladılar.

Javier nefes aldı ve gözleri bana döndü. Şömine yanıyordu, bu yüzden bana yaklaşırken gözleri parıltıyor gibiydi.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bir dizinin üzerine çöktü ve ellerimden birini eline aldı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Javier, ne yapıyorsun?"

"Sana çok önemli bir soru soruyorum," dedi çocuksu bir gülümsemeyle.

Bir eliyle elimi sıktı, diğer eliyle ön cebine uzandı. Yüzük kutusunu çıkardığında nefesim kesildi.

nefesim kesildi. Aleesa babasına doğru koştı ama annesi araya girip onu kucağına aldı.

"Octavia, seninle geçirdiğim zamanlar inanılmazdı. Sana karşı hissettiklerimi kelimelerle ifade edebilmeyi isterdim, ama... Ben kelimelerle pek iyi olmayan bir adamım." Ağzı kıvrıldı. "Bildiğin gibi, İngilizce benim ana dilim değil."

Gözlerim yaşarmaya başladı. "Biliyorum. Sorun değil."

"Ama benim iyi olduğum şey gerçekleri sunmaktır. Ve seni sevdiğimi biliyorum, hayır, sana *aşığım*. Eve sana dönmeyi seviyorum, benim ve Aleesa için orada olmanı seviyorum. Ayrıca, şu anda hissettiklerimi eyleme dökmezsem, senin parmaklarımın arasından kayıp gidebileceğini de biliyorum ve bunun olmasına izin veremem. Bu yüzden...

Yüzük kutusunu açtı ve ateşin ışığını yakalayan ve muhteşem bir şekilde parıldayan prenses kesim pırlanta yüzüğü ortaya çıkardı.

"Planım sana ve aşkımıza tutunmak ve her gün ilişkimiz için çaba sarf etmekse, planım senin mutlu, *güvende* ve sevildiğinden emin olmaksa, senin hiçbir şüphen olmasını istemiyorum." Dudaklarını büzerek başını salladı. "Ah, ben bu işlerde pek iyi değilim."

İçimden bir kahkaha patladı. "Hayır, bebeğim. Harika gidiyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Başarabilirsin Valdez," diye seslendi Deke.

Çocuksu bir gülümseme yüzünü kapladı. "Octavia Klein, sen çok güzel bir kalbi olan muhteşem bir kadınsın. Sadece benim hayatımda sonsuza kadar olmanı istemiyorum, Aleesa'nın hayatında da olmanı istiyorum. Öyleyse... benimle evlenir misin?"

"Tabii ki evet!" diye soluk soluğa cevap verdim ve kollarımı boynuna doladım.

Beni kaburgalarımın altından kucaklarken boğazından derin bir kahkaha yükseldi.

Deke sevinç çığlığı attı. "Aferin oğluma!"

"Aww, benim tatlı kızım!" diye şarkı söyledi annem. "Şampanyayı getireyim!"

"Yaşasın, abla!" Davina alkışlayarak sevinç çılgılığı attı.

Ben geri çekildim, Javier da öyle yaptı, ama sadece nişan yüzüğünü kutudan çıkarıp parmağıma takabilmek için.

"Annem ve Cat seçmeme yardım etti," dedi. "Burada olamadıkları için üzgünler, ama daha sonra FaceTime'da bizimle görüşmek istiyorlar."

Yüzümde yayılan kocaman, aptalca gülümsemeyi engelleyemedim. "Kesinlikle FaceTime'da görüşeceğiz." Yüzüğü inceledim, neredeyse nefesim kesilecekti. "Bundan emin misin?" diye sordum, bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

Javier çenemi sıkıca tuttu, gözleri yumuşadı ve kasıtlı olarak benimkilere kilitlendi. Sonra beni o kadar derin ve tutkuyla öptü ki, iç çekmekten başka çarem kalmadı.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seninle evlenmek istiyorum. Karım olmanı istiyorum. Başka kimseyi değil. Tamam mı?"

"Tamam." Burnumu çektim. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzüldü.

"Te amo mucho, mi amor," diye kulağıma fısıldadı.

EPİLOG

JAVIER

İKİ BUÇUK YIL SONRA

"Baba." Bir el kolumu kavradı ve sertçe salladı. "Baba, kalk! Bale kampı bugün başlıyor!"

İnledim, bir gözümü açtım ve Aleesa'nın büyük yeşil gözlerini gördüm. Kıvrık saçları yüzünü çerçeveliyordu ve hafifçe aşağıya baktığımda, siyah bir leotard ve beyaz tayt giydiğini fark ettim.

"Tava nerede? At kuyruğu örgü istiyorum, o bunu çok iyi yapıyor."

Sorusu yerindeydi. Sağıma baktım, ama Octavia yatakta değildi. "Mutfağa baktın mı?" diye sordum. Karım çoğu sabahları mutfakta vakit geçirmeyi severdi.

"Evet. Orada değil."

Oturup gözlerimi ovuşturdum. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve farkına varmadan Octavia ortaya çıktı. Ama yalnız değildi. Kollarında altı aylık oğlumuz Remi vardı, benim en büyük mutluluklarımdan biri.

"İyi haber, bütün gece uyudu," dedi karım, odanın içine doğru ilerleyerek Remi'yi karnı aşağıya gelecek şekilde yatağın ortasına yatırdı. "Kötü haber ise, uyandığında kaka yapmaya karar verdi ve bezinde adeta bir bomba patladı. *Her yer* bebek kakası içinde kaldı."

"İğrenç." Aleesa burnunu kıvırdı. "Koklamadığım iyi oldu."

Octavia güldü. "Gerçekten de iyi ki koklamamışım."

"O büyük çocuğu bana ver." Oğluma uzandım ve onu sıkıca kucakladım. Bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı. "Tamam, bunu söylerken ciddiym Octavia. Bebeğimiz beni sevmiyor."

"Aman Tanrım, kes şunu," dedi. "Hayır, seviyor. Seni seviyor."

"Peki, neden onu kucağıma aldığımda bana kaşlarını çatıyor?"

"Sadece senin yanında olmaya alışması gerekiyor. Hepsi bu. Artık yaz başladı ve sen de çok fazla seyahat etmeyeceksin, ikiniz daha fazla bağ kurabilirsiniz."

"Sanırım öyle."

"Leesa, kampa hazır mısın?" diye sordu Octavia.

"Evet! Gitmek için sabırsızlanıyorum! Çok fazla pratik yaptım! Oh, ve kağıt parçası... Bugün işimiz bittiğinde bize dondurma vereceklerini söylemiştin." Aleesa yatağa tırmanarak Octavia'nın yanına oturdu. "Saçımı yapıp geçen seferki gibi kurdele takabilir misin?"

"Tabii ki yaparım canım. Ne renk kurdele olsun?"

"Hmm... mor," diye cevapladı.

"Mor olsun o zaman." Aleesa'ya göz kırptı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Onu bırakabilirim. Remi ile sorun olmaz mı?"

"Tabii ki sorun olmaz," diye onayladım. "O benim oğlum."

"Sadece soruyorum. Senin ölümüne üzülmemesini istemem. ölümüne kaşlarını çatmasını istemiyorum."

"Ha ha," dedim ciddi bir ifadeyle. "Çok komik."

Kıkırdayarak yatağın etrafında dolaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonra Remi'nin alnına bir öpücük kondurdu. Bunu yaptığında, Remi zıplamaya, ayaklarını tekmelemeye ve hatta ona uzanmaya başladı.

"Sen annenin tatlı çocuğu, değil mi?" diye ona şefkatle seslendi ve inanamadım, ama Remi ona gülümsedi. Aynen öyle. Onu gülümsetmek çok kolay bir şeymiş gibi gösterdi.

"Peki ya baban?" diye sordum ve Remi'yi kaldırarak bana da bakmasını sağladım. Remi yine gülümsemesini kaybetti ve

bana dik dik baktı. "Gördün mü, Aleesa böyle değildi. O çok... ciddi."

"Şey... sen onun babasisin, GG."

Aleesa kıkırdadı. "Evet, Huysuz Dev!"

Octavia kapıya doğru yürürken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hadi Leesa. İlk gününde geç kalmanı istemem."

Gülümseyerek kızlarımın gitmesini izledim. Son birkaç yıldır bunu çok daha fazla yaptığımı fark ettim. Gülümseyerek. Bu iyi geliyordu. Terapistim bunun iyi olduğunu söyledi. Gerçek bir ilerleme kaydettiğimi söyledi. İyileştiğimi söyledi.

Aleesa'nın Octavia'nın elini tutup ona sıkıca sarılmasını izledim, sonra köşeyi dönüp gözden kayboldular. Aleesa'nın üvey annesiyle bu kadar rahat olduğunu görmek beni mutlu etti. Octavia'ya çok hayrandı ve Octavia da onu kendi kızı gibi büyütüp ona bakıyordu.

Oğlumu kucağıma aldım ve bir kolumla onu sardım, tüm özelliklerini inceledim — açık kahverengi teni ve koyu renk bukleleri. Gözleri Octavia'nınki gibi çikolata kahverengiydi ve burnu bana benziyordu. Üst dudağı, tıpkı annesi gibi alt dudağından biraz daha büyüktü. Biliyorum, tüm ebeveynler böyle der, ama o gerçekten çok sevimli bir bebektir. Ne yazık ki benden nefret ediyordu.

"Beni sevmeyi öğreneceksin," dedim, o ise bir şahin gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Çünkü farkında olsan da olmasan da, mi corazón, ben seni her zaman seveceğim."

Çenesinin altını gıdıkladım. Cildi sıcak ve yumuşaktı, bu beni bir şekilde rahatlattığı için gülümsedim. Bu narin erkek bebeği kollarımda tutmak.

Sürpriz bir şekilde, Remi'nin küçük ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Cıvıldadı ve ayaklarını tekmeledi, parlak gözleriyle bana baktı.

Kalbim göğsümde kabardı çünkü bu mükemmeldi.

Bu an. Benim hayatım. Her şeye sahiptim ve daha iyisini isteyemezdim.

Remi'nin doğduğu gün Octavia'nın söylediği bir şey vardı sürekli aklımdan geçiyordu.

saat sonra, gözyaşları içinde oğlumuza bir bakış attı, sonra Remi'nin hemen yanındaki yatakta oturan Aleesa'ya baktı, çünkü büyük abla olacağı için çok heyecanlıydı.

Octavia burnunu çekerek gözlerime baktı. Duygularına o kadar kapılmıştı ki, bir an için konuşamadı. Ağzını açıp kapattı, sonunda "Hayatımızda onların gibi tatlı kalpler olduğu için çok şanslıyız" dedi.

O bunu söylediğinde, hastane yatağında oturan güzel aileme bir bakış attım ve hayatta kaldığımı fark ettim.

Hayat beni yıpratmaya çalıştı ama başaramadı. Şeytan beni tuzağa düşürmek, beni zayıf ve yenik tutmak istedi ama ben onun kirli pençelerinden kurtuldum ve yeryüzünde cenneti buldum. Tam burada. Ailemle birlikte.

Ve şimdi bile, kesin olarak bildiğim bir şey var...

Başıma ne gelirse gelsin, bu üç *küçük kalbi* sonsuza kadar *sevgiyle* koruyacağım.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, kariyerimde başarılı olmamı sağlayan Tanrı'ya şükranlarımı sunmak istiyorum. Birçok engel ve aksilikle karşılaştım, çok gözyaşı döktüm, ama yine de O'nun sayesinde hayallerimi gerçekleştirebiliyorum.

Her zaman beni destekleyen ve her konuda bana yardımcı olan eşim Juan'a. Bu hikaye için bana çok yardımcı oldun, özellikle Javier, ailesi, güzel kültürün ve dilin, Arjantin kültürü hakkında bildiğin bilgiler konusunda. Sana sahip olduğum için çok minnettarım. Seni çok seviyorum, aşkım!

Sevgili menajerim Georgana, namı diğer *Georgie'ye* — beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun. Senin sürekli desteğin, sevgin ve çabaların olmasaydı, bugün bulunduğum yerde olamazdım. Şüphesiz, benim ve ailemin hayatını daha iyi hale getirdin. Seninle olduğum için çok şanslıyım. Daha nice kitaplara!

Anh ve Lindsey, kitabım bebeğime bir kez daha inandığınız için çok teşekkür ederim! İkinizle beyin fırtınası yapıp daha iyi bir roman geliştirmek her zaman büyük bir zevk ve benim karakterlerimi benim kadar önemsemenizi çok seviyorum.

Tüm aileme—saymakla bitmeyecek kadar çoksunuz, ama hepinizi seviyorum ve sizinle aynı kanı paylaşıyor olduğum için çok şanslıyım, çünkü ailemizin gücü ve dayanıklılığı olmasaydı, şu anki kadın olamazdım.

Ve önceki kitaplarımın teşekkür bölümünü okuduysanız, bunun geleceğini bildiğinizden neredeyse eminim. Sevgili okuyucularım, nefesim kesilene kadar şunu söyleyeceğim: Sizler olmadan yazar olamazdım. Ben buradayım, çünkü *siz varsınız*. Zor olsa bile

, vazgeçmek istediğimde bile, devam ediyorum çünkü

sürekli desteğiniz bana devam etmek için yeterli güveni veriyor. Beni bir yazar olarak olduğum gibi kabul ediyorsunuz ve bu, isteyebileceğim tek şey. Hepinizi çok seviyorum. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

BAĞLANTIDA KALALIM

Güncel bilgileri almak, özel içerikler, grafikler, tanıtımlar ve daha fazlasını görmek için [haber bültenime kaydolun](#)!

Güncellemeler, tanıtımlar ve daha fazla eğlenceli özel içerik için: **Beni Instagram'da takip edin:**

[@reallyshanora](#) **Beni TikTok'ta takip edin:**

[@theshanorawilliams](#)

Facebook grubuma katılın: [Shanora's Shawties](#)

Ziyaret

www.shanorawilliams.com

adresini ziyaret edin

ürünler,

bilgi ve daha fazla ayrıntı

için.

Psssttt . . . Bu arada, en aktif olduğum platform Instagram!

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Alexis Beauford, A. Beauford Photography

Shanora Williams, çok yönlü sesi, çeşitli karakterleri ve yüksek riskli aşk hikayeleriyle tanınan, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Yazmadığı zamanlarda, aile hayatına yoğunlaşır, en sevdiği dizileri arka arkaya izler, spor yapar veya bir kitapla rahatlar. Eşi ve üç oğluyla birlikte Kuzey Carolina'nın Charlotte kentinde yaşamaktadır.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM